2015-07 • TEMMUZ-AĞUSTOS 2015 • 7 TL. (KDV dahil) • (KKTC: 8,5 TL)

LE MANYAK

#LoveWins

/LeManyakDergi @ManyakDergi

ISSN 0-1301-0247-4
9 770130 102479

TEMMUZ YANIYOR

Aziz Nesin
Ali Poyrazoglu
Ferhan Şensoy
Sunay Akın
Müjdat Gezen
Harun Kolçak
Mesut Yar
Gonca Vuslateri
Mehmet Turgut

BOYSAL

AŞKIMLA ERİR MİSİN ?

YAZ/ÇİZ : UZAY ÇÖPÜ

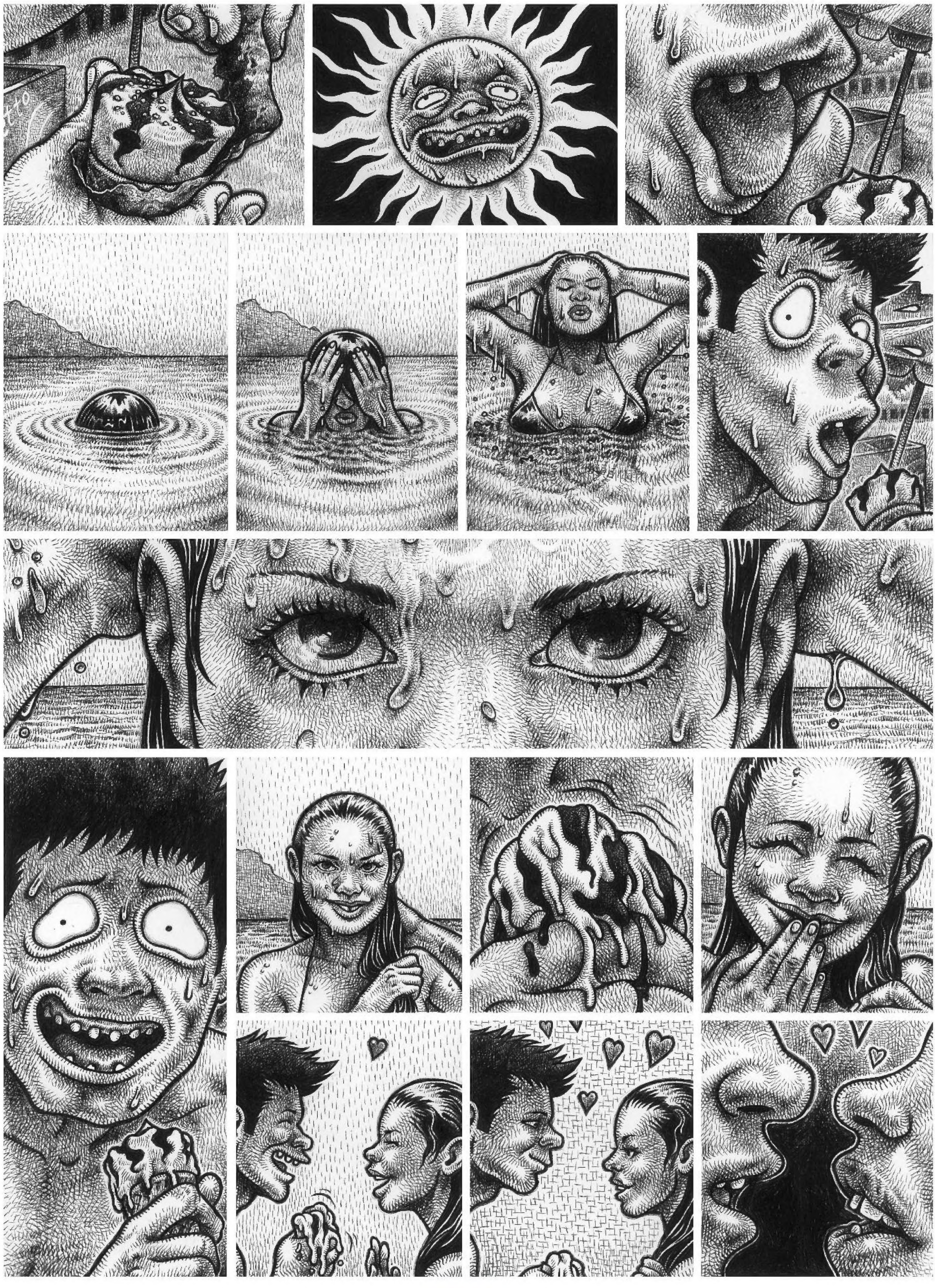

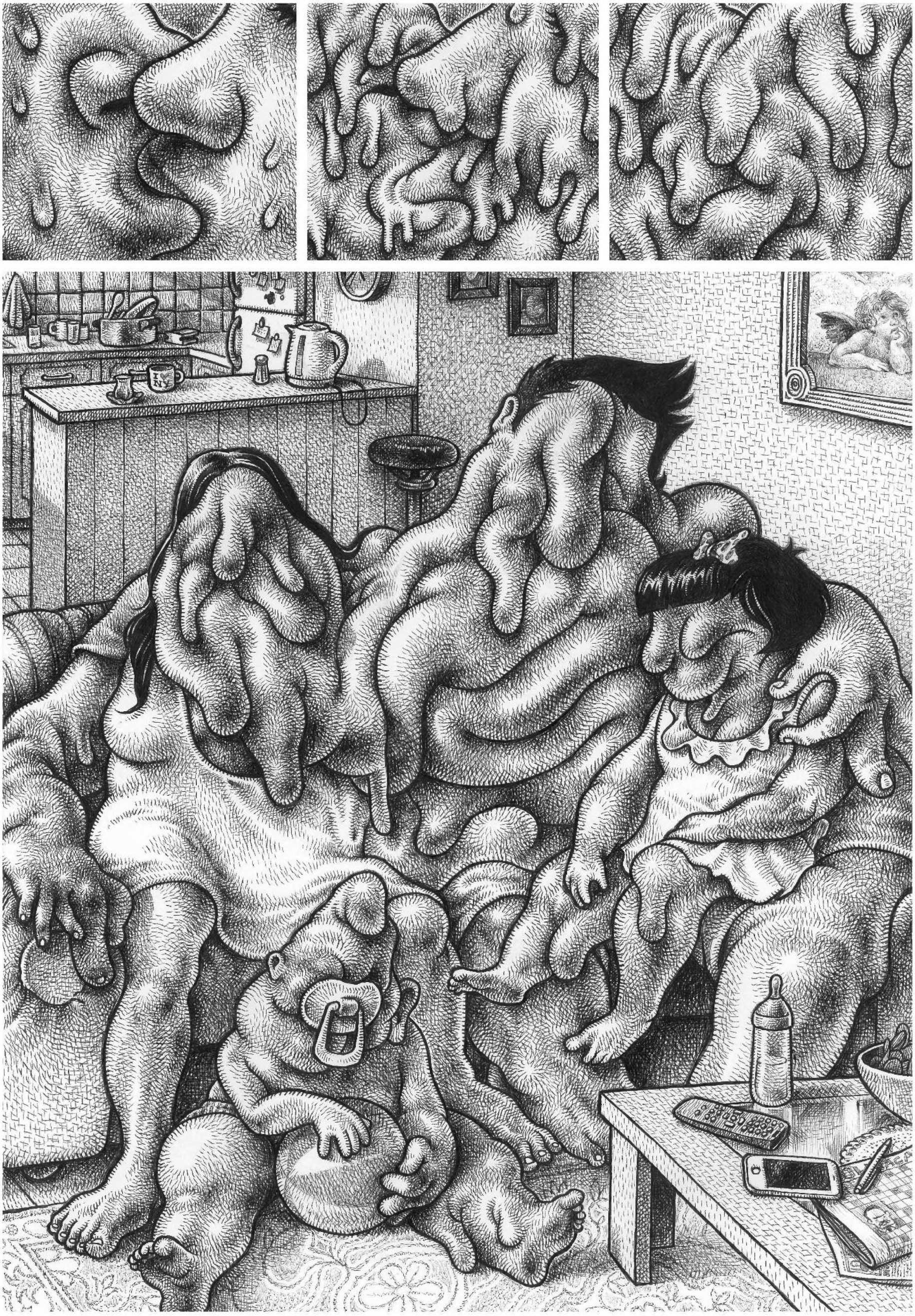

uzaycopu@gmail.com - http://uzaycopu.com - instagram: uzaycopu

Harun Kolçak

YAZ AŞKLARI

Yaz aşklarını yazayım dedim, sonra aklıma geldi: Kuzey yarımkürede mevsim yaz iken, Güney yarımkürede kış oluyor. Yani ben şimdi Avustralya'ya gitsem, duygular, düşünceler, biyokimya falan değişir mi?

Her neyse; yaz aşkları bence Reşat Nuri Güntekin'in kitaplarında kaldı. Özellikle yeni jenerasyon "hazır kıta" misali her an tetikte. Bizans entrikaları, kanka manevraları, sosyal medyadan göndermeler, atarlanmalar, fotoğraflarla kıskandırmalar... Aşk derken Chopin gibi ince hastalığa düşürenlerden söz etmiyorum, günümüz "fast food" aşkları var, Facebook, Twitter falan...

Aşkla cinsel hazzı iyice karıştırır olduk. Orgazmı aşk sanıyoruz. Big Bang gibi patlamaların yarattığı bağımlılıklarla bedenlerde intiharlar, işkenceler yaşıyor, ölüyor, ölüyor diriliyoruz. Sonbahar gelip, evlere döndükten sonra o büyünün biteceğini bile bile atıyoruz kendimizi ateşlere.

Yıllar önce Kemer'de tatil köyüne gittik. Tatil köyünün yarısı onun peşinde, o benim. Eh, sabah güneşle denize, geceleri mehtapla şaraba daldıkça, sonunda Big Bang olup, kendi evrenimizi yarattık. Herkesin gözü bizde... Aleni bir şuur kaybı içindeyiz ama.Yakışıyoruz da birbirimize; esmer ve sarışın, tuzlu bedenlerimizle sınır tanımıyor, gece gündüz demiyoruz.

Sonbaharın ürperten nefesini hissettikçe, hüzünleniyor, ama daha da ateşleniyoruz. Ve o gün geliyor, İstanbul'da nasılsa görüşeceğiz diye avuntularla ayrılıyoruz. Uçaktan korkmayı bile unutup, acının beynimin adrenalin salgılamasına engel olmasını yaşıyorum. Öyle bir yanıyor ki yürek, türbülanslar, fırtınalarımın müsveddeleri sanki...

Eve geliyorum, valizden çıkan her eşya onun renginde, onun kokusunda. Havlular yıkanmasın istiyorum, hiçbir şey yıkanmasın, deniz, tuz, güneş ve onun anıları kalsın. Hediyesini koyacak yer bulamıyorum. Ama en ağır hediyesi yürekte, mutlulukla hüzün arası med cezirlerin kan rengi yükselmeleri, alçalmaları ile günleri sayıyorum.

Aradan haftalar geçiyor, bir gün dayanamayıp Kemer'e telefon açıyorum. Aaa İstanbul'a dönmüş!

İşte o anda içimdeki volkanın buz dağına dönüşmesi başlıyor. Özlem, endişeye, acı nefrete dönüşmeye mi başlıyor, onu mu, aşkı mı kaybetmek istemiyorum acaba? Öyle değil mi ama, aslında kendi değerlerimizle bezemiyor muyuz karşımızdakini? Şaman ayinleri yapmak, Nardugan kutlamak için süslediğimiz ağaca çeviriyoruz vallahi.

Sonra İstanbul'daki evini arıyorum. Geleli bir haftadan fazla olmuş. "Geleyim mi?" diyorum, öyle bir "Gel tabii" diyor ki, ses tonunun titreşimlerinde, Kemer'de nefes nefese söylenen kelimelerden eser yok.

Takside giderken "Belki de ben her zamanki paranoyaklığımın senaryosunu baştan yazıyorum" diye düşünürken, içimdeki ses "Bitti olm, salaklığı bırak. Yaz aşkıydı, ve bitti. Bu işler böyledir" diyor.

Kapıyı açtığında, değil tokat, uçan tekme gibi yiyorum gerçeği. BİTMİŞ! Yok; bitmiş... Köpeğini gösteriyor "Bak işte bu yaramaz" falan. Bana ne ulan senin köpeğinden, bana ne köpeklerden?

Amanın o ne yaman bir yıkılıştır, o ne onulmaz yaraların kanayışıdır, o ne kaybetmenin panik atağıdır kardeşim. Nardugan ağacı alev alev yanıyor; yakıyor da işin boktan tarafı. Rengârenk süsler, çaputlar kor olmuş, savruluyorlar karanlığa...

O kahve mi, çay mı her neyse bitirip kaçıyorum evime doğru. Takside İstanbul'u seyrediyorum gözlerim, kalbim, bedenim, hatta ruhum kapanmış; boş, sıradan, değersiz biriyim o anda.

Sonra bir an geliyor ve aydınlanma gibi, vahiy gelmiş gibi, ne bileyim ya, ermiş gibi falan oluyorum! Aslında üzüntümün onunla alakası yok; kendime üzülüyorum aşksız kaldığım için. Soruyorum kendime "Bu kadar mı bencilsin, oysa..."derken bir ses geliyor özden, derinlerden "Uzatma, yaz aşkıydı; yaşadın, yaşattın. Bu işler böyledir yaz aşkları yaşadığın yerde başlar ve biter" diyor öz benliğimden gelen üstadın sesi...

İşte arkadaşlar, ondan sonra ben çok yaz aşkı yaşadım. Bir Yunan adasında Olimpos tanrıları gibi, Bodrum'da Sodom Gomorra'daymış gibi, Ege'de efeler gibi, Akdeniz'de yunuslar gibi hep yaşadım. Ama biteceğini bile bile... "Geri dönmek, inan işten değil, hani var ya; tutamazsın kendini bir ümitle 'Ya olursa' dersin hep bile bile her şeyin bitiğini..." Yaaa o şarkıyı nasıl öyle yanık yanık okudum çaktınız mı şimdi?

Onu bunu bilmem kardeşim, aşkı yaşayacağın kişiyi buldun mu atacaksın kendini, bırakacaksın, uçacak, batacak, çıkacak, yanacak olsan da aşkı yaşayacaksın. Yunus gibi de olsa Edgar Allan Poe gibi de, Platon gibi de olsa, her türlüsünü yaşayacaksın. Fiziğini de, metafiziğini de deneyimleyeceksin. O esrik hali sana en kral şarap bile yaşatamaz. O öyle bir iksir ki, formülünü kim bulabilmiş ki sen bulacaksın? İç işte, kana kana tüket, kanaya kanaya bitir; bitiyor çünkü.

Ama güzel be... Valla bak, en sevdiğim şey budur: Âşık olmak. Bugün 25 Haziran. Hadi; âşık olalım, aşklanalım bu yaz da.

Tabii benim şöyle bir avantajım var; sözlere, bestelere dönüştürebiliyorum. Belki de bu yüzdendir bu seferberlik çağrım. Hani şimdi sen okurken demin "Senin için söylemesi kolay..." falan demişsindir. Doğru, haklısın benim beslenme kaynağım bu çünkü. Hani makine mühendisi olsaydım Woody Allen filmindeki gibi Orgasmatron mu yapacaktım bilmem ama insana bir ivme, hız kazandırdığı kesin.

Beşeri boyutta yaşadığımız ve hep en azından bir taraf için hüsranla biten bu aşk, Tanrı parçacığı olan bizlerin, diğer yarımızı değil de, bütünü arayışımız, bütünselliğe, BİR'liğe olan özlemimiz olamaz mı? Bak böyle düşününce içten içe bir sıcaklık, ana rahmindeymişim gibi bir güven falan yayılıyor. Seni bilmem, bende oluyor.

İnsan olmanın en güzel yanlarından biri de bu işi, fiziksel, ruhsal, düşünsel her türlü deneyimleyebilmek. Hoş, yunuslar gibi, sadece çoğalmak için değil, zevk için de sevişen hayvan dostlar var. Ama onların özgür irade yerine, mutlak iradeye bağlı yaşadıklarını düşünüyorum. Yalnız yunuslarda da bizim beynimizin iki lobu arasındaki Corpus Callosum yok. Merak ediyorum bunu. Hep mutlu, coşkulu olma nedenleri bu mu acaba?

Zaten sistem sol loba çalıştığı için, sağ lobu zayıf kalmış insanlar mutsuz robotlar gibi dolaşıyorlar. Biz sanatçılar, şanslıyız. Örneğin şu elinde tuttuğun dergideki herkesin sağ lobu devrede. Yaratıcılık, hayal gücü, ritm, müzik, üç boyutlu düşünme, fikir, yorum, sezgiler ve bütünsellik... Hepsi sağ lobda. Ama sol tarafta da sözcükler, dil, analiz, mantık, analitik düşünme, prosedür, yöntem, parçaları fark etme var. İşte yunuslarda demin sözünü ettiğim sinir ağı olmadığı için bu iki lob nasıl çalışıyor bunu merak ediyorum.

Laf yunuslara geldi ama aç Youtube'u "Harun Kolçak Kal Benimle" yaz, dinle parçayı. Nasıl buram buram yaz ve aşk kokuyor, yunuslardan da söz ediyorum bak. Hazır bu şarkıdan söz açmışken, Santorini adasında yaşanan bir aşkı anlatır. O adaya gidip de, o hali yaşamayan var mıdır bilmem. Ortam o kadar uygun ki, istemesen de gelip bulur; bulaşıcı olmuş.

Temmuz ayındayız. Elbet bu yaz da birçok "aşk katliamı" yaşanacaktır. Olsun reenkarnasyonu var bu işin, her ne olursa olsun aşkın yeniden doğuşu var bunu biliyorum en azından.

15 Temmuz yaş günüm. O güne kadar bir aşk bulup, yeniden doğmam lazım.

Sevgiyle kalın...

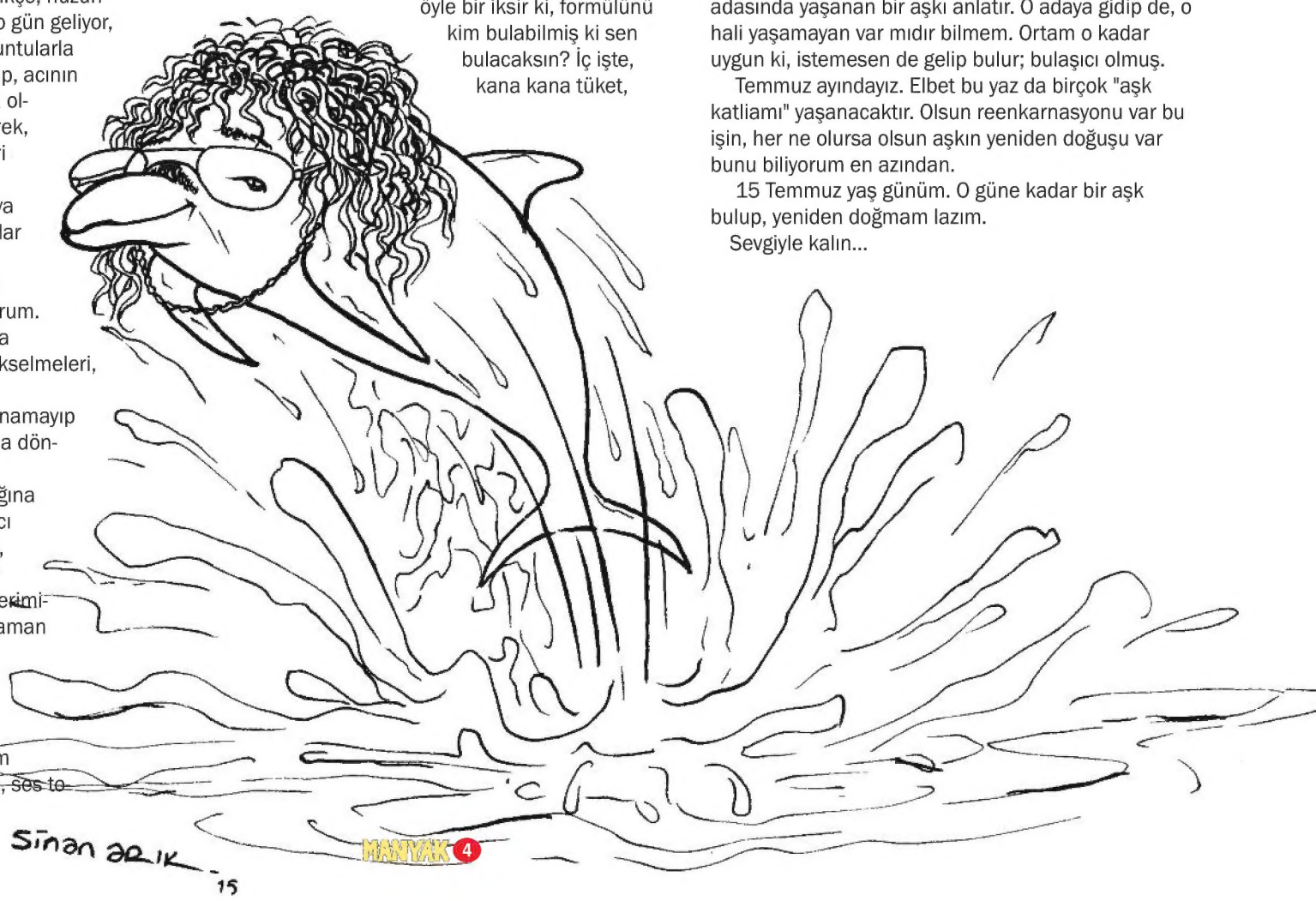

Sinan Arık

Yas Aşkı Nedir Bilmiyorlardı...

felat delibalta

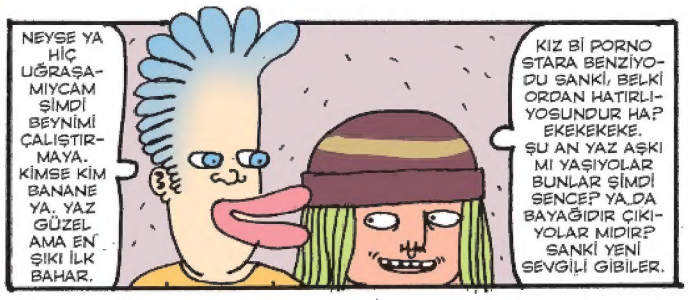

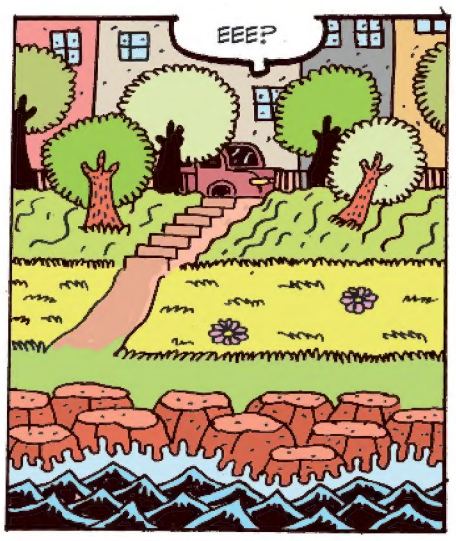

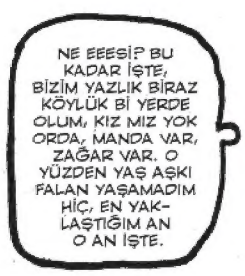

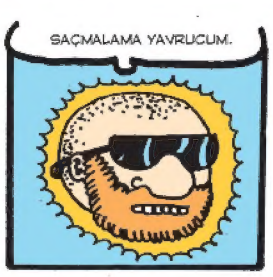

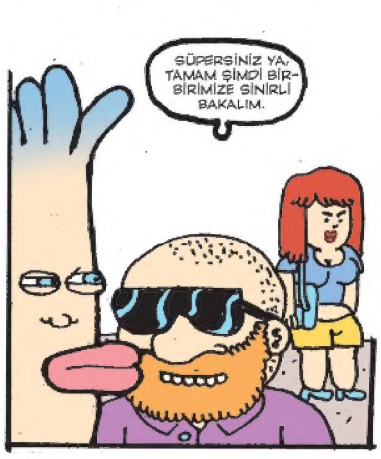

Efsane şarkı Akdeniz Akşamları'nın gölgedeki bestecisi Serhan Keleözü:

'Şarkımı söylediklerinde çaktırmadan dinler, sonra kalkar giderim...'

Yaz aşkları, Temmuz, sahil ve gitar denildi mi akla gelen ilk şarkılardan biri Akdeniz Akşamları. Amatöründen profesyoneline eline gitar alıp bu şarkıyı çalmamış bir Allah'ın kulu yoktur sanırım. Kim peki bu şarkının asıl sahibi? Bugün bir sahil kasabasında, bahçeli bir evde kedi ve köpekleriyle yaşayan bir müzisyen; Serhan Kelleözü.

Hasretler Ayrılıkla Başlar, Çiçeği Burnunda, Ara Beni Yar gibi hala kulaklarımızda çınlayan parçaların sahibi olan Serhan Kelleözü'nün 700 bestesi var. Türkiye'nin en fazla sahneye çıkan gruplardan biri olan; 90'ların özel müzik gruplarından Grup Merdiven'in de kurucularından. Dostlarıyla balık tutmaya gittiği günün akşamında, yaz sıcağında söyleştik.

Akdeniz Akşamları'nın hikayesi ne?

Askerden döndükten sonra; 83-85 yıllarında Çukurova Üniversitesi'nde yüksek armoniden şarkı söylemeye; flüt, mızıka, gitar dersleri veriyordum. Öğrencilerim "Hocam senin şu şarkı vardı hani, onu da öğretsene" diyorlardı, öğretiyordum. Öğrenciler yaz oldu mu göçmen kuşlar gibi memleketlerine gidiyordu. Kimi Trabzon'da, kimi Ardahan'da, Sinop'ta, İstanbul'da... Gittikleri yerlerde "Hocamın bir şarkısı var" diyerek çalıyorlar. Akdeniz Akşamları'nın yayılması böyle oldu. Biz albümü 91 yılında çıkardık ama o şarkıyı öncesinde milyonlarca insan biliyordu zaten.

Grup Merdiven nasıl kuruldu?

Üniversite grubuydu. Çukurova Üniversitesi İdari Bilimler Fakültesi öğrencileriydik. 94'e kadar yüzlerce konser verdik üniversitelerde, festivallerde, yardım amaçlı ya da politik organizasyonlarda. Herhangi bir amaç ya da kaygımız yoktu; yaşamda var olan ya da olması gereken güzellikleri anlatmak istedik.

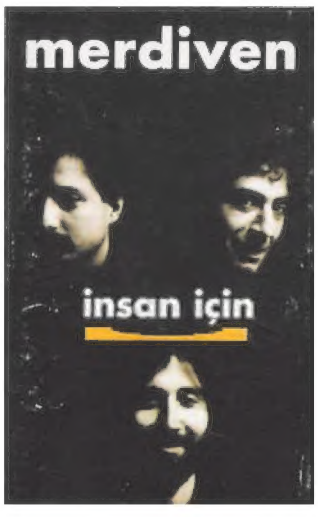

Adı neden Merdiven?

Örnek aldığımız müzisyenler, gruplar vardı; kimi kendilerine "kapı" demiş, kimi "pencere" demiş, "wall" demiş, "doors" demiş... Bir şarkı bizim için yaşamdan bir kesit, bir basamaktır; hayat ise kesitlerden, "an"lardan oluşan kocaman bir merdiven...

90'larda ortaya çıkan popüler gruplardan, müzisyenlerden farkınız neydi?

Saygı duyarım hepsine. Ama bizim farkımız şuydu; felsefemize uygun olmadıkça şarkı yazmıyorduk, albüm çıkarmıyorduk. Yarışmaları sevmiyorduk. Duyguları, şarkıları yarıştırmak ters gelirdi. Şarkı yarışmalarına katılıp kendimizi diskalifiye ettiriyorduk.

Sanatçılara telif ödememek için şirketler kendi çıkardıkları albümlerin korsanlarını çıkarırlardı. Biz acımızdan ölürken herifler götürürlerdi.

Nasıl?

Murat (Hasarı), İstanbul'dan aradı bir gün "Show TV'nin bir yarışması var katılalım mı" dedi. "Katılalım", dedim. İstanbul-Adana arası telefonda yaptık şarkıyı. Şarkının adı da "Ara Beni Yar". "Peki ya birinci olursak ne yapacağız" diye düşündük. O sırada Eurovizon vardı ona da katıldık. Eurovizyon'da finalist olduk, Show TV'de de 90 bin oy farkla birinciyiz. Aynı anda iki yarışmada da finalist olduğumuz için diskalifiye olduk, öyle yırttık.

Haluk Levent'in Akdeniz Akşamları'nı söylemesi nasıl oldu?

Haluk sevdiğim bir kardeşim. Haluk'la, Feridun'la (Düzağaç) ve Yaşar'la Adana'dan tanışıyorduk. Beraber o sokakları soluduk, çaldık söyledik. Yaşça büyüktük, onlar da bir iki yıl sonra arkamızdan geldiler ve çok güzel yerlere geldiler.

Haluk Levent şarkıyı söylediğine pişman olduğunu söylemiş. Hatta söylediğine pişman olduğu tek şarkıymış. "Keşke bu şarkı Grup Merdiven'le hatırlansaydı, ruhunu korusaydı" demiş.

Haluk'çuğum, sevgili kardeşim güzel bir şey söylemiş ama ben aynı fikirde değilim. Şarkılar kişilere mal edilmemeli. Ben kendime bile mal etmiyorum. O şarkıyı daha önce Merdiven söyledi.

Bizde kirlenmiş hayattan kaçma duygusu vardı. O zamanlar Adana'da pavyon dışında doğru düzgün müzik yapılan mekan yoktu. Gündüzleri içkisiz ortamlarda çalardık. Yeteneğine güvenen gelirdi, arena gibi. Festivaller güzel olurdu, üç beş kuruş harçlık verirlerdi, şehir şehir dolaşıp üniversitelerde konserler verirdik ve çok zevk

alır, eğlenirdik. Yani o zamanın güzel bir ruhu vardı. Şimdi müzik de politika ağında. A partisiyle, B partisi sanata destek adı altında taraftarlarını sahneye çıkarıyorlar, olan güzel müziğe oluyor. Akdeniz Akşamları'nı da ben Murat'a gösterdim, sonra "lan şuna vokal yapalım" dedik, evde çalışır gibi stüdyoda hücum kayıt yaptık ve albüme de bu haliyle koyduk. Haluk muhtemelen ona diyordur "keşke o haliyle kalsaydı" diye. Önce Haluk beğendi. Sonra Yaşar beğendi. Feridun Düzağaç, İbrahim Tatlıses derken şarkı 37 albüme girdi. Akdeniz Festivali'nde İsrailli bir şarkıcı da söyledi. Yani herkes kendi içindeki Akde-

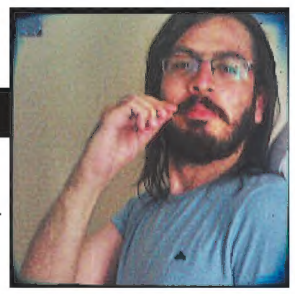

niz Akşamları'nı söyledi. Merdiven artık yok ama şarkı hala var. Şarkılar kimseye mal edilmemeli bu yüzden. Mesela benim çok yaşadığım bir durum var. Bazen kafam dağınık, elimde sigarayla, pejmürde bir halde sahilde dolaşıyorum. Bir de bakıyorum bir grup genç, kumsalda oturup Akdeniz Akşamları'nı söylüyorlar. O kadar harika bir duygu ki o. Sadece gülümsüyorum. "Manisalı Çocuklar" vardı, hatırlar mısınız? Duvara slogan yazdılar diye tutuklanan gencecik liselilerdi. On-

lardan iki üç tanesi beraat eder etmez ne yapmış biliyor musunuz? İzmir Kordon'da, sahilde Akdeniz Akşamları'nı söylemişler. Beni ne bundan daha mutlu edebilir? Böyle zamanlarda, bu şarkıyı iyi ki yazmışım diyorum.

Çalınan bir sürü hit şarkım var ama boş ver şimdi isimlerini...

Sizi tanımayan, tanımadığınız insanların şarkınızı söylemesi, İbrahim Tatlıses'in söylemesinden daha keyif verici gibi.

Evet evet! Hem de nasıl. İbrahim Tatlıses ilk yorumladığında dinlemiştim, şarkının bir yerinde garip bir ses geliyordu. Tonmaisteri arayıp söyledim. "İbrahim Tatlıses şarkıyı söylerken ağlıyordu, hıçkırık sesi o" dedi. Allah için adamda ses var ve kendi öyle yoğun bir duygu katmış ki ağlamış. Üstelik tarzı bize göre son derece değişik olmasına rağmen şarkıyı deforme etmedi. Saygı duydum.

O şarkı hayatınızda neleri değiştirdi?

Verdiği gurur dışında hiçbir şeyi... Şimdi 35 yaşına girecek. İnsanların benim kim olduğumu bilmeden yanımda şarkımı söylemelerinin verdiği gurur ve mutluluk var. Hiç de çaktırmam, sessizce dinlerim sonra kalkar giderim. Mesela 90'larda şarkı düğünlerde söylenirdi. Şimdi o insanlar kendi çocuklarını evlendiriyorlar, onların düğünlerinde de çalıyor aynı şarkı. Bana kayıt yapıp görüntüleri gönderenler de var. Onun dışında kişisel bir değişim olmadı.

O döneme ait kırgınlıklarınız var mı peki?

Hem de nasıl. Telif konusunda "keşke yaşanmasaydı" dediğim şeyler var. Bir zamanlar Unkapanı dünyası vardı. Sanatçılara telif ödememek için şirketler kendi çıkardıkları albümlerin korsanlarını çıkarırlardı. Biz acımızdan ölürken herifler götürürlerdi. İnternet çıktı, aynı adamlar eylem yaptılar sonra ama "Korsana Hayır!" diye. İnternet yüzünden satamıyorlar ya. Böyle de komik durumlar var işte.

Sözlerinizin, bestelerinizin haklarını aldınız mı, hepsi onaylı mı?

Zamanında acısını çektiğim için bir şarkıyı asla sesimle kaydetmem. Kalemi kâğıdı alır, enstrümanımla çalışarak notalara dökerim. Biter bitmez de notere onaylatıp ondan sonra başkalarına gösteririm.

Tasdik etmediğiniz için çalındı mı şarkılarınız?

Ooo... Hem de nasıl. Bir sürü hit şarkı var ama boş ver şimdi isimlerini. Gereksiz. İstediler, hemen yazıp gönderdim ama hayıflanmam, surat asıp laf söylemem. Kırgınım çünkü biz sanat eseri üretiyoruz. Hanlarda hamamlarda gözümüz yok ki. Olsaydı başka işler yapardık, mafyacılık filan oynardık, ben de ya birinin damadı ya da milletvekili olurdum, ihale peşinde koşardım. Sabah aynada gülümseyen yüzümü görmek, çiçeğimi sulayıp bisikletimle gezmek, sevgilimle rakı içmek, çalıp söylemek en büyük zenginliğim benim. Benim dünyam minnacık bir dünya. Yani bana göre kocaman da, hayalleri han hamam olanlar için küçücük. Kırıldığım tek şey saygısızlık. Saygı duyun yahu. Telif yasası var ama mekanizma işlemiyor. Başa gelenlerden biri uygulayın dese uygulanır da bu danışıklı bir durum. Arkasında dev karteller olan, milyarlarca dolarlık bir pastadan söz ediyorum.

Üretenler olarak sanat camiasında haklarımızı alamıyoruz, alsaydık çok daha mutlu olurduk. Ne kadar aldığımızın bir önemi yok. Alabilmek önemli, daha güzel şarkılarla dönerdik o zaman. Asgari ücretle işe başlayan biri ilk maaşını aldığında kendini dünyanın en zengin insanı gibi görür. Okurlarınızın canını sıkmak istemem, sıkıcı bir konu. Özetle sadece "hakkımızı verin" diyorum. Telifler zaten çok komik rakamlar.

Akdeniz Akşamları'nın telifiyle ihya oldunuz mu?

Manevi olarak evet ama maddi olarak alamadım, hayır. Zaten ben üç beş lira kazanayım diye şarkı yazsaydım öyle şarkılar yazamazdım. Umarım yasalar düzelir de hiç olmazsa çocuklarım faydalanır.

Normal şartlarda ne kadar telif almış olmanız gerekirdi?

Almanya'da bir şarkı bu kadar popüler olsaydı, 35. yılında hala ayda 25-30 bin avro telifi gelirdi. Şimdi Türkiye'nin nüfusu 80 milyona yaklaşıyor değil mi? Türkiye'de bir dönemde müzik eserleriyle ilgili sanatçılara verilen telif toplam 10 milyon liradır. Aynı dönemde Yunanistan'da verilen telif toplam 200 milyon avro. Bu arada Yunanistan'da kaç sanatçı var, Türkiye'de kaç sanatçı var? Avrupa, birliğe üye olmak istiyorsa bunlara da dikkat etmesini söylemeye başladı Türkiye'ye çünkü telif haklarını, insan hakları kapsamına alıyor. Gelgelelim bin bir emek verilmiş bir heykeli ucube diyerek yıktırıp, Ankara'nın göbeğine oyuncak dinozoru heykel diye koyan insanların sanata yaklaşımı da belli. Abi, ne diyeyim işte.

Bin bir emek verilmiş bir heykeli ucube diyerek yıktırıp, Ankara'nın göbeğine oyuncak dinozoru heykel diye koyan insanların sanata yaklaşımı da belli.

İnternet müziğinizi ve yasal haklarınızı nasıl etkiledi?

Ben de nasıl olsa telif alamıyorum diye kaydettiğim güzel bir şeyi Youtube'a, Facebook'a koyup bedel ödemeden dinletebiliyorum insanlara.

Şiirle aranız nasıl?

Bana nam-ı diğer Notalı Şair derler. Ben şarkı sözü yazarıyım. Şöyle anlatayım, müzikte söz yazmakla ilgili değişik tarzlar vardır. En rahatı hazır müzik üzerine söz yazmaktır. Bizdeki en iyi örneklerine aranjman diyoruz işte. Ya yabancı bir şarkıya Türkçe söz yazarsın ya da müzik gelir üzerine söz yazarsın. En zoru da sözü müzikleştirme olayı. İlk söylediğim karışımdır. İkicisi, yani sözle müziğin aynı anda ortaya çıktığı şarkı alışımdır. Bu tür parçalarda sözler müzikten, müzik sözlerden ayrı düşünülemez neredeyse, çok doğaldırlar ve birbirlerine aittirler. Ben müzik teorisini çok iyi bilsem de çocukluğumdan beri edebiyatta Yaşar Kemal'ler, Orhan Kemal'ler, Fakir Baykurt'lar manifestomdur. Beste yapmadığım zamanlarda, küçücükken bile minik minik şiirler yazardım. 17 yaşında ilk şarkılarımı yazmaya başladım. İyi beste yapabilmek için müzik teorisini çok iyi bilmeniz gerektiği gibi üretken, rutine gelemeyen, sürekli tartan bir zihne de sahip olmanız gerekiyor. Kulağa hoş gelen her şey müziktir. Kulağa hoş gelen şeyler üretebilirsiniz böylece. Söz yazarlığında ise edebiyatı, şiir dilini, müzikle uyumlu melodik sözcükleri bulup çıkarmayı bilmeniz gerek. Bu da yetmez, özdeyiş olmak zorunda. Herkesin diline takılacak kadar gündelik, ama başka bir yerde rastlanmayacak kadar özgün bütünlükte olmalı. Başka şarkılara benzememeli.

Bugünün Türkçe popüler müziğiyle ilgili hissiyatınız nedir?

Saygısızlık etmek istemem. Çok iyi arkadaşlar var ama büyük bir boşluk da var. Albüm de yapamıyorlar biliyorsunuz. Ses var, yetenek var, kendi şarkılarını yazar ya da çevresi vardır hediye edilir şarkılar, bütün bunların dışında kayıt, aranje nereden baksanız 50 bin lira. Yapımcılar artık masrafları üstlenmiyorlar, ruhsatları var diye eninde sonunda onlara gideceğinizi biliyorlar. Garibim yetenekli ama parası yok ve saçma sapan yarışma programlarında o medya patronu tiplerin maskarası olmak zorunda kalıyor. Kolezyum'da eline kı-

lıçlar verilip, hayatta kalabilmek için kader arkadaşını öldürmek zorunda kalan gladyatörlere benziyorlar. Korkunç tarafı; sağ kalan olmuyor. Kaç yıldır var bu yarışmalar, birinci olanlardan star olan var mı? Bir yıl sonra nerede olduklarını bilmiyoruz. Üzülüyorum.

Dünyada genel olarak nasıl durum? "Bir daha kalıcı, efsane parçalar olmayacak" deniyor.

Adam doğru düzgün aşk mı yaşıyor ki kalıcı müzik yapabilsin? Amerika'da zenci gırtlağı dediğimiz sesle tanıştık, caz, blues vardı. En son 70'lerde efsanevi işler yapıldı. 80'lerde keseden yeme başladı, üretim durdu. Önümüzdeki yıllarda müzikte romantik akımın döneceği teorisi var. Teknoloji harika olanaklar sağlıyor ama bir şey üretmek için de bir şeyler yaşamamız lazım. Fizyolojik olarak deneyimlemekten bahsetmiyorum, hayal kurmak da yaşamaktır. Monoton bir kuşak var. Hayal yok. Hayal yoksa, işlevsel bir zihin yoksa teknoloji ne işine yarar? İstisnalar var tabii, onları da hemen kapıyorlar zaten.

Şu an neler yapıyorsunuz?

Eşim de ben de emekliyiz. Bir sahil kasabasında yaşıyoruz. İstanbul'da, Ankara'da, herhangi bir yerde konser olursa gidip konserimizi veriyoruz ve hemen evimize kaçıyoruz. Şehir hayatını, kalabalığı, gürültüyü, maskeleri sevmiyoruz. Kendi dünyamızı bozmamaya çalışıyoruz. Tabii ki yazıp çizmeye devam ediyorum, yeni albüm projelerim var. Müzik durmaz, hayat müziktir.

Mesut Yar

ÇILGIN KALABALIKTAN UZAK!

Buzdolabının üstündeki vinyette yazıyordu; "Çılgın Kalabalıktan Uzak". Sanırım bavulu toplamanın tam vaktiydi. Bir iki kıyafet, ilaç çantası ve muhtemelen okumayacağım bir kitap. Uzun süredir çektiğim uykusuzluğu düşündükçe yalnız başına geçirilecek birkaç gün son zamanlarda aklıma gelen en iyi fikirdi. Fiziki Türkiye haritasının üstüne işaret parmağımı dilimle ıslatarak koyup, İstanbul'dan aşağı düz bir tükürük yolu yaptım. Gözümü kapatıp nerede durmam gerektiğini bilmeden dolaştırıp durdum parmağımı dağların, denizlerin, vadilerin üstünde. Sonunda parmağın ucundaki ıslaklığın tükendiği yere geldiğimde açtım gözlerimi. Adını daha önce hiç duymadığım bir kasabada sabitlenmişti parmak. Bir kıyı kasabası; Knidos...

Küçük bir araştırmadan sonra Datça'nın antik ismi olduğunu öğrendiğim Knidos'a doğru yola çıktım. Tereddütsüz giriştiğim her şey gibi bu tercihimin de bana getireceği bedeller olacaktı. Biliyordum ama çok da umurumda değildi açıkçası...

Datça'nın çok iyi koyları olduğunu duymuştum. Birkaç zamandır Palamut denilen bir köyden bahsediyordu arkadaşlarım. Küçük köy evlerinden dönüştürülmüş ve sayısı bir elin parmaklarını geçmeyen pansiyonları varmış köyün; gündüzleri tenha geceleri ise bir hayli ıssız oluyormuş. Bir de küçük meyhaneden bahsettiler, adını bir kenara not aldım. Palamut'a bol virajlı ve bir hayli bozuk bir yolu kat ederek vardığımda kentten ayrılalı neredeyse yarım gün olmuştu. Pansiyonlar rezervasyonlu filan çalışmadığı için artık "Ne çıkarsa bahtıma" diyecek kadar da yorulmuştum. Denizin hemen kıyısındaki küçük köye girişte sağda bir pansiyon buldum. Adı "Huzur" du. Tam da aradığım adres dedim içimden. Ahşap kapısından içeri girdiğimde bir miktar huzur bulduğumu da eklemeliyim. Daha girişte böyleyse; tamamdır...

İsminin Şencan olduğunu zar zor anladığım Datça şiveli bir amca pansiyonda sadece bir oda kaldığını, onun da deniz tarafına bakmadığını söyledi. Açıkçası kafayı konfora takacak durumda değildim. Hemen tuttum...

Bir küçük yatak, hemen yanı başında üstünde cam sürahi duran bir komodin, duvarlarına asılan birkaç aynanın dışında bir şey yoktu odada. Hatta dolap filan bile konulmamıştı. Bir nevi çilehane hücresi görünümündeydi. Pek çile çekecek durumda değildim ama uzatmadım meseleyi. Kahvaltıyı birkaç metre ötedeki kumsala konulan masalarla suni bir restoran havası verilmiş çardakta yapabileceğimi, duş yerinin de pansiyonun bahçesinde ortaklaşa kullanıldığını söyleyerek giden Şencan Amca'nın arkasından baktım bir süre. İlk bakışta bir asrı devirdiğini düşünüyordu insan bu yaşlı adamın. Ama köy ortamı, güneş faktörü, deniz nemini filan hesaplarsak muhtemelen tahminimin yarı yaşında filandı. Kafayı oda parasını peşin almaktan başka bir şeye de takmadığı belliydi. Gülümsedim bir an. Herkesin bir diğerine "huzurlu" gelen hayatlarıyla doluydu bu tuhaf yerküre. Uzatmayalım; uyudum. Hiç rüya görmeden, deliksiz; öylece...

Uyandığımda sanırım gece yarısına yaklaşıyordu. Bir hayli acıktığımı fark ettim. Komodinin üstündeki sürahiyi kafaya diktim. Bir hayli susamış olmalıyım ki sürahiyi yarıladım bir dikişte. Hafif yalpalayarak kalktım. Elektrik düğmesini bulmam zaman aldı. Odadan çok kendisini aydınlatan ampul az da olsa kılavuzluk ediyordu küçük aydınlığıyla. Aşağıya indim. Sessizdi, çok sessizdi. Arkadaşların dediği kadar vardı Palamut geceleri. Ağustos böcekleri ve uzaktan gelen birkaç köpek havlamasını saymazsak yıldızların kendi aralarında fısıldaşmalarını bile duyabilirdi insan. Ortalıkta insan yoktu. En azından pansiyonun son odasını ben kiraladıysam bir iki tıkırtı beklerdi insan, bir iki yaşam bulgusu filan. Yoktu. Dışarı, sahile doğru ilerledim. Az ötede, masaları fark ettim. Küçük dalgaların yaladığı çakıl taşlarının üstüne gelişigüzel bırakılmış beş masa vardı. Sağdan sola doğru uzayan kıyı şeridinde uzak yıldızlar gibi yanıp sönen birkaç ışık fark ettim. İnsan bu resme bakınca önce ürperiyor biraz sonra da aleni bir şekilde terk edilmiş hissediyordu kendini. İyi de aradığım bu değil miydi? "Çılgın Kalabalıktan Uzak"...

Masaların birine kuruldum. Anlaşılan kahvaltıdan önce bir şeyler atıştırmak mümkün değildi. Sabaha da bir hayli zaman vardı. Uzak ışıklara doğru yürümeye karar verdim. Belki açık bir bakkal, olmadı bir restoran bulabilirim umuduyla. Çakıl taşlarının üstünde yürürken bir hayli zorlanıyor insan. Denizin hemen sağımda görünen manzarası bir zift koyuluğundaydı. Yıllar önce mitolojik kitaplarda okuduğum deniz yaratıklarından biri her an sudan çıkarak kafa gösterecek, elindeki üç çatallı mızrakla canımı orada alacakmış gibiydi. Sanırım açlık kafama vurmuştu. Birkaç yüz metre sonra ışıklar daha belirgin hale gelmişti. Bir kıyı bahçesinde arkadaki binaya bir şeyler götürüp getiren silueti seçmem zor olmadı. Görüntü belirginleştiğinde, başında bandanaya benzer bir örtü bulunan genç bir kadına ait olduğunu anladım hareket halindeki gövdenin...

"Merhaba" dedim. Arkasını dönüp beni gördü ve sessiz kaldı. Yüzünü seçmeye başlamıştım. Hatları çok keskin, gözleri de inanılmaz derecede parlaktı. Sanki üçgen bir çerçevenin içine konmuş iki turkuaz taşı gibiydiler. Etkilenmiştim açıkçası. Biraz daha yaklaşarak tekrar ettim; "Merhaba, şey, ben Huzur Pansiyon'da kalıyorum. Uyuyakaldığım için akşam yemeğini kaçırmışım, acaba atıştıracak bir şeyler bulabilir miyim buralarda?" Gözleri yüzümde ve vücudumda küçük bir tur attı. Sanki daha önce hiç insan görmemiş gibi sessiz bir merakla bir şeyler anlatıyorlardı birbirlerine. Arkasını döndü ve elindeki küçük torbayı karşıda bulunan binaya götürdü. Bu denli yabani bir tanışma faslını hiç düşünmemiştim. Hatta meselenin tanışmaktan ziyade karnımı doyurmak amaçlı olduğunu düşününce inceden bir hakaret de sayabilirdim bu sessizliği. Uzatmadım. Yeni turunu yapması için bekledim bir süre. Geldi tekrar. Bu kez elinde bir ekmek sepeti vardı. Ancak sepette ekmek yoktu. Meraklı gözlerle ne yapmak istediğine dair bir ipucu bulmaya çalışıyordum. Masanın üstüne yığılmış küçük torbalardan birini açarak içindekileri sepete doldurdu. Bir hayli iri bademler vardı şimdi sepetin içinde. Datça, badem konusunda herkesin tek geçtiği bir adresti. Ve anlaşılıyordu ki bu geceyi badem yiyerek sonlandıracaktım. Sepeti kararlı bir şekilde uzattı. Aldım. Yine döndü arkasını ve masanın üstünden bir torba daha alıp binaya doğru uzaklaştı. Bademleri ayıklamaya çabalarken yeni seferi için karşımda duruyordu yine. Bu kez elinde bir çekiç vardı. Anladım ki bademleri kırmak için başka da bir yolum yoktu. Çekici aldım ve irice bir bademin kabuğuna doğru savurdum.

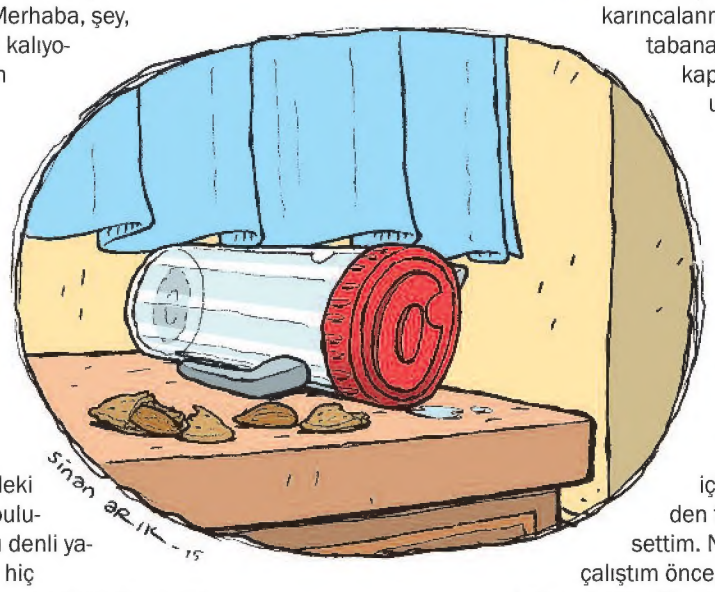

Alışmayınca olmuyor, badem çekicin altından kayıp gitti. Yüzümü kaldırdım yüzüne doğru. Bu saçma sapan acemiliğim hoşuna gitmiş olmalı ki gülümsüyordu. Ses etmeden sıradaki bademe aynı muameleyi yaptım, o da kayıp gitti masanın üstünden. Elimden aldı çekici. Kabuğu kolaylıkla kırdı. İçinden çıkan bademi uzattı bana. Utanarak attım ağzıma. Sonra bir yenisini verdi, uzatılanı yerken tuhaf bir acı duydum içimde bir yerlerde. Bir yenisini daha verdi ve yine aynı acı bu kez bir parça daha şiddetli. Neyse, birkaç dakika içinde biraz bademden sanırım bir parça da acıdan şişmiştim resmen. "Su var mı?" dedim. Yanıt vermeden mekâna doğru yöneldi. Elinde su bardağıyla yanımdaydı az sonra. Suyu içtikten sonra teşekkür ederek uzattım bardağı. "İsminiz ne, burada mı yaşıyorsunuz?" Sorulabilecek en basit soruydu. Yanıt vermeden az önce yarım bıraktığı işine devam etti. "Oldu o zaman, teşekkür ederim bademler için. Bir şey ödememe gerek var mı?" Başını kaldırmadı bile. Sessizlikten anladığım kadarıyla ayrılma vakti gelmişti. "İyi geceler" dedim. Yanıt yoktu. Pansiyona doğru ilerledim. Az sonra odamdaydım. Işığı söndürüp uykuya geçtim. Nerede kalmıştık...

Sabah horoz sesleriyle birlikte geldi. Yorgunluğum, yerini tuhaf bir dinginliğe bırakmış gibiydi. Bu ikinci uyku içimde bir şeyleri değiştirmiş, nasıl derler; biraz başkalaştırmıştı sanki beni. Havlumu alıp iç bahçedeki duşa doğru yol aldım. Bahçenin hemen girişinde Şencan Amca bana şekil itibarıyla biraz tuhaf gelen badem ağaçlarını suluyordu. "Günaydın" dedim. "Çağlaların da maşallahı var, iyi bakıyorsunuz belli ki". "Evet, güneşini yukarısı, suyunu da ben eksik etmem". Gerçekten de bildiğim ağaçlara benzemiyordu hiç biri. Hepsi nasıl desem, biraz antik zaman heykellerini andırıyor, insan cüssesi gibi duruyordu. "Duş alacağım, müsait midir acaba?" diye sordum. "Kimse yok, gir al" dedi içine doğru konuşarak. "Yabanilik buranın doğasında var sanırım" diye geçirdim içimden. Kapısı çatlamış ahşaptan duş odasına girdim ve musluğu açtım. Suyun debisi çok yüksekti. Kafamı soktum altına. O an bir şey hissettim. Daha önce yaşamadığım türden bir karıncalanma hissi. Ayaklarım sanki tabana yapışmış, mermer kaplamayı delip toprağa ulaşmaya çalışıyor gibiydi. Parmaklarım bir ağacın dalına dönüşüyor gibi bir vehme kapıldım sonra. Yok artık! Kaç saniye geçti bilmiyorum, kapı açıldı ve geriye döndüm. Şencan Amca elinde irice bir küple bana bakıyordu. Güneş arkadan vurduğu için gövdesinin gördüğümden fazlaca iri olduğunu hissettim. Ne olduğunu anlamaya çalıştım önce, sonra karıncalanma gözlerime kadar yükseldi. Işığı kaybettim. Gerisi karanlık...

*****

1994 yazından beri Huzur Pansiyon'un sakinlerindenim. Buzdolabının üstündeki vinyette "Çılgın Kalabalıktan Uzak" yazıyordu. Olabilecek en harika önermeydi o an için. Yola çıktım. Palamut köyüne geldim. Huzur Pansiyona yerleştim. Önce Şencan Amca, aynı gece de bademci (!) kızla tanıştım. Sonra başka arkadaşlarım da oldu. Hatta hep beraber yaşamaya başladık o gün bugündür. Zamanın önemi yok artık. Kimi zaman çiçekleniyorum, kimi zaman badem veriyorum. Ve sanırım bu yukarısı güneşimi, Şencan Amca da suyumu verdikçe devam edecek. İçim acıyor bazen, belki de bu yüzden Şencan Amca bana hep "acıbadem" diye sesleniyor. Bir gün canınız sıkılırsa sizi de bekleriz huzur pansiyona. Yerimiz var, birkaç odalık hatta! Hem de "Çılgın Kalabalıktan Uzak" fazlasıyla...

ÖNCE GÜVENLİK

SUYA ACİL İNİŞ

UZAY ÇÖPÜ

MANYAK SORDU

Yaz aşkı yangınları size ne çağrıştırıyor?

Fazıl Say: Ayışığı

Fırat Tanış: Dondurma

Akasya Aslı Türkmen: Başlamam (Ege'nin şarkısı)

Şebnem Sönmez: Bütün aşklarımı yaz'maya empoze ediyor gibi. Çok korkuyorum.

Bülent Emrah Parlak: Bir memur çocuğunun devlet kurumunun sosyal tesisindeki mantar ışıkları görünce heyecanlanması.

Pelin Batu: Kelebek

Umay Umay: Seks

Tek gecelik seks amatör bir çarpışma; yaz aşkları da...

Mehmet Turgut

- Yaz aşkları, yılın üç beş ayı tatil yapanlar içindi sanki. O hakkı hiç göremedim ben kendimde çünkü tatil yapma dürtüsü gelişmemiş bir ailede büyüdüm.

İnsan yaz, kış hep sevilmek ister; bunun derecesi, mevsimi olmaz. Yaz aşkı dedikleri o üç beş ay tatil yapan züppelerin kılıfı olmuş o delik senin bu delik benim köstebek misali kazmış durmuşlar. Hayalcilerin tekelinde filmlerde, romanlarda, şiirlerde, şarkılarda... Dürüst baktığında o yaz aşkına; ha bir mevsime, ha bir geceye sığdırılmış seksten farkı ne?

- Bir denizkızı çıksa karşına hayır der miydin? Ne denizkızı yahu bir gerçek deniz levreğine razıyım ben yanına da şöyle güzel roka, domates, soğan. :) Hadi herkese iyi yazlar.

Kahraman Masa Esat Hırsızlara Karşı!

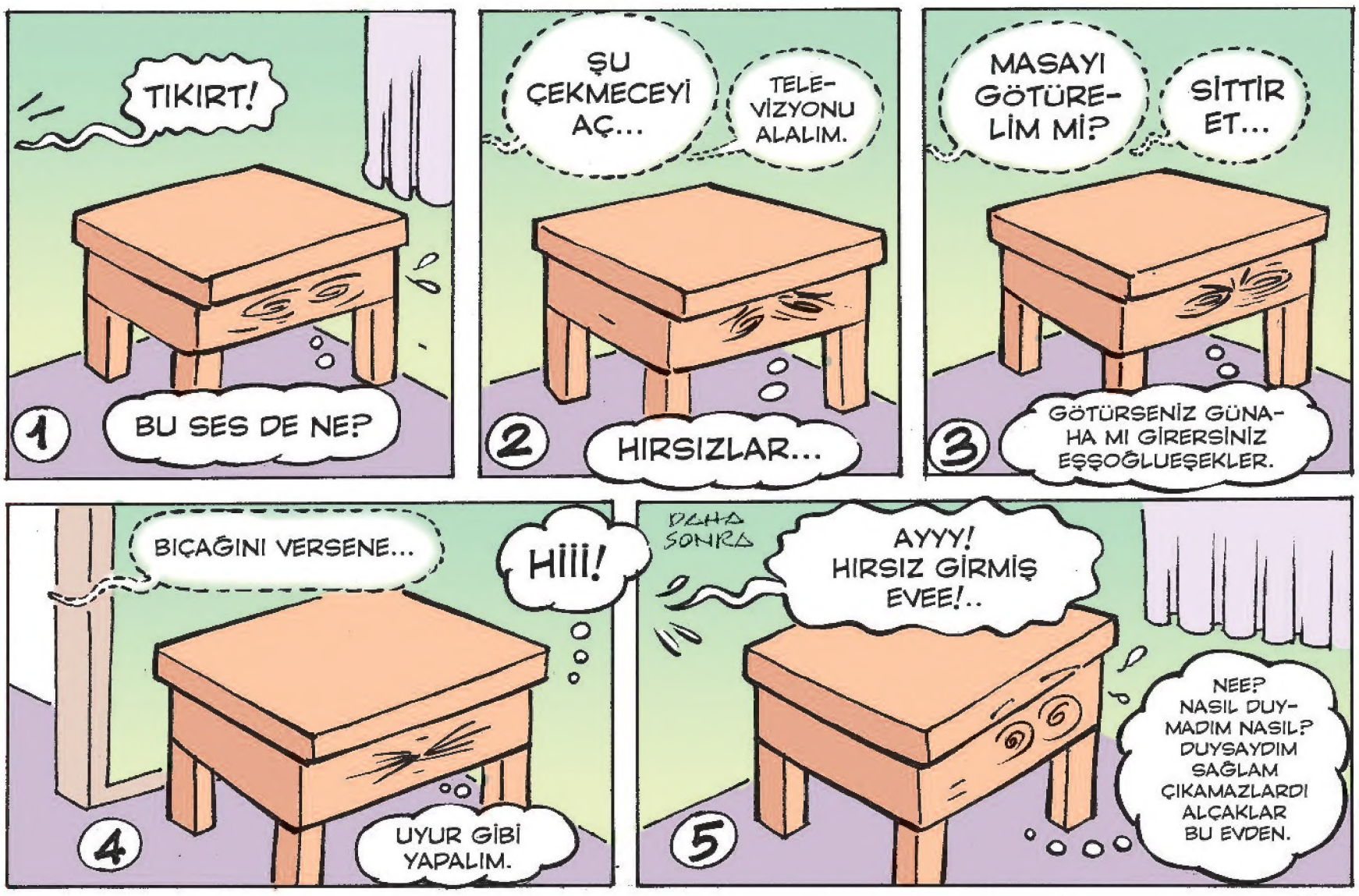

Atilla ATALAY

KONULU GEYİK

YAZAŞK

• • • Daha bir yıl önce filandı, Mecidiyeköy'de tutkulu bir yaz aşkına tanıklık ettim. Büyülü bir yaz gecesinde dünyanın en güzel trafiği yaşanıyordu. Egzoz dumanı sıcak hava dalgasıyla birleşip gökyüzünde helezonik danslar yapıyor, taksici arabaya sahte kavun kokusu almış, radyosunda spiker "Hayırlı geceler inşallah" deyip sıradaki parçaya geçiyor, yandaki otobüsün camında bir çocuk erimiş gecenin nemine karışıyor...

Ben fakir, bira içmiş, trafikle beraber sıkıştıkça sıkışıyor.

Bir ara tak etti, taksidekileri bırakıp hızla yol kenarındaki apartmanların arasına karıştım. Kısa süre koştuktan sonra gözüme kestirdiğim bir apartmanın arkasına doğru yöneldim. Nefes nefese bir kuytu bulup yıldızlara bakarak çiş yapıyordum ki kıpraşan beyaz tişörtlerden o kuytuda yalnız olmadığımı anladım. Ergen bir çift ateşli öpüşmeleriyle alev alev yanan yaz gecesini harlıyorlardı. Her üçümüz sessiz ve kıpırdamadan durduk. Tabii olay yeri şırıltısı devam etti bir süre. Ben, baskın vermiş gibi olmayayım diye yıldızlara bakmaya devam ettim.

Sonrasında beni bekleyen şirin yaz gecesi trafiğine doğru koşarken kuytunun ergen çiftine "Kusura bakmayın ya, iyi akşamlar" diye bağırdım. Trafiğe sıkışmış taksi, indiğim yerin beş adım ilerisinde duruyordu. Açtım kapısını, yine sahte kavun kokusuna bindim.

Kimsenin yaz aşkının ortalık yerine işemek istemezdim. Gelgelelim, Mecidiyeköy'de yaz aşkı yaşarsan bunlara hazırlıklı olmalıydın.

• • • Yaz aşkı dediğin sadece meteorolojik bir olay değil elbette. Bu konseptte yaşanan aşklar iki üç ay süreli oldukları için bu adı alıyorlar.

Konuyla ilgili son rakamları veriyorum: 937,5.

İngiltere'de aşk ve beyin fonksiyonlarının incelendiği bilimsel çalışmada, aşk halinde ortaya çıkan romantizmin 937,5 gün sürdüğü bildirilmiş. Sonra aşk bitiyo ilmen. Komiklik olsun diye "buçuk" yazmadım oraya, internetten bakıp görebilirsiniz.

Şimdi bu hesaba göre yaz günlerine doksan desek: 937,5/ 90= 10,4166666 şeklinde bir sonuç ortaya çıkıyor. Yaz aylarında toplam aşkın 10,4166666'sını yaşamış oluyoruz.

Olay yaz ortamında tek gecelik bir ilişkiyse, 0,5 gün sürmüş oluyor ki; bu altı saat eder. Bunlar hep bilimsel şeyler, uzmanları filan var, çeşitli aralıklarla hesap yapıp sonucunu açıklıyorlar. Bilin istedim.

Not: Erken boşalma sorununu ihmal ettim, pi'yi 3,14 olarak aldım.

• • • En büyük yaz aşkları kamplarda cereyan ederdi eskiden.

Askeri personel kamplarının yanı sıra, İETT, Basın-İlan, Karayolları, Demir Çelik Fabrikaları filan gibi tüm büyük kuruluşların ve birçok özel-devlet bankasının "yazlık tesisleri" vardı. Personel, çoluk çombalak, on-on beş günlüğüne ucuza eğlenip dinlenir, bu esnada söz konusu çombalaklar birbirilerine aşık olurdu.

Şimdi Neo-Liberal sistem sayesinde kalmadı, oralar anılarla beraber satılmak suretiyle ekonomiye kazandırıldı, Allahım'a bin şükür. Şu aralar personel, mesai dışı sosyal aktivite babından ücretini ödemek suretiyle "paintball" filan oynayarak şirin bir rekabet ortamında birbirine boya tapancalarıylan ateş edip neşeli dakikalar geçiriyor. Paintball oynarken filizlenen bir yaz aşkı var mıdır, orasını bilmiyorum.

• • • Bir de yazlık siteler tabii... Ben Şarköy'dekileri biliyorum. Marmara 1, Marmara 2, 3, 4, 5, 6 diye giderdi. Marmara 2'nin çocukları, Marmara 5'le filan kız meselesi yüzünden gece savaşları yapardı. Deniz büyüklüğünde ayçiçek tarlaları vardı bi de... Sıkılhan'daki Ömür Dayı'nın söylemiyle; "gençler, ilerleyen saatlerde alkolun da etkisiyle" ayçiçek tarlalarının arasında kaybolurlardı.

Yine Allahım'a bin şükür o tarlaların hepsi imara açıldı. Ayçiçek tarlaları arasındaki afedersiniz ergen koklaşmaları yerini tertemiz, samimi beton parçalarına bıraktı.

• • • "şiirdir söylenir, yazdır biter, kadındır gider"

Haydar Ergülen'in "Eylül" adlı şiirinden bir dize bu. Hemen altta da "Kişi Başına Bir Yalnız" dan öykü girişi yer alıyor. Yaz aşkı konseptine uygun olarak ikisi de "eksik" ve olay da bu işte:))

"Şelaleli evin balkonundaki beton kartalı siyah çöp torbasıyla boğduklarında anlıyorum ben yazın bittiğini.

Çoğu, okullar açıldığında gidiyor. Bir anda mangallar sönüyor, rakıyla karışık balık ve güneş yağı kokusuyla beraber bisikletler, karınca üşüşmüş dondurma külahları, fikir karıştıran giysileri ve cep telefonuyla salınan genç kızlar, çocuklar, gösterişli arabaları ve cep telefonlarıyla turlayan delikanlılar, geçmiş zaman mayolarından taşan amcalar, teyzeler, simitçi, kahveci, gazozcu... Hepsi aniden sokaklardan kayboluyor.

Yemyeşil, bakımlı çimler üzerinde fırfır dönen rüzgar gülleri, fıskiyeler, süs havuzları, sarmaşıklar, türlü çeşitli çiçekler, yanıp sönen rengarenk ampullerle her biri "Teletabi lojmanı"na benzeyen evlere anlatılmaz bir kasvet gelip yerleşiyor.

Bahçesinde çıkardığı tuhaf sesler yüzünden kendisine gizliden "İlkinsan Bey" diye isim taktığım adam kapatıyor önce evini. Çatıya çıkıp çanak anteninin kafa kısmına "nemlenmesin" diye yarısından kesilmiş pet şişe yerleştiriyor. O sırada karısı İlkinsan Bey'in eski pantolonlarından yaptığı bacak kalınlığındaki ince kum çuvallarını kapıların eşiğine yerleştiriyor. Mahalleden geçen dere taşarsa suların sellerin içeri girmesini İlkinsan Bey'in kumlu pantolonları engelliyor. Sonra karı-koca, bahçedeki lambaların üzerine rutubet almasınlar diye tek tek hipermarket poşeti geçirip bağlıyorlar. Kadın dondan korumak istediği birkaç çiçeğini naylonla ambalajlarken adam da kafasını söktüğü güneş şemsiyesinin geride kalan metal bölümüne kesik pet şişe yerleştiriyor.

Son olarak karısı tıka basa doldurulmuş arabada beklerken İlkinsan Bey sokak kapısının pirinç tokmağına oksitlenmeye karşı bir ameliyat eldiveni takıp yola koyuluyor...

O kadar da kasvetli değil yani.

İstanbul Bienali'ne gitsem eşiğinde içi kum doldurulmuş pantolon ve tokmağına lateks eldiven geçirilmiş bir kapı göremem herhalde.

Başka soyut çalışmalar da var tabii; ama balkonda denize doğru bakan betondan yapılma süs kartalının battal boy çöp torbasıyla ambalajlandığı "yaza veda" adlı eseri her zaman tek geçerim"...

Güzel bir yaz olsun...

Bence Pek

YAZ AŞKLARI

BİRDEN ATILGAN: "BU YAZA FİT GİRDİM."

Son yıllarda önemli yatırımlarıyla ülkemizin kalkınma hamlesine büyük katkılar yapan ünlü sanayici Birden Atılgan, Yunanlı bir armatörün iki kızı Ani ve Soni Combalakis ile Bodrum Zord Rizort Hostıl Beach'te neşe içinde kum sörfü yaparken görüntülenmiş. Biri önden çekişli (sol koldan asılan) iki sevgilisiyle mutlu görüken yakışıklı işadamı: "İlle de yaz aşkı" diyormuş. Kış aylarında da kar veya çamura saplandığında "Kış aşkı" kullanan Birden Atılgan: "Tek çiçekle yaz geçmiyor. İki çiçekle bile geçer gibi oluyor yine geçmiyor. Bana üç dört çiçek daha lazım ki sıcak denizlere ulaşabileyim diyormuş.

TERKEDİLDİ BAK NE HALE GELDİ!

Geçen yıl bu zamanlar yine bu kumsalda tanıştığı Fügen adlı genç kıza vurulan ve onunla çok harika bir sezon geçiren (Nooluyo lan futbol şeydi fibi) onu bazen iskeleden denize itekleyen, bugday tarlalarınd abaşaklara dala çıka kovalambaç oynayan, bazen tarlada ufak bir yılana rastlayıp tavşan gibi baygınlık geçiren Hilmi, yaz bitip de sevgilisi Fügen geldiği Avustralya'ya dönüverince oracıkta heykel gibi kalakalmış. Başını bir elinin arasına öbür elini de üstüne alarak düşüncelere gark olan, o iri ve güzel gözleri ufuklara dalıp giden biçare Hilmi, bu sene umutsuzca yeniden geldiği aynı kumsalda, bir başına, geçen yaz içine düştüğü durumun kumdan heykelini çıkararak biraz olsun avunmaya çalışıyormuş. (Geçen yaz aynı plajda boğulma tehlikesi atlatan Hilmi, dalgalarla boğuşurken görüküyor. Sinir bozukluğundan gülme krizine yakalanmış.)

İKİ GÜN YA VAR YA YOK

Bitti bitecek bir yaz aşkı daha Kızın gülümsemesindeki belli belirsiz hüzün, gözlerindekibulutlar bu geçici aşkın maalesef pek yakında sonlanacağını haber verir gibi. Oysa yanındaki esmer çocuk bunun farkında değil. İlişkinin yürümeyeceği zaten ilk bakışta anlaşılıyor. Bir defa kızın boyu çocukğun boyuna denk değil. Huyunun huyuna denk olmadığını bilmeyen yok. Gelir farkı, kültür farkı cabası. Ortak, noktalar yok değil ama, yetmiyor işte. Israr faydasız. Yazık çocuğa.

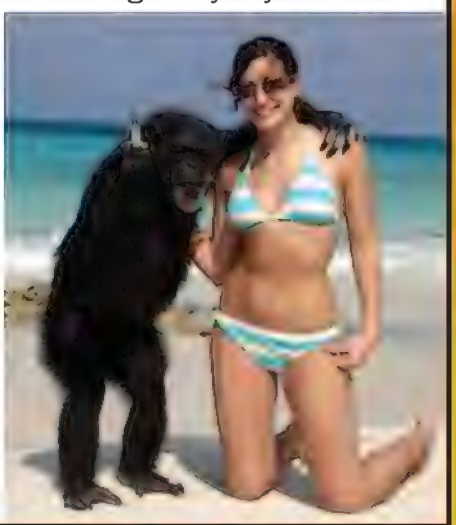

YAZ BİTMEDEN AYRILDILAR

Yazın başından beri bir an bile ayrılmayan, her dakikalarını plajda birlikte geçiren bu iki genç şimdi tarifsiz kederler içinde. Onları ayıran, yaz bitimi değil. Evet, haziran sonuna kadar havalar hep yağışlı gitti, enayi bi tişörtle çıktık, ıslandık, soğuk rüzgarlar esti, köpek yavrusu gibi titredim ben mesela ama, yaz bitmedi. daha Temmuz var Ağustos var. İnşallah güzel bir yaz geçiririz. Esas konuya dönecek olursak, burada fotolarını gördüğünüz bu gençleri ayıran şey başka. Kumda oynarken o ona plastik kovasını, o da ona plastik küreğini vermeyince baş gösteren anlaşmazlık, biri diğerine tükürünce öbürküsü de onun gözüne kum atınca şiddetle geçimsizlik gibi bir şeye dönüşmüş. Ayrılır nedeni bu olsa da elbette kürek mürek olayın görünen yüzü. Alttan altı duygusal bir boyutu da var sorunun! (iki çocuk)

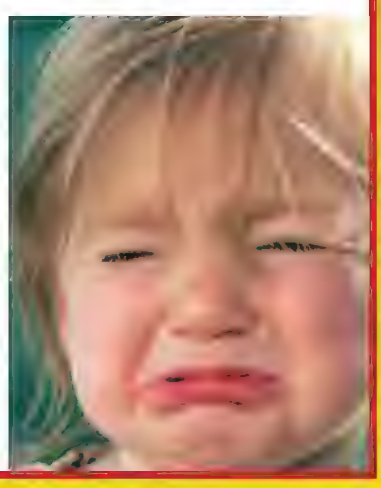

BİR YERLERDE UÇAKLARLA

Oralarda ise yaz aşkları kamyonlarla başlıyor. Kamyonlarla bitiyor. Kamyonlar dolusu kız ve kamyonlar dolusu erkek yaz gelince tarlara taşınıyor. Mevsimlik işçiler. Bazen elli dereceğiy bulan güneş altında domates ya da pamuk topluyorlar. Tarlalarda filizlenen yaz aşkları, yaz sonunda kamyonlar son kez gelip başka şehirlere köylere dağıldıklarında bitiyor. Yollarda hayatta kalabilmek ide ayrı mesele.

BUDİZM'E GİRİŞ...

mehmet egrik

HIMP.. HIFF HIFF..

KİAAA...

ŞOTARK

USTAMIZ WANG YU, BUGÜN YİNE FORMUNU DORUĞUNDA...

USTAMIZ LOTUS ÇİÇEKLERİNİN BİLGELİĞİNE SAHİP.. HATIRLATMALIYIM Kİ, PEMBE LOTUS ÇİÇEĞİ AYDINLANMAYI, BEYAZ LOTUS ÇİÇEĞİ İSE MÜKEMMELLİĞİ SİMGELER.

YOK, YOK, BENCE Bİ SIKINTISI VAR.

OFYA HIMF HIMF OF OOFF..

HİAA!

GÜMM

USTAMIZ WANG YU BUGÜN YİNE ÇOK FORMDA.

USTAMIZ LOTUS ÇİÇEĞİYLE AYDINLANMIŞ. UNUTULMASIN Kİ SARI LOTUS ÇİÇEĞİ BİLGELİĞİ, KIRMIZI LOTUS ÇİÇEĞİ İSE KALBİ SİMGELER.

GAZ VERMEYİN OĞLUM ADAMA. ABİ BAK Bİ DERDİ VAR HOCANIN, GİDİP KONUŞALIM OĞLUM ADAMLA.

ULAAAN..

USTAM BE, AH CANIM YA..

LOTUS ABİ, LOTUS YA..

EH YETER PERİŞAN OLDU ADAM BE.. SIKINTISINI BİLİYOM, BEN KONUŞUCAM HOCAYLA.. HOCAM.. HOCAAM..

SAÇLARIMI 70 YIL ÖNCE ÖRDÜM, 70 YILDIR HİÇ AÇILMADI BU SAÇ ÖRGÜSÜ, NELER GÖRDÜ BU ÖRGÜLER NELER. FAKAT BU NE CÜRET!

Bİ SANİYE CNM.

AMA AMA.. BU NASIL OLUR? YÜCE BUDA, BU NASIL Bİ RAHATLAMA...

SAÇ ÖRGÜSÜ BAŞ AĞIRISI YAPAR HOCAM! ANAMDA DA VARDI AYNI PROBLEM.. SAÇ ÖRGÜLERİNİ ÇÖZDÜMÜYDÜ NE STRES KALIRDI NE GAM!

DEMEK O KAFA ATMALAR, ZIPLAMALAR. BAŞIM AĞRIYORMUŞ YA LAN BENİM.

EE TABİ, YAPAR..

LOTUS ÇİÇEKLERİ..

SKCEM LOTUSUNU HA! OH BULMUŞSUN Bİ ÇİÇEK, FELSEFE YAP DUR.. Bİ ÇİÇEKLE ÖMÜR GEÇİRDİN LAN!

SUS LAN, HÖCEM HÖCEM NE PEKİ? PİS YALAKA...

MADAM MORA

Gonca Vuslateri

Hoşgeldin bahar. Nerde kaldın be "delilik"!

Kuşkusuz hepimizin de tanık olduğu bir gerçeklik var: Yaz aylarında "çılgınlar gibi" olan şeylerin arasında hâlihazırda çılgın olanlar ne yapıyor? Bir narsist yazın bile haklıdır mesela: "Ben demiştim abi yaz gelecek diye! Ben söylemiştim. Keriman sen bilirsin beni bak ben yalan söylemem" diye giriyorsa oradan hop Bipolar yetişir derdine. Atak anıysa: "Sen dedin de senin de ne mal olduğunu herkes biliyor-bilirsin ben yalan söylemem!"

Atak anı çok önemli burada bir level yukarısı: "Benim adım Keriman değil Sokrates! (hopppalaa!!) şimdi biraz dinlenmem gerek." derse orada ateşi yanmış odunlar atılmaya başlamıştır. O dinlenme sekansında ki bir adım sonrasını beklemek gerekiyor.

Ne demişler, insan hem haklı hem mutlu olamıyor. Bir karar vermek zorundayız. Ulan ne istediğimiz de belli değil –o zaman delilik ne işe yarıyor.

Aslında tam da ayrılma ve bireyleşme öğesinin savunmaya neden olan depresif serzenişleri bunlar.

Üzerinizde birileri tarafından kuşatılmış bir teşhis varsa, hayatı istediğiniz gibi yaşamakla alakalı narin ve tehditkâr alanlar yaratmak size düşüyor demektir. "Anormal bir duruma verilen anormal bir tepki normaldir" der Victor Frankl. O kadar severim ki bu sözü bağırmadan duramam milletin kulağına. Bu artık bende bir alışkanlık yaptı. Biri de bir gün "Yeter tamam ulan anladık!" dese hem söz yerini bulacak hem de ben biraz sakinleşeceğim sanki.

Yaz ayı... Zar zor hatırlıyorum şimdi. Kibariye konseri var diye koşarak gittik arkadaşlarla. Elimde rakımla çığırayım istiyorum şarkıları. İkinci yarıya geçerken güvenlik yanıma geldi "Gonca hanım gitseniz iyi olur" dedi. Aniden. Sakince. Yahu masayı devirdiğim falan da yok belki de biraz fazla eşlik ediyorumdur. Bilemeng şimdiy!..

Yok efendim mafyatik bir abimiz ordaymış benim ön tarafta oturmama takmış "O kadın gidecek bu mekandan, yoksa olay çıkar" demiş. Dedim gidip konuşayım. Aman da ne göreyim adamın fiziği de mafya, 2 metre boyunda, suratı yer çekimine yenik bir bulldog misali gözümün içine bakıyor. "GEEEEEETTTT" dedi bana.

Kibariye de bir yandan damardan girdi "Anladım kiii hiç kimse sen değil....hiç kimse senin kadaaarr.."

Anladım ben de ve gittim tabii. Şimdi böyle arkadaşlarla yazın çok karşılaşacağız mekânlarda bunlar Müllerian İnhibe Edici (MİE) dediğimiz basit bir nörohormon. Ama dengesizlik, ruhunun karanlık tarafını sarmış bir kere. Kafaya bir vurur, döner o kafa da seni bulur cinsten. Travmanın tarihsel anlamda hayatımızda yer alması çok eski lakin tanım olarak yerleşmesi 1. Dünya Savaşı yıkımı gibi zayıf ve kısa bir zamanı alıyorsa: Biri için "deli mi ne bu be" demek çok riskli benden söylemesi.

Bu arada Bipolar Keriman dinlenmesi biter ve yanınıza geri döner.

"Ne konuşuyordunuz siz bakem?"

"Ay yok yahu şurda mizah yazısı yazmaya uğraşıyorum" dediğiniz anda, hem tarihsel hem de bu aya uygunluğuyla kendini bir anda Aziz Nesin hissedebilir. İşte deliliğin bu noktalarına ulaşmak zor olduğu gibi müdahale de etmemek gerekiyor.

Doğru delilik –delip geçmiştir artık senin şu hayata bakınca teknolojiden ve haysiyetsizlikten başka bir şey göremediğin gerçekliği.

Gerçekten psikolojik rahatsızlığı olan bir (duacısıyımdır hatta yeminle: Gezinin başları daha manikleşmemiş sakin sakin evimizdeydik) milletin hasta bir toplumdan oluşmasını bir sağlık ölçütü yapamayız asla.

Bu kadar tecavüze, kayıp aranıyorların sonsuza kadar giden arayışına, müsait kelimesini beynimizdeki cinsel temaslara kondurmaya, Özgecan'a olanlara mesela ya da Lobna'ya... Bilirkişinin değil yapan kişinin tanıdıklarına daha hızlıca ulaşılması konusunda yapacak o kadar bir şey yoktur ki! Deliliğin bin yıllık evrensel ve yaratımı destekleyen tarafını kaybetmiş, geriye hastalıklı zihinler bırakmışız. Cümlenin noktası şu yani, o kadar yok ki "..." (ne ise o artık) delirmeye çeyrek kalanın tufanlı enerjisine açlıkla bakıyoruz.

Bakacağız da.

Keriman'ın uykusu gelmiştir artık.

"Sen yazını yazadur Goncacığım ben şimdi yatıyorum yatmazsam sabah mutlu kalkamam, mutsuz olunca da ilaçlar etkisini göstermez-göstermezse de kendimi yine Atatürk zannedebilirim..."

Hah. Ara bul şimdi bu cümlede her şeyi...

İnsanın mutlu olmak için neyi kovaladığını.

Teşhisi "koy ver gitsin" olan bir topluluğun geri kalanı "koy bir tane daha içelim" ise, geriye toplumu ve beynin ertelediği seyahatleri koyan o milyonlarca spermi aşarak gelmiş tüm insanlığa helal olsun demekten başka reçetem yoktur usta. Ben diyeyim. Yeşil hem de... Yemyeşil... Orman gibi... Ağaçlarla dolu... O reçeteden... Hah bildin sen işte.

Hadi Eyvallah!..

Ali Poyrazoğlu

NERDE TRAK ORDA BIRAK

Bu yazıdakilerin tamamını ben uydurdum. Gerçek olaylarla ve kişilerle benzerlik göstermesi tamamen rastlantıdır.

İnsanın başına gelebilecek en büyük felaketlerden biri, içimizdeki gencin birdenbire karşımıza dikilip hesap sorması olsa gerek. Düşünsenize artık devrini tamamladığını, geçmişte kaldığını düşündüğünüz asi, genç, sorgulayan, değiştirmek isteyen yanınız birdenbire içinizden, zorla uyuttuğunuz uykudan uyanıveriyor...

Hesap sormaya başlıyor.

"Ne oldu sana? Ne bu halin?"

"Neden bu kadar korktun ki bu hale getirdin kendini, yaşamını?"

"Niye teslim oldun? Niçin ellerinle boğdun, öldürdün içindeki çocuğu?" diye hesap soruyor içinizdeki genç... Haydaaa... Al başına belayı.

"Yaldızlı laflarla, iyi uydurulmuş bahanelerin her rengiyle bezenmiş teslim bayrağını ne zaman çektiğini hatırlıyor musun?" diyor.

"İçindeki yaşam ateşini niye söndürdün?"

"Niye sana bağışlanmış bu mucizeyi başkalarıyla paylaşmadın da küllenip gitmesine izin verdin?" diye soruyor. "O pırıl pırıl benden, bu renksiz, kokusuz, kafası pas tutmuş adamı nasıl çıkardın?"

"Bu sıradan, orta sınıf ahlakının ikiyüzlülüğüne teslim olmuş, tek tip adamı nasıl yarattın?"

"Bu ne beceriksizlik, bu ne şapşallık..."

"Bu ha bire, 'Benden sonra tufan, bana dokunmayan yılan bin yaşasın, ne sağcıyız ne solcu futbolcuyuz futbolcu, takma kafana tokadan başka şey... Nerde trak orda bırak...' diyen adama nasıl dönüştürdün kendini?"

Kaldırmış başını içinizden gençliğiniz, ha bire soruyor...

Genç, soracak sorgulayacak. "Bana niye yaptın bunları, ben sana ne kötülük ettim ki?.."diye soruyor işte.

Hadi cevap verin bakalım.

"Nasıl başladı bu korkunç değişim; sevgiye olan inancını yitirince mi?"

"Ne kendine, ne çevreye, ne insanlara saygısı olmayan hırslı, açgözlü, tüketme manyağı yaratığın, içine yerleştirilmesine niye izin verdin?"

"Her sabah aynada yüzüne bakıp büyük bir keyifle ve gururla çok başarılı bir çizgiyi yakaladığın için kendinle övünürken bir de aynanın arkasından kendine bir baksana.

Aynaya bakan sana bir baksana... Olduğun yere gelebilmek için çöpe attığın sana bir baksana..."

"Ne oldu ülkülerine, çok değer verdiğin düşüncelerine? 'Herkes gençken solcu olur canım, sonra bir yaşa gelince de aklı başına gelir!' diyenler sürüsüne nasıl katıldın?"

" 'Biz sefalette değil, refahta eşitlik istiyoruz...' derken yalnızca kendi refahını düşünen, onun uğruna en yakınlarını bile harcayan, meslektaşlarının arkasından bin bir komplo kuran birine nasıl dönüştürdün kendini?"

"Niye 'herkes eşittir ama bazıları biraz daha fazla eşittir' kervanına katıldın?"

Aman Allahım, "Çek git lan başımdan," da diyemezsiniz. Atsan atılmaz, satsan satılmaz. Hayır, yani başkasının gençliği de değil ki, içeri tıktırasın, işkence ettiresin, susturasın... Yapasın bir yargısız infaz yallah, toz olur gider.

Kalkmış içinden hesap soruyor gençliğin. Sanıyordun gitmiş uzak bir ülkeye, gelmez bir daha geriye... Gelmiş hesap soruyor...

Bildiğin sen canım. Sen...

Meğer içinde oturur sessizce izlermiş olan biteni. İzlermiş ki, bir gün gelsin ona yaptığın haksızlıklara başkaldırsın.

Ülkemizde sabahtan akşama, akşamdan sabaha gençlerin hakkı yeniyor. Ne doğru dürüst eğitim alabiliyorlar, ne sağlık hizmetlerinden faydalanabiliyorlar. Sanat olaylarını izleyemiyorlar. Sanat yapma, yaratma, yorumlama, içlerindeki bin bir rengi ortaya çıkarma haklarını kullanamıyorlar.

Okusalar da okumasalar da iş bulamıyorlar. Dost bulamıyorlar, eş bulamıyorlar, ev bulamıyorlar.

Arkası sağlamlar, torpilliler hep yeteneklilerin, hakkı olanların önüne geçiyor.

Adam kayırma illeti toplumu giderek daha büyük ümitsizliklere sevk ediyor.

Hal ve durum böyleyken siz siz olun evinizdeki, işyerinizdeki, çevrenizdeki gençlerin hakkını yemeyin. Onların bu kokuşmuşluğa, bu çürümeye başkaldırmaları, sizin rahat kış uykularınızı kaçırmasın. Siz de onların yaşındayken düzeni değiştirip daha adil, daha insancıl bir düzen kurmak istemiyor muydunuz?

Peki ne oldu size? Nerde yanlış yaptınız?

Siz siz olun gençlerin hakkını yemeyin. Hele içinizdeki, dünyayı sevgiyle, barışla kucaklamak isteyen gencin sesini kısıp, ona haksızlık etmeyin.

Bırakın yaşamınızı sizin deneylerinizin yol göstericiliğinde o yönetsin.

NURİ ÇETİN

nuricetin@yahoo.com

Sunay Akın

BİR İNSAN HAYATINDA 2 TEMMUZ...

İstiklal marşı yarışmasına şiir gönderen yüzlerce katılımcıdan biri de O'dur. On beş yaşında, genç bir şair adayıdır o yıllarda. Okumaya öylesine düşkündür ki, arkadaşları tarafından "Romancı" diye çağrılır. Ağaçları bol olan Kastamonu'da yaşadığından dolayı bu lakap zamanla "Ormancı"ya dönüşür!

Henüz on üç yaşındayken, 1924 yılında, evde dinlediği Sherlock Holmes öykülerinden etkilenerek bir roman yazar. Konusu hiç görmediği İstanbul'da geçen romanda, hırsızı Beşiktaş'tan bir tramvaya bindirir ve Üsküdar'da indirir!..

İstanbul'daki yaşıtları oyuncaklarla oynarken o, roman yazma uğraşındadır, Karadeniz'in kıyıcığında!.. Boğaz'ı unutarak, İstanbul'un karşı kıyısına gönderdiği tramvay ise bir oyuncak olarak girer, çocukluğunu anımsadığı bir şiirine:

Ne kurulunca koşan tramvaylarım vardı,
Ne çekince giden develerim.
Balıklarımızı tanırdım,
Adlarını bilirdim kuşların;
Seçerdim düdüğünden
Limanımıza uğrayan vapurları.

1928 yılının 2 Temmuz'u unutulmaz bir gündür hayatında. O gün, arkadaşlarıyla kaydırak oynarken, hademe tarafından müdürün okulda kendisini beklediği haberini alır. Maarif Vekili Faruk Nafiz Çamlıbel, Kastamonu'da çıkan Açıksöz gazetesinde yayınlanan "Mehmet Rıfat" imzalı şiiri çok beğenmiş ve şairle tanışmak istemiştir. Mehmet Rıfat, kendisine yazma aşkının aşılandığı 2 Temmuz gününü hiç unutmayacak ve tam 65 yıl sonra, yine bir 2 Temmuz günü şairlerin, yazarların Sıvas'ta yakıldığı haberini alınca yaşama azmini yitirip son nefesini verecektir.

Sıvas katliamından beş gün sonra yaşama veda eder Mehmet Rıfat; sizin tanıdığınız adıyla Rıfat Ilgaz!.. Bir "2 Temmuz" günü dünyayı aydınlatma umuduyla sarıldığı kalemi yine bir "2 Temmuz" günü bırakır elinden... Hasta yatağındaki Rıfat Ilgaz, Madımak katliamını duyduğunda oğlu Aydın Ilgaz'ın kulağına şu sözü söyleyerek küser hayata: "Hayat artık yalama oldu"...

Annesinin sütü yetmediği için keçi sütüyle beslenmişti. Rıfat Ilgaz, bu özelliğinden dolayı annesinin kızdığında "N'olacak, keçi sütüyle beslenmiş, keçi inadı var sende!" diye seslendiğini anımsar. Keçi sütüyle beslenen şair, ölümcül hastalıklar ve işkencelerden sıyrılır ama kurt sütüyle beslenenlere yenik düşer sonunda. İnsan kanı içerek beslenen aç kurtlar Sıvas'ta karnını parçalamamışlardı onun, ama yakılan 35 insanın acısını kaldıramaz Rıfat Ilgaz'ın yorgun yüreği. O yürek ki kendi için değil, başkalarının mutluluğu için atmamış mıydı bir ömür boyu? Hem de ailesiyle, çocuklarıyla arasına demir parmaklıklar konulması pahasına!..

Çocuklarına oyuncak alabilen bir baba değildir Rıfat Ilgaz. Kızı Yıldız'a "Doğdun doğalı, ne oyun gördün, / Ne oyuncak" dizeleriyle seslenir bir şiirinde. Oğlu Aydın Ilgaz da, ya hapishane, ya da hastahanede görür babasını. Elinde kendi yaptığı oyuncaklar vardır. Rıfat Ilgaz, bir şiirinde dile getirir oğlunun bu becerisini:

Çeşitli oyuncakların yoksa da
Bir saniyede tren yapacak kadar
Kibrit kutularını,
Tecrüben var benden fazla.
Benden üstünsün kuşkusuz,
Sigaradan top,
Kutusundan tank,
Kağıtlardan uçak yapmada!

1944 yılında yayınlanan "Sınıf" adlı şiir kitabı kitapçı raflarında yalnızca 25 gün kalır ve satışı yasaklanır. Kitabın kapağı ne de olsa "kırmızı" renktedir ve daha da önemlisi sayfalarında şu "tehlikeli" dizeler vardır:

Yoklama defterinden öğrenmedim sizi,
benim haylaz çocuklarım!
Sınıfın en devamsızını
bir sinema dönüşü tanıdım,
koltuğunda satılmamış
gazeteler...

Sıkıyönetim kararıyla şiir kitabı toplatılan Rıfat Ilgaz, doktordan aldığı rapor sayesinde birkaç hafta dışarda kalmayı başarır. Ciğerleri su toplamış, hastadır... Bu halde, üç öğrencisiyle karşılaşır Aksaray'da. Çocuklardan biri çantasını açar ve "Sınıf" adlı kitabı uzatır. Ilgaz, çocuğu tanımıştır: 3/A sınıfından Remzi... Koltuğunda satılmamış gazetelerle, sinema dönüşü karşısına çıkan öğrencisi!.. Kitabı imzalar şair ama bir zarar gelmesin düşüncesiyle çocuğun adını yazmaz.

Rıfat Ilgaz, 24 Mayıs 1944'de, faşizmin yenilgeye uğramasıyla gizlenmekten vazgeçer ve teslim olmaya karar verir. Savaş sırasında Hitler'i destekleyen "Turancılar"la aynı hapishaneye konur. Şair, yan hücresinde Alparslan Türkeş'in yattığı o günler hakkında şu çarpıcı bilgileri sunar: "Aynı kurallara bağlı cezaevindeydik ama, aynı davranışları görmüyorduk. Benim çeşitli kelepçelerim vardı. Zincirli yerli kelepçelerim; sustalı alman kelepçelerim; yolculuklarda iki baş parmağıma iki yüzük gibi geçirilen kelepçelerim vardı. Onların hiçbir şeyi yoktu. Manevra kayışları bile. Yalnız, aylıklarını alıp, 30 Ağustoslarda terfi ediyorlardı!.."

Rıfat Ilgaz'ın şiirlerinde Ceyhun Atuf Kansu ve Fazıl Hüsnü Dağlarca'da olduğu gibi oyun ve de oyuncak çokça çıkar karşımıza. "Çember" adlı şiirinde unutulan bu oyuncağı, bir virüs gibi tüm kenti saran otomobil sevdasıyla karşılaştırır:

Nerde bu hoyratça dönen tekerlekler
Gösteriş için...
Nerde o başımızı döndüren
Şıkır şıkır çemberin güzelliği!

Ve nerde, Rıfat Ilgaz gibi insanlığı aydınlatma yolundan dönmeyen şairin ışıklı yüzü!?.

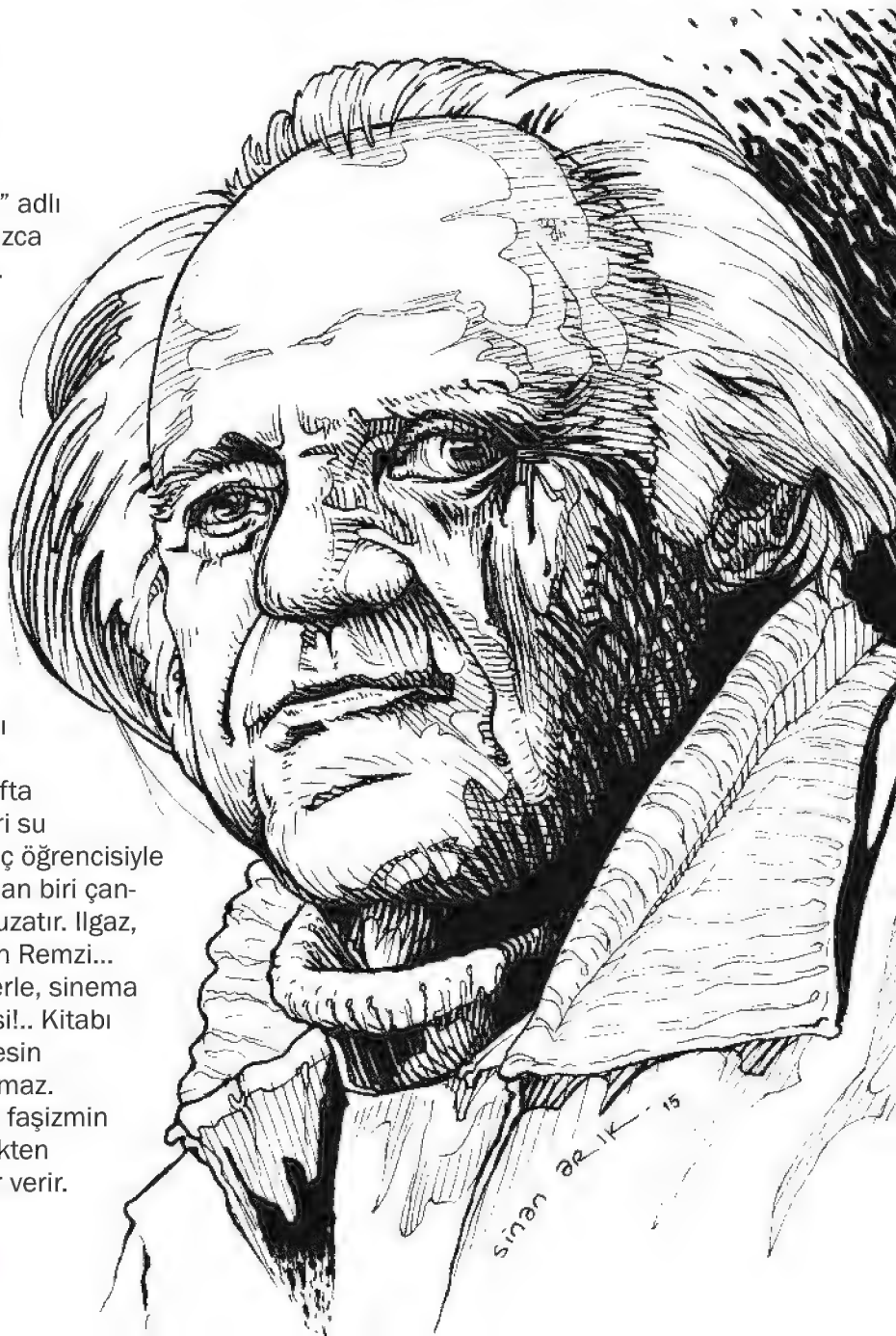

MADIMAK OLAYI

Hazırlayan: BAHADIR BOYSAL

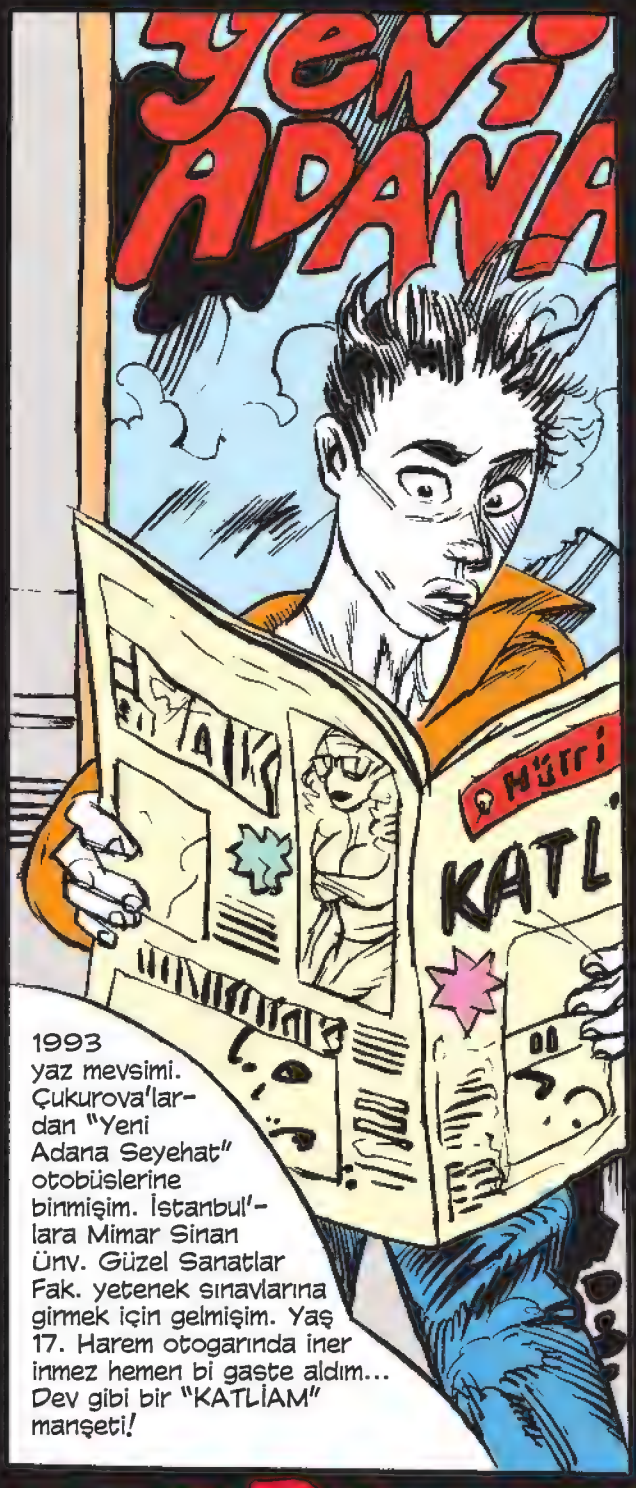

1993 yaz mevsimi. Çukurova'lardan "Yeni Adana Seyehat" otobüslerine binmişim. İstanbul'lara Mimar Sinan Ünv. Güzel Sanatlar Fak. yetenek sınavlarına girmek için gelmişim. Yaş 17. Harem otogarında iner inmez hemen bi gaste aldım... Dev gibi bir "KATLİAM" manşeti!

Amma da uğursuz bir ayağım varmış demiştim ergen kafamla kendi kendime... Ama olayın vehameti çok daha büyüktü. Sivas Madımak Oteli'nde 37 aydın katledilmişti. Ben bu olayı bizzat yaşamış bir arkadaşımın dilinden anlatmak istiyorum. Kendisi de Sivaslı ve Alevi, üstelik karikatür, mizah geçmişi de vardır.

Aydınlar.. Yazarlar-çizerler, Sivas'a "Pir Sultan Abdal Şenlikleri"ne gelmişler. Olayı bana anlatan arkadaşım da Madımak Oteli'nde kalan sanatçılardan, arkadaşı olan karikatürist Asaf Koçak'ı ziyarete gitmiş. Asaf mızıka çalıyormuş. Hatta bi ara şakalaşmışlar. Bizimki, Asaf'a "Benim gibi bir çizer varken buralarda gelip hava atıyon" diye.

Sonra otelden çıkıyor bizimki. Yürürken az ileriden gelen tekbir seslerini duyuyor. Yanlarına doğru gidip bakıyor uzaktan...

Ufak bi grup. "Lan bunlar gidip Kültür Merkezi'ni yakacaklar!" diye ani bir tespit geliyor bizimkinin aklına... Konukların bir bölümü de Kültür Merkezi'ndeymiş o an. Hızlı adımlarla oraya yürüyor.. Grup da arkadan naralar atarak oraya doğru!

Kültür Merkezi'ne yaklaştığı sırada emniyetten bir komiseri görüyor. Evvela komiser tanıyor onu: "Git buradan.. Seni tanıyorum.. Büyük olay olacak!" "öyle şey mi olur? Arkadaşlarım var Kültür Merkezi'nde!" diyerek yoluna devam ediyor bizimki... (Bu diyalog.. herşeyi özetliyor aslında.)

Kültür Merkezi'ne vardığında.. Masaları dolapları kaldırıp camlara dayamışlar hepberaber. Tekbirlerle gelen güruh Aziz Nesin'in Kültür Merkezi'nde olmadığının farkına varıyor.

Güruh rotasını Madımak Oteli'ne doğru çeviriyor. O esnada Kültür Merkezi'ni hızla tahliye etmeye başlıyorlar. İçerdekiler çıkıyor..

Bizim elemansa arabasına benzin almaya gidiyor. Otel ile Kültür Merkezi arası 1 km imiş. Ama ileride otelden dumanların çıktığını görüyor.

Olay cuma günü patlamış. Böylelikle Cuma namazından çıkanlarla beraber kalabalık aniden çoğalmaya başlıyor.

Bizim eleman arabasıyla otelin oraya varıyor.. Kalabalık.. çok kalabalık.. Arabayla 3 tur atıyor ve insanların birdenbire nasıl çığırdan çıktıklarını izliyor dehşetle.

YA ALLAH

BİSMİLLAH

ALLAHU

YAALLAH

Tanıdık.. eş dost falan hemen herkes son çare olarak Ankara'yı arıyor. Ama hiç bi şekilde sonuç yok...

En nihayetinde otel yangını sönüyor. Sigorta hastanesine gidiş. Örtülerin altında ölmüş insanlar.. Hatta biri de liseden arkadaşı bizimkinin.

Karikatürist arkadaşı Asaf Koçak da hayatını kaybedenlerden. Olayı kendi gözünden böyle anlatan Alevi arkadaşım şu enteresan bilgiyi de ekledi: "Zannedilenin aksine, Aziz Nesin geldiğinde Sünnilere laflar çakmadı.. Alevi dedeleri, önderlerle konuştu ve onlara sitem etti sürekli: "Senelerdir aynı türküler.. sazınızı değiştirin.. kendinizi geliştirin!" diye...

SON

SİVAS KATLİAMI

2 Temmuz 1993 günü, Sivas'ta 10 bin insan, sekiz buçuk saat "şeriat isteriz" diye ulumuştur. Sekiz buçuk saat, Madımak Oteli'nde kapana sıkıştırılmış gibi, biz devleti bekliyorduk. Ben bu devletin nasıl devlet olduğunu bilmeme karşın, hala içimde şöyle ya da böyle bir devletin bulunduğu umudu ve inancı vardı. Bu yüzden nasıl olsa kurtulacağımıza inanıyordum.

37 aydının cayır cayır yakılmasından ve 60 insanın yaralanmasından sonra hemen hemen bütün gazeteler, buna benim Sivas'taki konuşmamın neden olduğunu yazdılar. 2 Temmuz günlü, yani benim konuşmamın ertesi günü çıkan hiçbir gazetede benim Sivas konuşmam yoktu. Öyleyse nereden çıkarıyorlardı benim Müslüman Sivas halkını kışkırtıcı, İslam'ı küçültücü, aşağılayıcı sözler söylediğimi? Yaşamımın hiçbir döneminde İslam dinini ve Müslüman dindarları küçültücü bir söz söylemediğim gibi, hiçbir inancı ve inanç bağımlılarını aşağılamadım. Ama kendimin dinsiz ve Tanrısız olduğumu da yadsıyarak ikiyüzlülük yapmadım, yalancılık yapmadım.

Benim Sivaslıları kışkırtarak bu toplu kıyıma neden olduğumu salt bu faciadan en çok sorumlu olması gereken içişleri bakanı söylememişti. Aynı yalanı cumhurbaşkanı, başbakan, ana muhalefet partisi genel başkanı da yineleyerek Türk ve dünya kamuoyuna yaydılar.

Birey olarak hiç kimse tek başına suçlu değildir. Suçlu, bağnazlara ve kökten dincilere derece derece ödün veren bütün hükümetlerdir. En sonuncu hükümet en suçlu olandır.

***

Üç şairin, Madımak Oteli'nin merdiven basamaklarında bir arada çekilmiş resmi var. Behçet'in önünde yangın söndürme aleti, Uüur'un elinde seçemediğim bir şey, Metin'in elinde de saplı badana fırçası ya da temizlik fırçası... Bu silahlarla, saldırgan kuduz it sürüsüne karşı, kendilerini ve bizi kurtaracaklardı. Metin, savunma silahını benle Sivas cehennemini birlikte yaşadığımız arkadaşıma göstererek,

-Hanımefendi, demişti, bir şairin silahı da ancak işte böyle olur.

Kaynak: Ömrüne Sığmayan Adam Aziz Nesin 1915-2015 Yazılmamış Özyaşamöyküsü

MÜJDAT GEZEN'DEN AZİZ NESİN ANISI...

Aziz abi ile çok güzel günlerimiz geçti.

3 yıl evimde kalmıştı bir dönem.

Ben de ne zaman vakfa gitsem onun odasında kalırdım.

Harika sohbetlerimiz olurdu, hatta kitap imzalama günlerine birlikte giderdik.

Bir gün Aziz abi çok yoğun olduğundan bir imza gününe katılamadı. Ben ise orada kendi kitaplarımı imzalıyordum.

7-8 yaşlarında küçük bir çocuk geldi yanıma. Bana Aziz Nesin kitabı uzatıp "Benim için imzalar mısınız?" dedi.

Ben de "Ben Aziz Nesin değilim ama..." dedim.

Çocuk da, "Olsun, ikiniz de komiksiniz..." dedi.

Nur içinde yatsın...

Sevgilerimle...

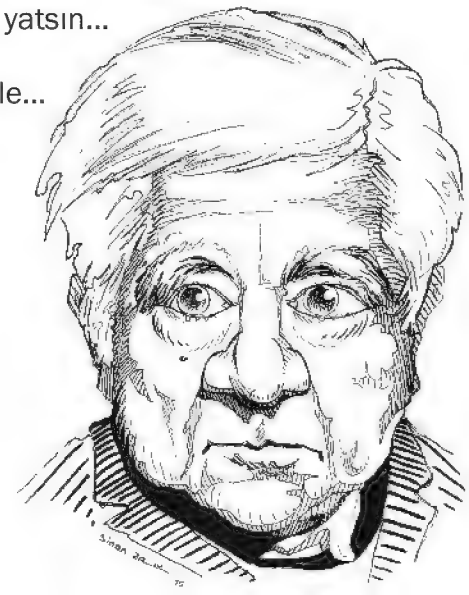

Söyleşi: **Nedim Saban**

"SİVAS'TA DAHA AĞIR KONUŞMALIYDIM"

Sivri dilli söyleşilere Aziz Nesin ile başlamak fazla sivri akıllılık olmasa gerek. Çünkü bugüne kadar söylenebilecek her şeyi söylemiş belki de. Hem de kendi deyimiyle "oldukça yumuşak bir dille." Çatalca'daki vakıfta önce onun yetiştirdiği gençler, sonra sıkı bir Atatürkçünün yardımıyla (hem araştırmacı, hem vakıf müdürü) her zamanki gibi çalışırken buluyoruz Aziz Nesin'i. Kilitsiz bir kapı... Kapı, kilitsiz. Ona herkes ulaşabilir. Fazla kilolular hariç... Çünkü çalışma odasına çıkan merdivenler daracık. Ben bir yandan Aziz Nesin'le buluşmanın, bir yandan ilk röportajımın, bir yandan da bu iş bittiğinde daracık merdivenleri tekrar nasıl ineceğimin korkusunu yaşıyorum. Aslında klasik bir soruyla başlamıştı söyleşimiz. Ama madem şu anda korku hakim, işte korku ile ilgili sorular.

-Düşüncelerinizden dolayı korumalara mahkum edildiniz.

-Onlar koruma verdiler, ben dilekçe. Korunmak istemiyorum diye.

-Korkmuyor musunuz? Birinin buraya gelip...

-Gelebilir. Koruma varken de gelir. Korumanın kendisi de beni öldürebilir. İnsanım, neden korkmayayım? Korkuyorum ama panik halinde değilim.

(Ben panik halinde teybime bakıyorum. Ya teknolojiye kurban gitmişsem...)

-Bir kitabınızda vardı. İnsan yaşlandıkça korkudan korkmuyor diye.

-Korku Türk toplumunda insan varlığından ayrılmaz bir şeydir. Merkezi yönetimden gelir. Türk milleti oldum olası merkezi yönetimden kurtulmak istemiş ama becerememiştir. Çünkü Müslümanlar merkezi yönetimden kurtulması mümkün olmayan bir dine bağlıdır. En tepede Allah var; Allah'ın dediği olur. *(Aslında bunlardan konuşmayacaktık. Belki söz başka biyerlere gelir)* Bakın mesela İstanbul'daki taksilerde... *(Evet, geldi bile)* "Allah'ın dediği olur" yazıyor. *(Gelmemiş)* Ve Türkiye trafik kazası en çok olan yerdir. Demek ki Allah Türkleri sevmiyor.

-Ya da trafik kurallarını bilmiyor. Özellikle uyarladıklarımız.

-Bunlar sanıyor ki merkezi yönetimden kurtulmak demek devletten kurtulmak. Ama en başta Allah var.

-Benim çocukluğumda Aziz Nesin vardı. Yazardı. Espriliydi. Şimdi biraz katı. Ve sanki felsefeciliğe doğru gidiyor.

-Oraya ben gitmiyorum. Türkiye götürüyor. Eylem adamlığı... Artık yaşam eyleme zorluyor bizleri.

(Eylem deyince bir eski solcular, bir de bugün başbakanla tur atmayı eylem sananlar geliyor aklıma ve soruyorum)

-Şu andaki Türk solu?

-Ben bugünkü sosyal demokratları solcu olarak görmüyorum. Benim için, solculuk kaynağını Marksizmden alır. Bunlar sağcı da değil.

-Futbolcu...

-İktidar olmamaları gerekirdi, şimdi boylarının ölçüsünü alıyorlar.

-Boy ölçüsü, yani basketçi mi oldular?

-Çoğunu yakından tanıyorum; beğendiğim insanlar ama kendilerine yazık ettiler. Koalisyona giren sosyal demokratların hiçbir yerde başarılı oldukları görülmemiştir zaten. Bir umudum vardı: Siyasal liberalizmi getirebilirlerdi belki.

Tahrik etme, kışkırtma benim hiçbir sözümde yok. Zaten olsaydı, mahkemeye verirlerdi. Niçin veremiyorlar? Aydınların aptal kısmı da "Oraya niye gitti, şimdi zamanı mıydı?"diyorlar. Ne söylemişim ki?

Onu da beceremediler.

(Söyleşi, Sivas'ın yoluna doğru gidiyor. Hem yoluna, hem soluna)

-Solcular sahip çıktı mı Sivas'a?

-Ben öyle bir şey görmüyorum. Hükümetin de, hükümetteki solcuların da bir tepkisi yok. Sivas Olayları Araştırma Komisyonu diye bişey kurmuşlar; içinde SHP'li var mı bilmem. Hazırladıkları rapor utanç verici. Orada daha çok beni suçlu gösteriyorlar. Demek ki iktidarda olsalar beni asar, keser, ne yapar yapar cezalandırırlar.

(Söyleşi sürdükçe ve Nesin'in yazdığı ciltlerce kitabı ciltlerce kez gördükçe, Aziz Nesin'e hiçbir cezanın sökmeyeceğini görüyorum. Tek dayanamayacağı işkence, "Parti tüzüğü yazmak" olabilir. Bir de, sanırım televizyondaki düzeysizlikten şikayetçi. Müzikle fazla ilgili olmasa gerek ki, Kenan Doğulu'yu tanımıyor. Ama yakma-yıkma istemiyoruz zaten.)

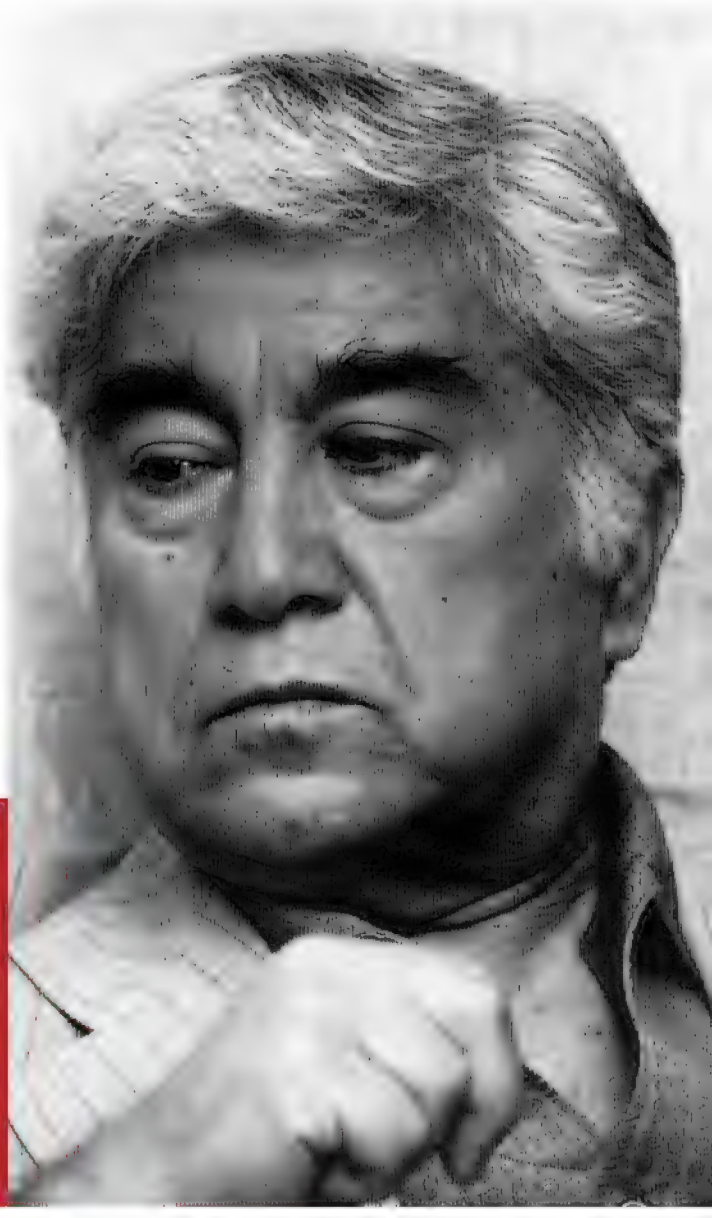

-Keşke o konuşmayı yapmasaydım diye düşündüğünüz oldu mu?

-Tabii. Bin kere pişman oldum. O gün nasıl bi günümdeymişim ki, yumuşak bi konuşma yapmışım. Okuyunca farkına vardım ve üzüldüm.

-Yani daha sert mi olmalıydı?

-Sert değil, gerçekçi. Orada yumuşak bir yol seçmişim; ne Aleviliği, ne Sünniliği tutmuşum.

-Futbolcu gibi mi yani?

-Tahrik etme, kışkırtma benim hiçbir sözümde yok. Zaten olsaydı, mahkemeye verirlerdi. Niçin veremiyorlar? Aydınların aptal kısmı da "Oraya niye gitti, şimdi zamanı mıydı?"diyorlar. Ne söylemişim ki?

-Başka neler söylemek isterdiniz peki?

-Mezheple, tarikatla hiçbir şeyin çözülemeyeceğini daha sert bir şekilde anlatırdım.

-Sivas olayı özde bir tarikat meselesi miydi?

-Alevilik olayı. Tarikat değil, mezhep de değil. Hatta sordum o panelde. Bir dinleyici, "mertebedir" dedi. Mertebe vesaire neyse, ama olumlu... Şu anlamda olumlu; hoşgörüyü esas alıyor. Şimdi Türklük deyip duruyorlar; Türklüğü temsil eden tek yol Aleviliktir. Çünkü köylüye dayanır. Bektaşilik şehirlilik, Alevilik köylülüktür. O yüzden Aleviler, tarihleri boyunca özgürlük istemişlerdir ve hiç iktidara gelememişlerdir.

-Özgürlük, iktidar hırsıyla ve iktidara kadar istenen bir şey mi?

-Şirketlerde olduğu gibi. Hep yüzde 51'in şansı var.

Müslüman mezarlığına gömülüyorsunuz, mezarı kırıyorlar. Oraya gömülmeyeceğim diyorsunuz, illa oraya gömüleceksin, diyorlar. Gömüleceksin, biz de senin mezarını kıracağız...

-Siz ömrünüz boyunca hep 51'in altında, muhalefette...

-Ben 51 değil, 10 filanım herhalde.

-İnsanları korkutuyor musunuz?

-Korkuyorlarsa, onlar suçludur. Ben korkunç bir adam değilim.

(Bunu söylerken Aziz Nesin gülüyor. O gülüş, vakfında barındırdığı çocukların gözlerinin içinde de var sanki. Belki de zeka pırıltısı korkutuyor insanları. Örneğin, Kenan Evren, vakti zamanında vakfı kapatmayı bile düşünmüş. Geçen gün ise evrensel bir olay yaşamış: Kimileri bir arabanın içinden küfür etmiş ve kaçmışlar. Halbuki Çatalca'da trafik de yok. Niçin küfür edildi acaba?)

-Sizin gibi düşünmeyenlerle ortak bir payda bulmayı reddettiniz hep. Bu kez mutlaka bulun desem...

-Ben hoşgörüden yanayım. Televizyona çıkanlar, söze, "Ben de Müslümanım"diye başlıyorlar. Müslümanım diyeceğine, hoşgörü sahibiyim dese ya. Müslümanlığın belli şartları vardır. İnsan olmanın şartları gibi. Onların hiçbirini yerine getirmeyen bir insan, söylemekle Müslüman olamaz ki.

-Belki kafasında...

-Olmaz. O biraz toplumsal baskıdan korkmak ya da gerçekten Allah varsa, neme lazım mantığı. Saçını örten, başörtüsünü takan Müslümanlardır. Sen aç saçını, kıçını. Sonra da Müslümanım de. Olmaz. Ben Müslüman değilim ama hoşgörü sahibiyim. Benim dünyamda Müslüman da vardır, Budist de. Saygı duyarım, onlar da bana saygı duysunlar. *(Düşünüyorum da, herkes birbirine saygı duysa, dünyada saygı duruşundan geçilmezdi herhalde. Neyse ki kendi kendime yaptığım bu soğuk esprileri yalnız siz okuyucular biliyorsunuz. Aziz Nesin duymuyor bile.)* Bu dengesizlik Türkiye'nin bütün kurumlarında var. Parlamentoda da. Hükümetlere sahteci diyorum, beni mahkemeye veriyorlar. Ben de diyorum ki, sahteciliğinizi

Ben bugünkü sosyal demokratları solcu olarak görmüyorum. Benim için, solculuk kaynağını Marksizmden alır. Bunlar sağcı da değil.

kanıtlayacağım. Devlet mekanizmasının herhangi bir yerine sızmamış bir imam hatipli, dinci yok. Bu durumda ne laiklik olur, ne demokrasi. Anayasanın 2. maddesi lafta kalmıştır. En büyük sahtecilik de budur.

-Vakfınızda pekçok çocuk var. Bir anlamda sizinle beraber büyüyorlar...

(Tabii bu iki anlama da çekilebilir. Aziz Nesin, yazdıklarıyla büyüyen ama hep çocuk kalmayı becerebilmiş biri benim için.)

-Zaten Türkiye'de iki baba var. Bir Demirel, bir de ben. *(Artık baba out, analar in... In America...)*

-Çocuklarınızdan biri ileride şeriatçı olsa...

-Olur. Benim oğullarımdan biri de Müslüman. Bundan dolayı da ona dargın filan değilim. Zaten vakfımızdaki çocuklara din konusunda bişey söylemem.

-Buradaki çocuklara arasıra yemek yaptığınızı biliyoruz.

-O eskidendi. Artık öğrendiler; kendileri yapıyorlar.

(Söyleşi o kadar iyi gidiyor ki, o yemeklerden bol bol yiyip, merdivenlerden sığmamak istiyorum. Tavşan hikayesi gibi.)

-Peki, nasıl bir gelecek bekliyor çocuklarınızı?

-Burada pek iyi yetişmiyorlar. Çünkü daha çok dışarıyla bağları var. Çatalca, İstanbul'un geri bir ilçesi... Okulu da öğretmenleri de... Yalnız Çatalca'ya ait değil, bütün Türkiye'de böyle. Mesela öğretmen lokalleri vardır. Oraya gidersiniz, cıgara dumanından içeriye giremezsiniz. Öğretmenlerimiz de çoğunlukla taş denilen bişey oynarlar.

-Yani Türk çocuklarını taşlı bir gelecek mi bekliyor?

-Türkiye hiçbir şeyi kendinden yaratmış bir ülke değil. Dünya iyi biyere giderse, o da arkadan nal toplar.

(Bu yorumu duyduktan sonra, umarın, dünya atçılığa yönelmez. Yoksa çok işimiz var.)

-Peki siz nereye gideceksiniz, öldüğünüzde? Müslüman mezarlığına gömmeyin diyorsunuz ama ısrar ediyorlar.

-Eee beni seviyorlar. Cennete gitmemi istiyorlar.

-Sizi Refah Partisi de seviyor galiba. Vakfınızın bahçesine gömülmenizi desteklemişler.

-Onlar tabii hükümet değiller. Bekara karı boşamak kolaydır; başkan olduğu gün "Aziz Nesin'in adını kazıyacağım" dedi. Tabii mümkün değil. Çünkü biyerde yazmıyor ki. Aziz Nesin Tiyatrosu vardı, onu zaten kazıdılar.

-Evet, kazıyan da başka bir belediye başkanıydı. Adeta hizmette yarışıyorlar. Peki, cenazenizi nasıl istiyorsunuz? Kim gelsin, kim gelmesin?

-Tören istemiyorum. Vasiyetim, bu bahçede herhangi biyere gömülmek ve hiçbir işaret konulmaması. Özellikle cenaze törenlerini sevmiyorum. Cenazeye gitmek, acıyı içinde duymak olmalı. Halbuki, bizim cenazeleri sohbet yerine döndürüyorlar.

-Neredeyse ölü kokteyli gibi bir şey.

-Bundan iğreniyorum. İkiyüzlülükten bıktım.

-Gömülme isteğiniz yasal olarak mümkün değilse, ölümünüz bir anlamda gizlenecek ve kimseye sezdirilmeden gömüleceksiniz. Öyle mi?

-Vücudumu bağışlıyorum. Tıp öğrencileri yararlansın, kalan parçaları gömsünler. Buna bağırsak derler, buna göz derler... *(Aziz Nesin, yüreğinden söz etmedi. Oysa deşildiği zaman, derinlerinde çok önemli şeyler bulunacaktır mutlaka. Tıp otoritelerine duyurulur.)* Bişey daha var; Türkiye'deki fanatik Müslümanlar mezara düşman. Ruhi Su'nun mezarını iki kere kırdılar.

-Neden acaba?

-Onlara sorun.

-Cezalandırma psikolojisi mi var?

-Bence hayvanlık var. İneğin psikolojisi olabilir mi? Müslüman mezarlığına gömülüyorsunuz, mezarı kırıyorlar. Oraya gömülmeyeceğim diyorsunuz, illa oraya gömüleceksin, diyorlar. Gömüleceksin, biz de senin mezarını kıracağız...

-Oysa dinde sevgi vardır. Din ve şiddet...

-Tarih boyunca bütün dinlerin iç nedeni ekonomiktir. Dış nedeni de etnik düşmanlıklardır. Din hep savaş nedeni olmuştur. Çünkü emperyalist kaygıları örtmek için, savaşı çıkaranlar, dini öne sürmüşlerdir. Dinler, insanların birbirlerini öldürmesi için ortaya çıkmıştır.

-Peki ya sanat? Bugünlerde yazıyor musunuz?

-Anılarım "Böyle Gelmiş Böyle Gitmez"in 3. cildinde 50. sayfaya kadar ancak gelebildim. Öbür işlerden zaman bulamıyorum.

-Böyle gelmiş ama böyle gitmeyecek, değil mi?

-Gidiyor aslında ama gitmeyeceğini umuyoruz.

-Sivas... Nasıl geldi ve nereye gidiyor?

-Bir yıl önce oradaki bütün meyhaneler kapatılmıştı. Belediye başkanı, tele-

Müslümanlıkta heykel düşmanlığı var. Ama Türkler sanattan vazgeçmemiş, içlerindeki sanat itkisini ortaya çıkarmak için perspektifsiz minyatür yapmışlar.

vizyonda herkesin gözü önünde "Ben içki yasağı koymadım" dedi. Ben de "Yalancısın" dedim. Ve o Sivas aynı adamı seçti... İşte buraya gidiyor.

-Biliyorsunuz, bugünlerde heykeller revaçta. Sivas olaylarının başrolünde de bir heykel vardı. Peki nedir bu heykele düşkünlük?

-Müslümanlıkta heykel düşmanlığı var. Ama Türkler sanattan vazgeçmemiş, içlerindeki sanat itkisini ortaya çıkarmak için perspektifsiz minyatür yapmışlar.

-Perspektifsizlik yaşamımıza da yansıyor galiba...

-Üçüncü boyut ve derinlik...

Aktüel, 7-13 Temmuz 1994
Kaynak: Aziz Nesin Bir Dokun Bin Dinle - Söyleşiler

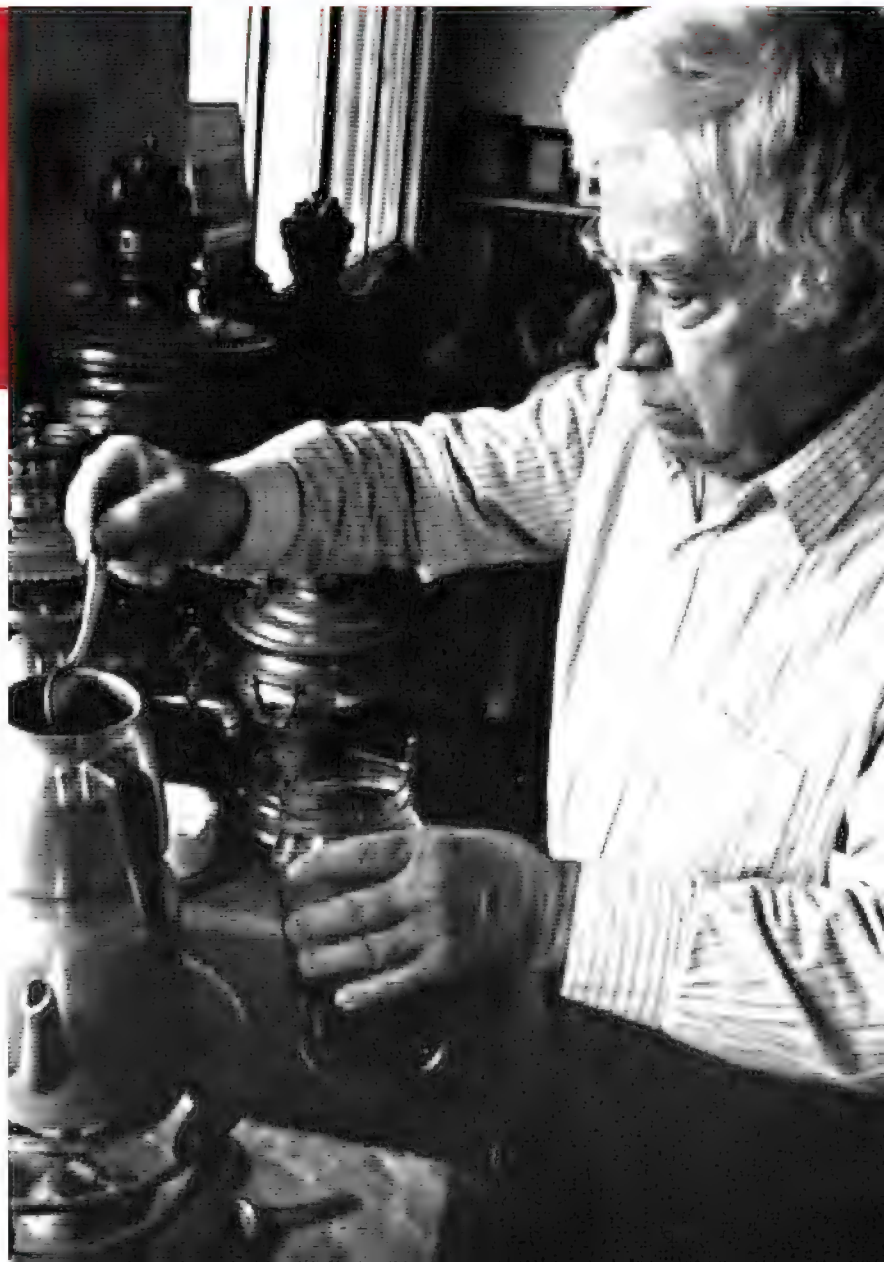

Mahir Ünsal Eriş

1992 yılı. Ben orta okula gidiyorum. Bandırma'da bir festival var, Kuş Cenneti Festivali. Darbe'den beri daha yeni yeni uyanan toprağın bereketsizliğinde bir vaha bu festival. Yazar, şair, yönetmen, oyuncu, müzisyen yağıyor her sene, kasaba kadar yere. Rıfat Ilgaz ve Aziz Nesin geliyor dediler. Kırdım okulu. Söylemesi ayıp orta okulum denize sıfır bir yerdedir; ona yakın çay bahçelerinden birinde olacak söyleşi. Deli oluyorum Rıfat Ilgaz'a. Bütün Hababamları, Bacaksızları yemiş yutmuşum. Aziz Nesin'i bilmiyorum ama. Yani sadece Allahsız olduğunu konuşuyorlar etrafımda o sıra, bir onu biliyorum. Allahsızlık korkutuyor beni çocuk aklımla, uzak duruyorum. Merak bile etmiyorum kitaplarını, hafazanallah, ya okursam, ya Allahsızlık bulaşırsa? Koşa koşa gidiyorum söyleşiye. Rıfat Ilgaz'ı göreceğim.

Henüz neyi nereye koyacağımı bilemediğim bir sürü şey konuşuyorlar söyleşi boyunca. Sıkılıyorum. Düşünce özgürlüğü diyorlar, askeri darbe diyorlar, sivil hükümet, Aydınlar Dilekçesi, Özal, şu, bu... Kaçmasa mıydım acaba okuldan boşu boşuna? Derken söyleşi bitiyor. İkisinin beraber oturduğu masanın önünde kuyruklar uzadıkça uzuyor. Bekliyorum inatla. Derken sıra bana geliyor, elimde yalnızca Rıfat Ilgaz'ın "Bacaksız Sigara Kaçakçısı" kitabı var; evden getirmişim. Bir daha bir daha okunmaktan cildi ayrılmış, sayfaları pul pul olmuş. Uzatıyorum kitabı, alıyor Ilgaz. Biraz utanıyorum, herkeslerin kitapları yepyeni. "Aferin len, ne güzel okumuşun bunu sen," diyor gülüyor. Bakıyorum, dalga da geçmiyor. Ben de gülüyorum. Sonra birden, sıra gereği, kendimi Aziz Nesin'in önünde buluyorum. "Yok mu kitabın?" diye soruyor. Azıcık bozuluyorum. Kendisi Allahsız, kitapsız değilmiş gibi bana soruyor bir de. "Yok!" diyorum elimdeki Rıfat Ilgaz kitabını gösterip. Etrafına bakınıyor, kitap aranıyor, bulunamıyor o hengamede. "Ver bakayım şunu," deyip elimdekine uzanıyor. Veriyorum. Adımı soruyor, söylüyorum. "Ne olacaksın büyüyünce?" diyor kitabı imzalarken, belki de öyle laf olsun diye. Kitabım yok diye beni geri çevirmemesi hoşuma gidiyor, şu küçücük memleketimize kalkıp gelmiş olmaları gururumu okşuyor, böyle güler yüzlü olmaları içimi şenlendiriyor; atılıyorum birden. "Yazar!" Gülüyorlar. Rıfat Ilgaz'ı da, Aziz Nesin'i de, kalabalık kuyrukta bekleşenleri de güldürüyor cevabım. Afacanca buluyorlar. Ben kararımı veriyorum: "Yazar olacağım, böyle söyleşiye katılacağım Kuş Cenneti Festivali'nde. İç kapağında hem Rıfat Ilgaz'ın hem de Aziz Nesin'in imzası bulunan kitabıma baka baka uzaklaşıyorum çay bahçesinden.

Sonra, bir sene kadar sonra karanlıklar geliyor. Bir otel dolusu insanı, otelle beraber ateşe veriyorlar. Türkü söyleyenler, semah dönenler, şiir yazanlar, karikatür çizenler diri diri yanıp, karanlıklar içinde kalıyorlar. Aziz Nesin de orada. Biraz kızıyorum ona. Sonuçta bir arkadaşlığımız, tanışıklığımız var. "Sen," diyorum içimden, "böyle Allahsız olmasaydın, bu insanların başına gelmezdi bunlar." "Hayır," diyor gazetelerden cevap vererek bana Aziz Nesin, "Allahsız olmak kişinin kendi bileceği iş ama katillik, vahşilik, cayır cayır insan yakmak kötülerin de kötüsü. Benim Allahsızlığımı konuşacağınıza bu katilleri bulun, cezalandırın." Haklı. Bulunmuyorlar ama. Memleket bir vakit daha Aziz Nesin'in Allahsızlığını konuşup duruyor. Karanlığın tüten dumanı kör ediyor gözleri.

Canı dayanmıyor Rıfat Ilgaz'ın bundan sonrasına. Bu felaketten birkaç gün sonra hayatını kaybediyor, üzüntüsünden. Tamı tamamına iki yıl sonra da Aziz Nesin gidiyor. Ben elimde "Bacaksız Sigara Kaçakçısı" ile kalakalıyorum.

Sonra orta okul bitiyor, lise başlıyor ve ben Aziz Nesin'i keşfediyorum. Fil Hamdi'ler, Tülsü'ler, Betüş'ler, Zübük'ler, Yaşar'lar gelip yerleşiyor hayatıma, bir daha gitmemecesine. Okudukça yazmaya iştahlanıyorum. Bazen bir gün içinde bir kitabını bitirdiğim oluyor. Okuyor, yazıyorum. Okuyor, yazıyorum. Hiçbir yere varmıyor yazdıklarım, kimseye değmiyor, kimseye okutamıyorum bile. Ortada bıraksam annem dağınıklık sanıp çöpe atıyor zaten. Ama vazgeçmiyorum yazmaktan. Söz vermişim ikisine de, "Yazar olacağım," demişim. Vazgeçer miyim? Ayıptır.

O gün bu gündür, arada tek tük sektelerle sürüyor yazma telaşım.

"Bacaksız" hala evde duruyor. Sözüm de yerinde. Hatta bu yıl, Ot Dergi'den yazarlarla birlikte Kuş Cenneti Festivali'nde söyleşi bile yaptık, imzalar attık. Gururlu, sevinçli ama bıçak gibi keskin bir sızı geçti içimden. Ruhları şad olsun. Her üç cümlemden biri, onlara olan borcumdur.

HUZURLU UYUMAK İÇİN GÖZLERİMİZİ AÇIK TUTMAK GEREKİR

Göksel Bekmezci

Müjdat Gezen Sanat Merkezi'nde öğrenciyken, Sunay Akın, gelecek derse bir şiir ezberlememizi söylemiş, bir de şart koymuştu; kızlar pantolon giyeceklerdi!

Kız Kulesi'ni "Şiir Cumhuriyeti" ilan edip, "Düz Yazı Giremez" gerekçesiyle gelenlerin üzerini arayan Sunay Akın, yine şiirin önünü açmış fakat etek neden giyilmeyecek, açıklamamıştı.

O gün bizleri sınıfa tek tek çağırıyor, dışarı çıkanlara, içeride ne olduğunu anlatmamalarını tembihliyordu. Ancak sıramız geldiğinde öğreniyorduk gerçeği. Sınavımız, amuda kalkıp şiir okumaktı. Birinden biri eksik olsa, olmazdı. Hepimiz amuda kalktık ve okuduk şiirlerimizi.

"görüyorsun bir acıyı gidiyoruz seninle, / örselenmiş söz yığınları bırakarak / kırık tekerlekler gibi ardımızda. / ve üstünde döneniyor çaylak sürüsü, / doyabilmek için yaralı bir aşkla.

*konup göçüyoruz böylece acıyla birlikte. / bir imgeye dönüşen rüzgarın önünde / savrulan ve toza boğulan, / soluk ve üzgün bir mendilin peşinde / üstünde birkaç damla gözyaşı olan, / koşuyoruz her şeyin silindiği bir yere." / **Metin Altıok***

Doğrulduğumuzda, tek bir söz duyuyorduk Sunay hocamızdan;
"Düz yazı, ayaklarının üstünde yürür ama şiir, elleriyle dünyayı kaldırır!"

*

"Kitapların yakıldığı bir yerde, sonunda insanlar da yakılacaktır" demiş, Heinrich Heine.
Aynı acıyı gidemiyorsak eğer birlikte, metin olamayız...
Şairin ölümü şiirden olacaksa, birlikte hatırlamalıyız:

"Çok şükür, otel dışındaki halkımız bu yangından zarar görmemiştir." **Başbakan Tansu Çiller**

"Olay münferittir. Ağır tahrik var. Bu tahrik sonucu halk galeyana gelmiş." **Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel**

"Aziz Nesin'in halkın inançlarına karşı bilinen tahrikleriyle halk galeyana gelerek tepki göstermiştir." **İçişleri Bakanı Mehmet Gazioğlu**

"Gazanız mübarek olsun. Bir defa şöyle bir Fatiha okuyalım. Sonra şunların ruhuna El Fatiha diyelim." **Sivas Belediye Başkanı Temel Karamollaoğlu**

"Komik hikâyelere imza atan yazar Aziz Nesin, bu defa izleri uzun yıllar kalacak bir trajedinin kahramanı oldu. Sivas'ta ilk elde 35 kişinin ölümü, çok sayıda kişinin de yaralanmasıyla sonuçlanan arbede, onun merkezinde bulunduğu yoğun tahriklerle meydana geldi." **Fehmi Koru - Zaman Gazetesi**

(2012 - Suçlar zaman aşımına uğradı) "Karar hayırlı olsun" **Başbakan R.Tayyip Erdoğan**

FERHAN ŞENSOY

YAŞASIN BAZ İSTASYONU

Yaz gelince herkes deniz kıyılarına koşuşurken, üşüşürken, dağ başında bir köye göçüyorum. Köyden denizi görüyorum. Dalgalar evimin duvarına vursun, bütün bu kumsal benim olsun, ben balkondan ayağımı denize sallayayım görgüsüzlüğünde değilim. Çocukken bütün kumsallar ve denizler ve dalgalar benimdi zaten. Kumdan kaleler, şatolar yapıyordum, tapusuz, kadastrosuz. Dalgalar gelip yıkıyordu kalemi, şatomu. Dalgalardan davacı olmuyordum.

Üstelik deniz kıyısının plaj müziği adı altındaki gürültüsü, züngürtüsü, kumsalda bir kıçlık yer bulucam meydan muharebesi, büfecinin tüm buzları eridiği için sıcak meşrubat tüketimi, yüzerken kumsalda para bırakılamayacağı için bolca bozuk parayı mayonun fermuarlı ceplerine zulalama zorunluluğu, bu yüzden sürekli aşağı çeken madensel bir mayoyla yüzülmesi derdi, dönüşte arabanızı bıraktığınız yerde bulamamanız ve zabıta aracı tarafından bir bilinmez adrese çekildiğini öğrenmeniz, uzun çabalar sonucu arabanıza kavuşmanız ve buna salakça sevinmek bana saçma gelen şeyler. Yaz tatilimi bu dağ köyündeki evimde geçirmeyi yeğliyorum. Deniz kıyısında olmak ciddi bir mesai. Sayılı gün dinlenecek ruhuma hiç iyi gelmiyor. Tatil öyle bir şey olamaz.

Bir yaz, sahil gürültüsünden ırak, kuş sesli, inek sesli köye geldiğimde köylüyü sevinç içinde buldum. Tepeye bir baz istasyonu kurulmuş; köylü çok mutlu. Artık cep telefonları her yerden çekiyormuş. Eskisi gibi nereden çekecek acaba, diye deli gibi tüm köyü dolanmaya gerek kalmamış. Baz istasyonunun dibindeki kahveye oturunca Almanya'yla, komşuyla konuşur gibi konuşuluyormuş; ne kesilme, ne bi şey!

Neydi o günler, sadece caminin arka duvarının dibinden çekiyordu. Herkes konuşmak için oraya gidince birbirinin gürültüsünden karşı tarafı duyamıyordu; bağırış çığırış, bir açık hava postanesiydi caminin arkası. Ezan başlayınca bütün sesleri bastırdığı için görüşmelere ara veriliyordu.

-Az kapat la şunu, senin bağırtından biz konuşamıyoz...

biçiminde kavgalar çıkıyordu. Sonunda muhtar, işi sıraya sokmuştu; caminin arkasından telefonla konuşacak olan gidip muhtardan numaralı fiş alıyor, herkes sırayla konuşuyor, cami arka duvarının dibinde telefon kuyrukları oluşuyor, gene de;

-Bu kadar da uzun konuşulmaz ki la, bu kadar insan bekliyo burada...

gibisinden atışmalar, dalaşmalar oluyordu.

Baz istasyonu bu anlamda ciddi bir huzur, geceleri tepesinde yanıp sönen kırmızı ışığı da ayrı bir hava getirmişti köye... Baz istasyonunun bir başka iyi tarafı sivrisineğin kökünü kazımış olması. Sittin yıldır belediyenin mücadele ettiği ve ilaçlamalar sonucu köyde sivrisinekten başka tüm hayvanları zehirleyerek öldürdüğü, ancak sivrisineği yok edemediği görülmüştü. Bu yaz hiç yok. Tek tük rastlanırsa da, çok fersiz, zar zor uçuyor, fiske vursan ölüyor. Sivrisineğin kökünün kazınmasından ötürü çok mutlu olan köylü bunu baz istasyonunun başardığına inanıyordu.

Olabilir. İki açık cep telefonunun arasına çiğ yumurta koymuşlar belirli bir süre sonra yumurta pişmiş.

-Ortada ateş yok, fol yok! Ben niye piştim acaba?

diye düşünmüş şaşkın yumurta. Dört cep telefonunu kafa kafaya koyup, ekranlarına patlamamış mısır dizip dördünü aynı anda çaldırınca mısırlar patlıyormuş.

-N'oluyor lan?

diye endişeyle sıçrıyormuş cep telefonları üstünde mısır tanecikleri. Bir mısır tanesi bir mısır tanesine;

-Bre mısır tanesi...

derken cümlesini tamamlayamadan patlamış. Cep telefonunu tüm gece açık olarak bir çiçeğin yanına bırakmışlar, sabah kalkmışlar ki çiçek bükmüş boynunu. Telefonunu gece bahçede bırakan, çalınmadığına sevineceğine, çiçeğin ölümüne üzülmüş. Bunlar köylü tarafından denenmiş şeyler. Küçücük cep telefonu bunları yapıyorsa hepsinin ağa babası baz istasyonu elbette sivrisineği küllüm eder.

Sonraki yaz daha da mutluydu köylü.

-Allah razı olsun bu baz istasyonunu icat edenden...

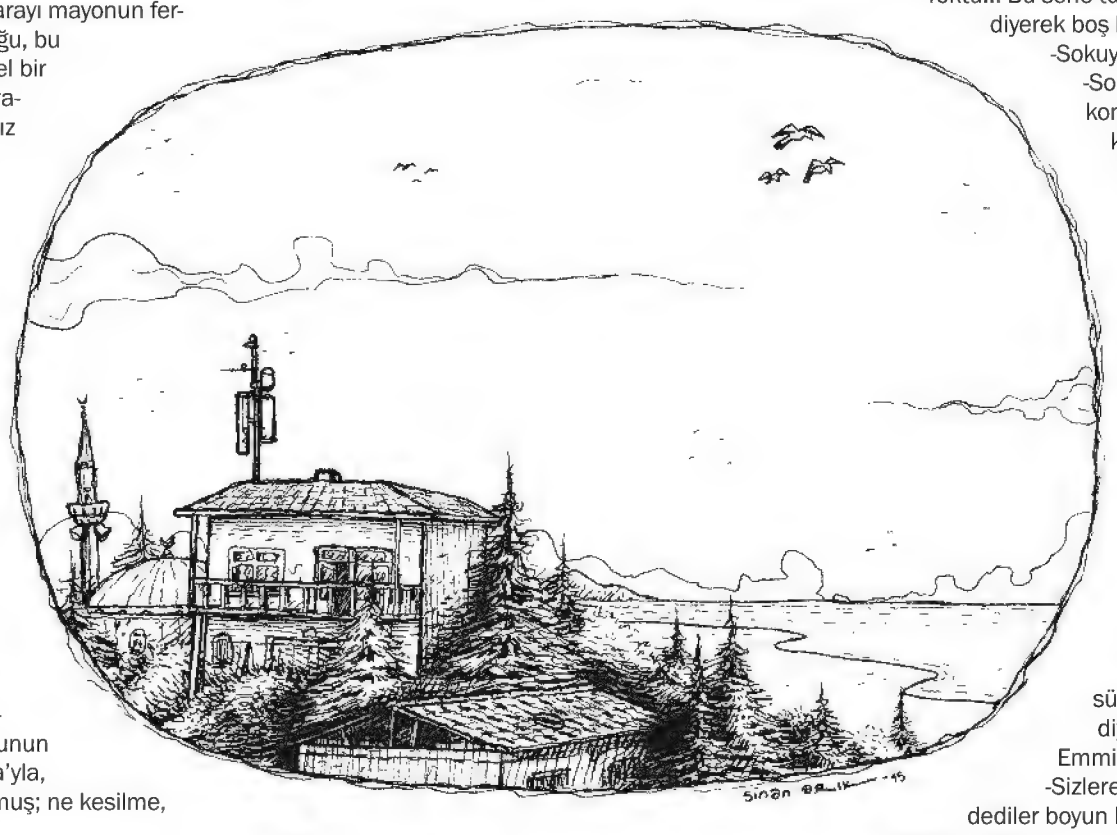

diye karşıladılar beni.

-Ne arı kaldı köyde, ne cırcır böceği! Huzura erdik mühendis bey!

Yaz boyu kafamızı ütüleyen cırcır böceklerinin ve en olmayacak yerimizden sokan eşek arılarının da kökünü kazımıştı baz istasyonu.

-Bal yapmazlar, bi şey yapmazlar, oramızı buramızı sokarlar! Arı sokmasından her sene birkaç kişi ölüyordu. Onlardan da kurtulduk şükür!

-Bundan kelli bizim köye uzaylı muzaylı da gelemez. Atmosfere girdi mi un ufak eder o uzaylıyı bizim baz istasyonu... De mi Salih Emmi?

-Tabii lan İsmail!.. Yalnız kimi ağaçlar kurudu, o kötü oldu işte...

-Niye kurudular?

-Bilemiyoz. Bi hastalık türedi ağaçlarda.

-Fakat bu durumda, biz insanlara da kimi zararları dokunması gerekir hayvanların, bitkilerin kökünü kazıyan baz istasyonunun. Dokunuyordur yani de, belki biz henüz farkında değiliz.

dedim.

-Yok canım bize ne zararı olacakmış mühendis bey!

diye yanıtladı Salih Emmi.

-Ayrıca cep telefonundan dan diye internete girebiliyoz... Mucize gibi bi şey bu baz istasyonu!

dedi sırıtarak kahveci Ali.

Geçen yaz köye geldiğimde, küçücük bahçemdeki dut ağacının yapraklarının büzüşüp solduğunu ve üzerindeki dutların büyüyemeden dut kurusuna dönüştüklerini gördüm.

-N'oldu size dutlar?

-Ne sen sor, ne ben beyanat!

gibisinden dudak büktü dutların en kurusu. Ağacın dallarına konan kırlangıçların, serçelerin yerinde yeller esiyordu.

-Soframıza bahçemize sıçan kuşlar da yok oldu şükür!

diye seviniyordu köylü.

Ancak köyde o zamana kadar görülmemiş bir yeni böcek türü üremişti. Karafatmaya benziyor ama uçuyor; sinekten biraz küçük, kanadı yok sanki. Bir yere konunca hiç kımıldamıyor; konduğu yerle bütünleşen kene gibi siyah bir leke. Böcek midir, nedir anlamıyorsun. Sonra pır uçuyor hiç kanat açmadan, bir uzay aracı gibi dikine yükseliyor...

-Nerden çıktı bu böcekler? Eskiden var mıydı?

diye sordum.

-Yoktu... Bu sene türedi...

diyerek boş baktı muhtar.

-Sokuyor mu?

-Sokma değil de, eline, koluna konarsa orası kızarıyor, biraz kaşınıyor... Zeytinyağı sürüyoz, kaşıntı geçiyo...

-Ne böceği yani bu?

-Bilemiyoz mühendis bey... Adı yok... Bi şey böceği işte...

-Adsız böcek olmaz, biz bunun adını uçucu baz böceği koyalım muhtar!

diyorum, köyün mühendis beyi olarak. Muhtar uzun uzun gülüyor. Uçucu baz böceği de kıs kıs katılıyor gülmeye, fakat bunu hiç kimse fark etmiyor.

Bu yaz köye geldiğimde, köylü eskisi kadar mutlu değil, hatta biraz şaşkındı.

-Ağaçlar meyve vermedi... Bir sürü ağaç kurudu...

diye dudak büker olmuşlar. Salih Emmi ortada yok. Sordum.

-Sizlere ömür!

dediler boyun bükerek.

-Neden öldü?

-Bilemiyoz mühendis bey. Hiçbir hastalığı yoktu, kapı gibi adamdı. Bahar başı sarardı, soldu, yaz gelmeden dan diye öldü.

-Allah rahmet eylesin!

-Bu sene çok ölümler oldu. Bir hastalık girdi köye, ne olduğu anlaşılamadı. Salih Emmi'nin peşi sıra Hasan Emmi, Hüseyin Emmi, kahveci Ali, muhtarın kızı ikişer gün arayla patır patır öldüler. Çok hasta olanlar var, onlar da bu kışı görmez...

dedi bakkal Halil.

Yaşasın baz istasyonu.

Kaynak: Seçme Sapan Şeyler
Sayfa Editörü: Füsun Hamzaoğlu
İllüstrasyon: Sinan Arık

Metin Fidan

Ne Alırsan 1 Lira!

(Ucuz Espriler, Şakalar. Ucuz Bilgiler, Anılar!)

Bilmece:

İki katlı lüks bir villada yemek daveti veriliyor. Havuz başında verilen yemekte, güzel bir genç kadın, bir market sahibi, pelerinli bir avukat, deminki kadından daha güzel bir genç kadın, bir fantezi arabesk türkücü, bir iç mimar ve bir halterci ve aile birliği üyesi bir yaşlı kadın olmak üzere, toplam 8 kişi var. Bunnar havuz başında eğleşerek yemeklerini tıkınırken, aniden elektrikler kesiliyor! Katil, usulca ayağa kalkıyor. Ama villada iki tane eşşek kadar jeneratör bulunduğu için, Cvoffff! diye bunlar devreye giriyor ve havuz başı bir saniye içinde apaydınlık oluyor tekrar. Katil yerine oturuyor. Davetliler, Meksika usülü haşlama dondurmalarını yerken, birdenbire Cipisss! diye bir ses duyuluyor, ve elektrikler tekrar gidiyor. Ev sahibesi hanım: "Tüh, benzin almayı unutmuşum," diyor, "jeneratörlerin benzini bitti." Ortalık zifiri karanlık oluyor. Katil usulca sandalyesinden kalkıyor. O karanlıkta "Gğğğğ! diye iniltiler işitiliyor. Aniden gerçek elektrikler geliyor! Misafirlerden, arabesk türkücü masada yok. Ayrıca davetliler, pelerinli avukatı, market sahibinin yanıbaşında, elindeki bıçakla onun boynunu keserken, yarılamışken görüyorlar. Sizce katil kim? (tuzaklı soru)

Yanıt: Katil matil yok, şaka. Adamın boynu kopmuyor. Amerikan hastanesine götürüyolar, bi buçuk saatte dikiyorlar orda.

1 Lira!

Fıkra:

Temel, omzuna dayayarak taşıdığı uzun kalasla yolda yürüyormuş. "Temel!" diye bir seslenme duymuş. O tarafa döndüğünde, arkasından "Aah yandım! Önüne baksana kardeşim!" diye bir feryat işitmiş. Dönerken yanlışlıkla kalasının ucuyla çarptığı adamdan özür dilemek için ona doğru dönerken, bu kez diğer tarafından bir haykırış işitmiş: "Aah, dikkatli olsana be adam!" Kalasın öbür ucu da bu kez diğer adama çarpmışmış. Temel, çok üzülmüş. Bu hatasını telafi etmek için, yanlışlıkla kalasla çarptığı iki kişiye, hot kakao ısmarlamak istemiş. Üç adam ve bir kalas, bir kafeye doğru yürürlerken, Temel arkasından "Uyy hemşerim," diye bir ses duymuş. O tarafa dönerken, yanındaki az önce çarptığı adama, bir kez daha kalasın ucuyla çarpmış! "Ayy, gerçekten özür dilerim daa, bir daha!" diyerek o adama doğru dönerken, arkasında onunla beraber dönen uzun kalasın ucunu, bu sefer dokuz yaşındaki bir çocuğa çarpmış. Temel'i nöbetçi mahkemeye çıkarmışlar, dikkatsiz kalas kullanmak ve kalasla yaralamaya sebebiyet vermek suçundan. Altı ay vermişler. Kodeste Nasreddin Hoca denen biriyle çok yakın ahbap olmuş. Nasreddin Hoca bir gün avluya giren bir köpeğe ters binmeye kalkmış. Köpeği taşlayıp kovalamışlar. Temel, iyi halden (hep gülümsediği için) üç ayda çıkmış, Hoca, Temel'e giderken, "Bana gelirken düdük al pazardan!" deyip ağlamaya başlamış. Hoca'yı koluna girip, yatağına götürmüş ve yatırmışlar. Çok yaşlanmış çünkü.

1 Lira!

Anı:

Eski bir otomobilim vardı. Bununla ben, ne bulursam taşıyordum. Güzel bir araç sayılırdı, kamyonet gibi de

kullanıyordum. Bir gün bir arkadaşıma, şu yapı marketlerin birinden, on beş kutu kadar ahşap parke almıştık. Bir-iki paket de çimento gibi bir harç malzemesi. Arka koltukları söktüm, parkeler anca sığdı. Ama parke dediğimiz, kutusuna bakınca Karamürsel sepeti sanılan şeyler, meğer havyan gibi ağırmış. Araba resmen çökmüştü. Zaten alçak bir araçtı. Biz de binince, altmışla filan sürerek, tümseklerden rampalardan filan yarım saatte geçerek yükü arkadaşın evine götürebilmiştik nihayet. Taş gibi otomobildi. Çok seviyordum! Birisine olan borcum yüzünden satmak zorunda kalmıştım. Koca evin parkesini-çimentosunu taşımıştı ama, anım bu değil fakat. 300 kiloluk o parkelerden daha zor ve zahmetli taşıdığım şey: Çorbaydı. Evet, bildiğimiz çorba! Biraz uzakta oturan anneme arabayla her uğradığımda, "Oğlum çorba yaptım, bir kavanoza koyayım, götür!" derdi. Kıramazdım. Hem çorbayı da severim. Ağzı kapaklı da olsa, dökülebilecek bir kaba konmuş o çorbayı taşımak, fecii gerginlik yaratırdı. Arka bagaja koyamazdım, zati orda öyle dik-sabit koyacak korunmalı özel bir yer yoktu. Göreyim diye ön koltuğa, yanıma alırdım. Virajlardan yavaş döner, tümseklere usulca girer, ani sarsıntılarda da elimle uzatıp destek yapar, korurdum çorbamı, ve koltuklarımı!

Ek Anı: Arabada ön tarafta, su damacanası taşımak ise eğlenceliydi ve risksizdi. Kaynaklanmış plastik kapakları olduğu için dökülme riski hiç yoktu ve tümseklerden geçerken, içinde 5 kilo suyla sallanırken çıkartığı "Vurcloplaplip" Çıtloplep!" seslerini çok severdim!

1,5 Lira!

Erotik Hikâye:

Adam, kadının memesini emmeye başladı. Sonra sıkıldı, kulağını emdi. İki buçuk dakika kadar da gözünün kenarını emdi, yağını yedi. Saçlarında dilini gezdirdi, omuzlarını şapur-şupur öptü, göbeğini içine çekti (kadının göbeğini), ve diz kapaklarını yaladı. Kadın, sırılsıklam olmuştu. "Ay yeter Necati, bir havlu getir şurdan! Az kurulanayım bari" dedi. Yalayan adam, yataktan kalktı, banyoya doğru yürüdü. Havluyla geri döndüğünde, kadını yatakta göremedi. Yatakta sadece kıllı bir vajina ve yanında bir not vardı. Adam, notu okudu: "Benimle sadece seks için birlikte olduğunu biliyorum. Ama ben sana aşıktım. Vajinamı sana bırakıyor ve gidiyorum. Bir süre ayrı kalsak iyi olur." Yalayan adam, vajinaya baktı. Onu usulca eline aldı, baktı, düşündü. Pencereden aşağıya fırlattı hüzünle.

1 Lira!

Bilgi:

"Soundwawe", Transformers (yani "Dönüşen Robotlar") oyuncak dünyasında, Kötü Robotlar arasında bir karakterdir. Mekanik bir taşıta (kamyona, otomobile, itfaiye arabasına) dönüşebilen İyi Robotlar'dan (Autobot'lardan) farklı olarak, Kötü Robotlar çeşitli savaş makinelerine (uçağa, tanka) dönüşürler. Kötü Robotlar'dan (yani "Decepticon"lardan) biri olan Soundwave ise, eski tip bir Kasetçalara (Walkman'a) dönüşmektedir! Dev, heybetli gövdesi üzerinde, göğsündeki kaset koyma yerinin bulunduğu kapaktan, kaset şeklinde (Teyp kaseti'ne dönüşebilen!) başka küçük robotlar çıkmaktadır!

1 Lira!

Bilmece:

1-) İsmindeki sesli harfler gizlenmiş şu ünlü kişileri bulun bakalım: Zk Lsy - Mtn Kpnr? Mt Bsn? Brs Mnc? Gll? MF? (Yanıt: Zeki Alasya - Metin Akpınar, Ümit Besen, Barış Manço, Güllü, MFÖ)

2-) İçinizden "sekiz" sayısını tutun. İki ile çarpın. Dörde bölün. Üç çıkarın, 29 ekleyin. Yanıt: 45. (Yanıtlar bilgi amaçlıdır. İhtilaflı hallerde dergi kayıtları esas alınır.)

3-) Baş ağrısı, diş ağrısı, boğaz ağrısı, pipi ağrısı, dibinden fazla kesilmiş tırnak ağrısı. Hangi ağrı, en yüksek üffsebel'e sahiptir? (Üffsebel: Ağrı ölçü birimi) Yanıt: Hiçbiri Doğru cevap: Divan ayağına çarpan serçe parmağın ilk üç saniyedeki ağrısı: 71,4 Üffsebel! (diş ağrısı: 71 Üffsebel, karın ağrısı: 25,9 Üffsebel)

4-) Bir kilo pamuk mu daha ağırdır; dokuz yüz elli gram olan ve üzerinde 51 gramlık bi tane kuş tüyü bulunan alüminyum mu daha ağırdır?

Dört tanesi 1 Lira! Toplu alımlarda, 25 tanesi 5 lira!

Anı:

Çocukken, karşımızdaki büyük bahçeli evin, bina ile arasındaki boşlukta, aşağıda kalan kısmının (üff, anlatması zor! Eskiden böyle Laz mütahit tarzı, acayip-tuhaf, ve de karmaşık yerler çok mahallelerde) işte öyle bir yerde, bahçenin içinden gelen su borusu, aşağıda kalan evin içine giriyordu. O boruya tutunup, şu kendini sallayarak dönme hareketini çok yapıyorduk. Ama hep bi korkuyla: "Su borusu patlayacak, annem ömür boyu bunun borcunu ödeyecekti!" Çocuktuk, vücutlarımız hafifti aslında. İşin tuhafı, boru da inceydi ama. Yıllar boyu, bu durdurulamaz ihtirasla, beraberinde o acayip korkuyla, o boruda sallanıp durduk! (Sonra oraya apartman yapıldı. Su boruları da normal bi şekilde, kapalı yerlere konuldu.)

Fotoğraflar: Metin Fidan, Metin Fidan oyuncak kolleksiyonudan.

KAYGAN

Behiç Pek

Seni seviyorum Engin!

mehmet egrik

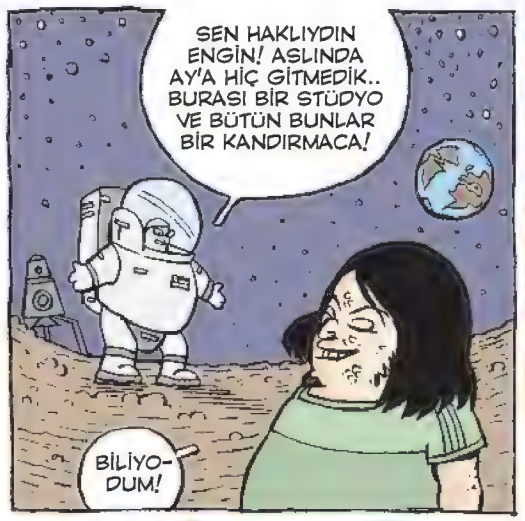

Berkin Elvan

İçimizde taşıdığımız bir yara, derin bir adalet yarasının adıdır. İki yıldır bu çocuğu öldürenler ortaya çıkartılmış değil.

Gezi olaylarıyla beraber iktidarın sertlik yanlısı yaklaşımının zirvesidir Berkin Elvan.

Devleti yönetenler Berkin'in acısını hissetmediği gibi, ailesiyle sahici empatiyi kuramadı. Bir çocuktan terörist imgesi yaratarak sergilenen duyarsızlığın adıdır Berkin Elvan.

Hiçbirimizin yaşam alanında güvende olmadığımızın sembolüdür Berkin Elvan.

Toplumun üzerindeki linç kültürünün, meydanlarda yuhalatılan bir anne üzerine boca edilmesi dehşetinin de sembolüdür.

Küçücük bir çocuğun dev gibi bir devleti korkutmasının resmidir Berkin Elvan. Belki de iktidar, başka hiç bir şeyden Berkin'in cenazesinden korktuğu kadar korkmuş değildir.

Berkin adaletsizliğin adı oldu. O küçücük çocuk, o minik beden bize eksik adaleti hatırlatıyor. Yaslı anneye gösterilmeyen saygının adıdır Berkin. Çocukları itibarsızlaştırmanın sembolüdür.

Vicdanları yaralayan bir olayın adıdır.

Berkin nedir biliyor musunuz? Sürekli büyümektir. Berkin adam olmaktır. Zira biliriz ki; iktidarlar ne zaman bir çocuktan korkarlar işte o zaman biterler.

Bir Delinin Ampul Olarak Anatomisi

Mustafa Atapay

Asabi Haller Lisesi'nden 1943 senesinde mezun olmaya muvaffak olup, çeşitli sayıklamalarla, yaptığım laf salataları diploma derecesi 40 santigrat olarak kayıtlara geçti. Lisenin en başarılı öğrencisi olarak birincilikle delirdim. Ortalamama dakikada üç kendi kendine konuşma ve kahkaha düştü. Gençtim ince yapılı ve kumraldım; saçlarıma hiç jöle sürmezdim. Kafama bir huni takar, hunisiz dışarı çıkmazdım. Bir kıza çok aşık olmuştum ve ona türlü espriler yapmaya başladım ilgisini cezbedebilmek için. Esprilerinde bir bütünlük yok diyordu. Bu duruma çok içerledim. Ben de sulu şakalar yapmaya başladım. Ne de olsa okulu birincilikle delirmiştim. Bir matara olduğuma inandırdım kendimi ve karnımı suyla doldurdum. Ama tuvaletim gelince su sızdırmam sorun oldu. Delik bir matarayı hiçbir kız sevmezdi; hatta ağzını musluğa dayayıp su içer gibi de seven de çıkmazdı. Bu sulu fikirlerden vazgeçtim. Kızı unutmak için işe girdim, bir yandan da üniversiteye hazırlanıyordum. Lokantada aşçı yamağı olarak işe alınmıştım. Yemekleri yamıyordum. Dünya tatsız tuzsuz geliyordu. Bir anlam arayışı içindeydim genç yaşımın merakıyla ruhsal bir farkındalık arıyordum. O esnada yemeğe tuz ruhu katmış bulundum. Ama pek fayda etmedi. Beni rapt-u zapt altına alıp Bakırköy Tatbiki Zulümler Hastanesi'ne koydular. Çeşitli derecelerde zulümler tatbik edildi. En son iflah olmayacağım anlaşılınca sevgili iş bilir hal bilmez tabiplerim elektroşokta karar kıldılar. Düşük voltta elektrik verdiler. Ve tedaviden sonuç alındı. İçim aydınlandı, ışıdım. Güzel bir elektriğe kavuşarak geride eskitilmiş kolasız deli gömlekleri ve bozuk bir jeneratör bırakarak taburcu oldum. Yeniden hayata karışıp iş bulmam gerekiyordu. Bu durumda elektrik idaresine başvurmak yapılacak en iyi şeydi. Mülakatı geçtikten sonra ampermetre testinde de amperim iyi çıkınca güzel bir om çektim; dirençliydim. Böylece devlet dairesinde voltajı düşük bir ampul olarak çalışmaya başladım. Loş ışığımla itibar ve saygı görüyordum; hatta çok romantik olduğumu söyleyenler bile oldu. Çok şükür daha ampulüm yanıyor.

• Asabiydi. Lisan -ı münasiple ikaz ettim.
Meali: Kızgındı dilimle uyardım.(oral seks yapma durumu)

BİR DİYALOG

- Şehir meydanına nasıl çıkarım evlat?
- Tam olarak nereye gideceksin abi?
-Evlat bir insan tam olarak hiçbir yere varamaz. Yürümekte iken eskime değişme seyrelme ya da çoğalma durumu halindedir sürekli. Ancak vardığında tam olur.
- Abi ben sana bir çay dökeyim arzu edersen varlığın fazla hararet yapmasın.
- Tek şeker

Eski Bir Tang Duası

Ey ulu Gök Tengri hava bunaltıcı bun getirdi. Tang ister gönül limonlu portakallı elmalı buz kimin.

• **Fundamentalizm:** Fundaya deliler gibi aşığım ulennn! Bana onu vermezseniz kökünüze kibrit suyu... Kökünüzü yakarım.

• **Bir İngiliz:** Handmake, Bir Türk: Elizabet, Bir Arap: El mecbur

DİKKAT BUYUR!
DUYGU SARI
twitter.com/dikkatbuyur

Cam fanusa hapsedilen ruhlar

• İsveç'in güzel insanları, yüksek modernizmin, konformizmin, refah ekonominin ve özgür sosyal hayatın yelpazesiyle püfür püfür, mis gibi bir hayat yaşarken, sıkıntıdan kendi kendilerine birtakım işler icat edip, yapay sorunlar yaratıp onlarla uğraşaduruyorlar. Eh, çok güzel bir atasözümüzün de dediği gibi, işi olmayan bakkal, terazide kendi tşaklarını tartarmış... İsveç halkının son bombası, kadın mastürbasyonuna yeni bir kelime bulmak olmuş: Klittra... ***"Mastürbasyon kavramının kadını-erkeği olması gerekir mi?", "Bu eyleme dair kadın ve erkek için ayrı kelimeler uydurmak ne işe yarar?", "Kelime keşfedildiği için çoklu orgazm olmak da kolaylaşır mı?"*** gibi muhtelif sorular; elbette Orta Doğu'nun bağrından kopan, insanın yaşam hakkını dahi

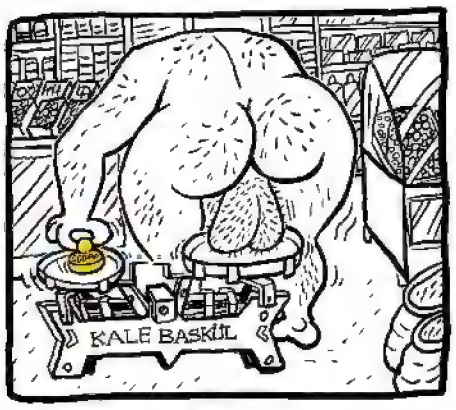

söke söke elde etmek zorunda olduğu bizim gibi ezik ülkelerde sorulacak sorular değil. Bunları elin İsveç'i soruyor, çünkü derdi tasası yok, kafası temiz. Fakat konunun benim asıl dikkatimi çeken ve ele almak istediğim noktası, İsveç'in oturduğu yerden element uydurmasından ziyade, kadın mastürbasyonuna özel bir isim vermeye ihtiyaç duyacak kadar, bu eylemi günlük hayatın içinde var etmesi... Bizim toplumumuza asıl yabancı olan, tam da bu çünkü...

• 4 ayda 165 kadının öldürüldüğü, en ufak bir özgürlük isteğinin derhal devlet eliyle orantısız bir şekilde bastırıldığı bu çarpık coğrafyada, böyle bir iş icat etmek elbette bizim aklımıza gelmez, gelirse bir tuhaflık var demektir. (Belki Flash TV'nin aklına gelebilir; zira o muti bir katılıkla, "skimden aşşa Kasımpaşa" olarak özetlenebilecek çizgisini bozmayan tek oluşum). Lakin İsveç'te mastürbasyonun, kadının kendi özel hayatının en özel anlarından biri olarak bu denli değer görmesi, bende bu "işi olmayan bakkallara" saygı duyma ihtiyacı uyandırdı. Zira bu coğrafyada kadınların büyük bir kısmı mastürbasyon yapmıyor, dolayısıyla kendi

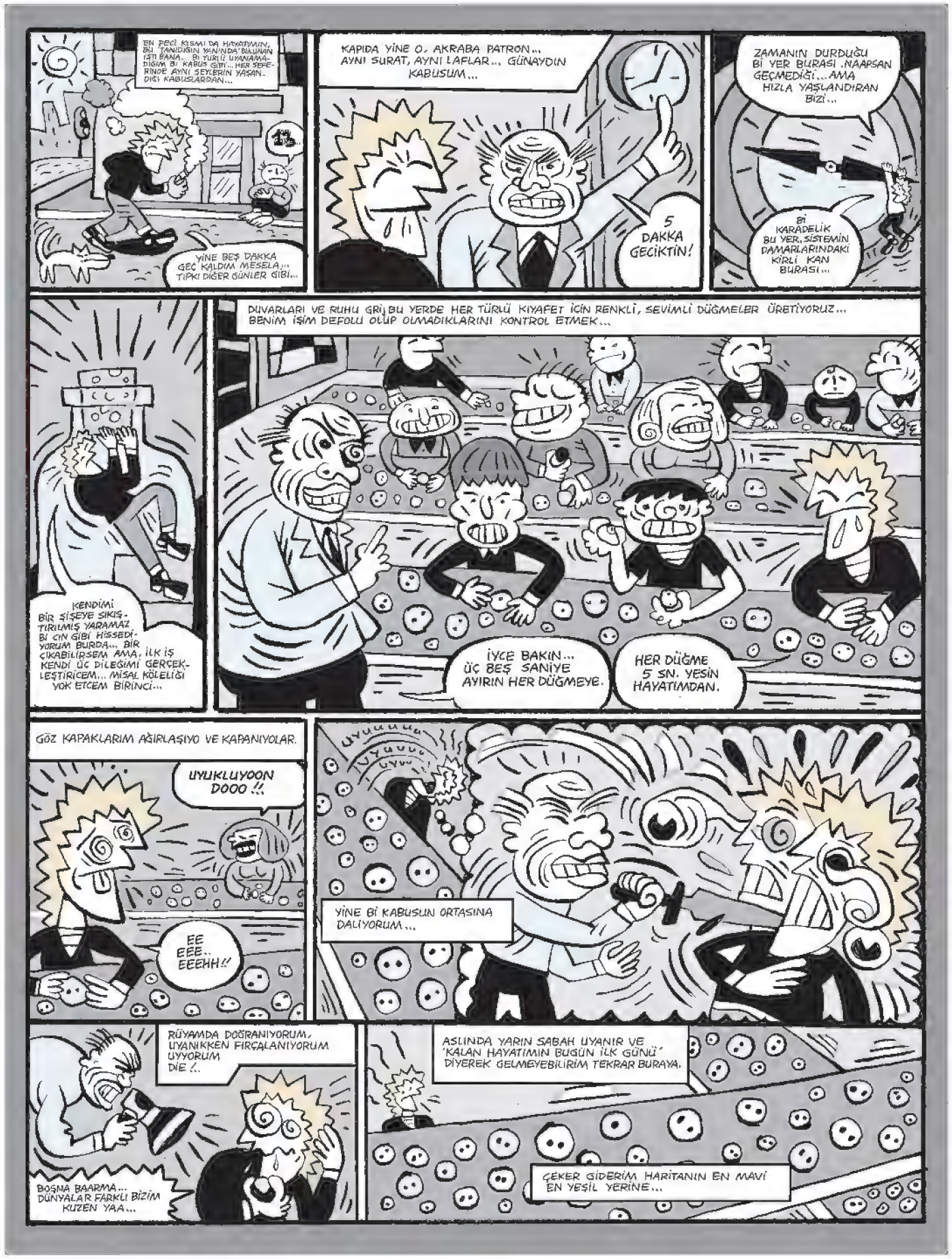

cinsel yaşantılarında nelerden zevk aldıklarına dair herhangi bir fikre de sahip değil. Şimdi kimse bana ***"kadınlar zaten bin türlü belayla, çileyle uğraşıyor, kalkıp bir de mastürbasyonu mu düşünsün, hangi ülkede yaşıyorsun"*** gibi güdük bir argümanla gelmesin. Zira yaş, sosyo-ekonomik statü, coğrafya, eğitim vs. dinlemeden, tüm erkeklerin osbirci olduğu bir toplumda, kadınların yaşadıklarının ya da yaşayamadıklarının, kendileriyle olan cinsel münasebetleriyle neden paralel yürüyen organik bir bağı olsun ki? Yine de bazılarının, ***"Fıtratlar farklı Duyguuaanım"*** dediğini duyar gibi oluyorum; bu da kadını nasıl istiyorsa öyle görmek isteyen bir erkek beyni kandırmacasından ötesi değil; kendinizle yüzleşin.

• Erkeğin cinsel isteğinin kadınınkinden kat be kat fazla olduğu, adına libido denen bu nanenin erkekte "durdurulamaz" şekilde şahlandığı ama kadında çok daha "yönetilebilir" olduğu yalanı, herhangi bir bilimsel açıklamaya dayanmıyor. Aksine, tastamam erkek egemen

toplumun, erkeğe ekstra geniş alan açma ihtiyacından, dinsel motiflerden, kafa yapısının darlığından nemalanıyor. Zira bu coğrafyada, en az erkek kadar sekse, cinselliğe düşkün bir kadın tespit edildiği zaman, yafta makineleri derhal işbaşına geçiyor, kadını "hafif" olmakla etiketliyor. Tıpkı bir yumurta kabına barkod yapıştırmak, değerini de bu barkodla okutmak kadar kolayca yapılıyor bu. Öte yandan aynı erkek algısı, kendisiyle münasebette bulunan kadının yatakta "çuval gibi" durmasından şikayet ederek, onun sadece kendisinin olmasını ve sadece kendisine "işveli" olmasını talep ediyor. Toplum kadına şunu dayatıyor: Kadın cinsellikten zevk almalı ama sadece kendi erkeği söz konusu olduğunda, sadece erkekle birlikte olunan dakikalarda ve her zaman erkeğin bir adım gerisinde. Yani öyle cinsellikten fazla fazla zevk almayacaksın ey kadın! Sevişmeyi başlatacak kadar zevk almak falan, bunlar hep kahpelik... İşte bu, ikiyüzlü davranış, adaletsiz bir erkek dünyasının en basit, en ilkel, en eski davranış kalıplarından biri.

• Hal böyleyken, kadınların kendi kendilerine yaşayabilecekleri cinsel hazza kör olmalarının yapısal sorunlarına bakıldığında; dini ve toplumsal normların, erkek egemen bakış açısının kadına dayattığı, cinselliği salt "annelik" üzerinden var etme zorundalığı kavramı, elbette yadır-

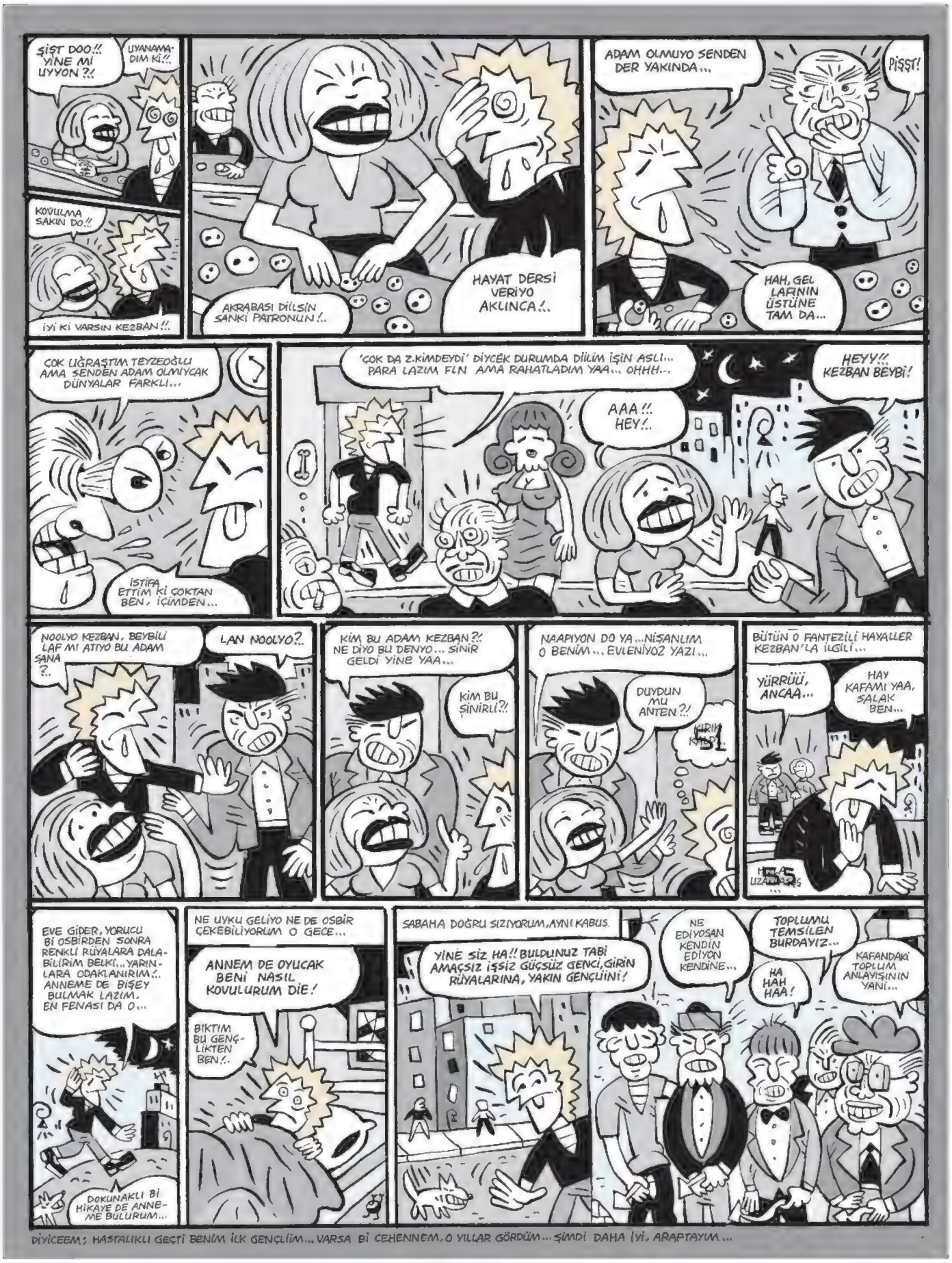

ganamaz. Mevzu Iğdır'daki Ümmü Nene'ye ***"Hey nene neden bızırını parmaklamıyorsun, oysaki çok tatlı bir his"*** deyip cinsel devrim yapmak değil; mevzu kadının kendisini bu kıstırılmış ve sıkıştırılmış ortamda, cinsel anlamda kendisini var edememesi... Üstelik ben Ümmü Nene'den de değil, bu derginin okurundan, onların kız arkadaşlarından, en yakın arkadaşlarından, bu modern çağda, sözünü ettiğim toplumsal normların karartıcı gölgesini görebilen, bunu analiz edebilen kadınlardan bahsediyorum. Çünkü kendisiyle olan tensel ilişkide özgür kalabilecek alanlara sahip pek çok bağımsız kadın bile, tıpkı Ümmü Nene gibi bızırına dokunmuyor. Çünkü maalesef, elbise ne kadar değişse de askı aynı kalıyor; hatta "kadın hakları ve hürriyeti", "insanın varoluş metotları", "bireyin kendisini yeniden yaratma süreci" vs gibi şatafatlı isimlere sahip, kalın kitaplar okunsa da maalesef çoğu için töz hep aynı... Ve o töz çökelek, sıkmaç, ebegümeci, madımak kokulu bir Orta Anadolu kadınından gayrısı değil.

• Insanın kendi bedeniyle ve tiniyle kurduğu / kuracağı ilişki, son tahlilde onun sosyal konumuyla yahut eğitimiyle orantılı olarak artan-azalan bir grafik izleyemez. Zira bu içsel bağ, bu "kendi mağaralarını keşfetme" durumu, sosyal veya ekonomik statüden, vatandaş olma derdinden çok daha birincil ve temel bir bağdır. Bu bağı koparan yahut başından beri kurmaya gönüllü olmayan kadınlar, elbette kendi içlerinde ve kendileriyle herhangi bir cinsel / tinsel ilişki yaşamadıkları için bu toplumsal hayatın dert ve tasalarına, verip –aldıklarına, tüketip-bıraktıklarına çokça meyledip, mutlu / mutsuz olma kriterlerini de sadece bunların üzerinden var etmeye çalışıyorlar. Asalak, kendisi dışında farklı bir organizmaya tutunarak, onun üzerinden ve onun enerjisiyle, kan emerek hayatta kalan bir canlı. Asalak kendini var eden, felsefi terimiyle "amacı kendinde yatan" bir canlı değil, var olabilmek için bir dış varlığa ihtiyaç duyuyor. İşte kendisiyle cinsel veya ruhsal, bir arada olamayan kadın da yaşamak ve devam edebilmek için kendisi dışında bir erke bel bağlayıp, kendi değerini onunla bulmak, kendisini onunla var etmek durumunda kalıyor. Bahsi geçen, kadının cinselliğini ancak "annelik" kavramıyla eşleştirip tanımlayabilmesi sorunsalı da bunun en açık örneği; zira bir kadın anne olabilmek için fiziksel şartlar gereği, bir erkeğe ihtiyaç duyar durumda; yani kendi cinselliği bir erkek olmadan yine tanımlanabilir anne-lik statüsü kazanmıyor. Kendinde iyi, amacı kendinde yatan bağımsız bir cinsel değer, söz konusu bakış açısına sahip her kadın için oldukça yabancıdır. Peki ya bu bağımlı cinsellik tanımının sonucunda kadın gerçekten var ettiği sonuçtan memnun kalıyor mu? Bunun adı gerçekten de cinsel bir varoluş mu? Hayır, bunun adı topyekun bir hüsran. Yatakta boşaldım-boşalmadım hüsranı, sevgililikte yattım-yatmadım hüsranı, evlilikte annelik- kadınlık hüsranı/çelişkisi/çileşkesi...

• Kendi kendine keşfedilen cinselliğin yokluğu, erkekle yaşanan ve "boş sigara" vazifesi gören anne olmaksızın cinsellik, baştan savuşturulması gereken, ***"şunu da yapalım da, bu işin yanına da bir tik atalım"*** denecek bir durum haline geliyor. Sonuç; anneliğin kutsal yolunda feda olan nice çoklu orgazm... Bu sorunlu, toplumcu, orta çağ erkek kafasına sahip kadın, (özellikle tek gecelik) aldatılmayı erkekle olan ilişkisindeki bağı koparacak denli büyük bir problem olarak görmüyor, hatta bu duruma göğüs gerebiliyor. Çünkü bilhassa evlilik kurumunda kadın, kendini birincil olarak "anne" olarak var ettiği için, bir kadın olarak kocasıyla karşılıklı bir cinsel tatmin yaşayıp yaşamamayı üçüncü, beşinci plana atabiliyor. Eh, kendi öz benliğinde kadın değil de anne olan kadın, kendi benliğini "erkek kadar zevk alan" kişi olarak var etmekte sakınca görmeyen bir diğer kadının kocasına dokunmasında bir beis görmüyor. Çünkü hem bu kadına hem de o dangoz kocasına göre asıl değerli olan şey anne olmak; cinsellik eyleminden zevk alan bir "kevaşe" olmak değil.

• Cinselliğin hazzını; yemek yemek, barınmak ve hatta sevmek-sevilmek gibi insani diğer haz ve ihtiyaçlardan kati şekilde ayıran şey, insan doğası değil; her coğrafyaya göre farklılık gösteren normlar ve dayatılmış yaşam kodlarıdır. Kadın ve erkek, daha 2-3 yaşlarında bir çocukken kendi bedenini keşfetme ihtiyacı duyar ki işte asıl bu güdüsel eylemin insan doğasıyla ilişkisi vardır; herhangi bir normla değil. Çocukluktaki özgür ruhlarını, cinsel güdüleri ayyuka çıktığı dönemde bir cam fanusun içine hapseden kadın-erkek, kendisine de, insana da, doğaya da yabancılaşmaya mahkumdur. Benliğine, güdülerine, doğasına ve doğaya yabancılaşan her insan gibi, maddesel ve ruhsal tatminleri tıpkı bahsi geçen asalak gibi, dışarıdan almaya, kendine yetemeden var olamamaya başlayacaktır.

• Hasılı erkek aklına rağmen kadın güdüsünü koruyabilmektir kadınlık ve insanlık da, kendi dışındaki hayata rağmen, asalak olmadan da kendinde iyi olabilmek.

Çizimler: Fikret Özdemir

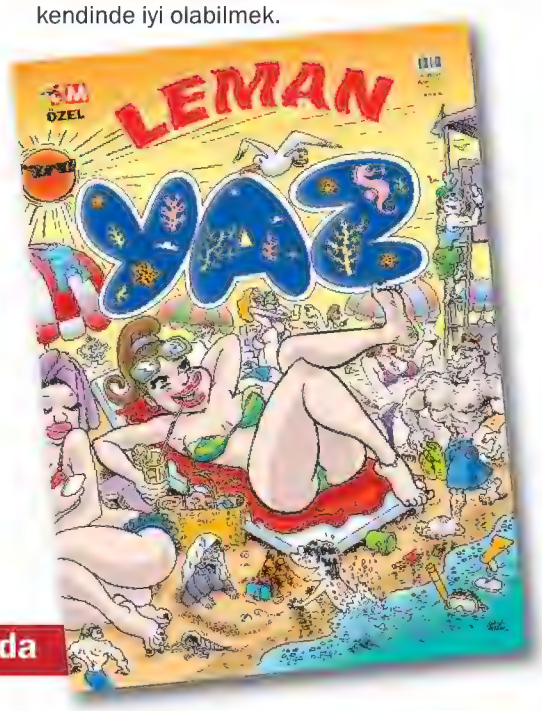

Tüm satış noktalarında

@fuatavni

Yazıp da çiz:
Nuri ÇETİN

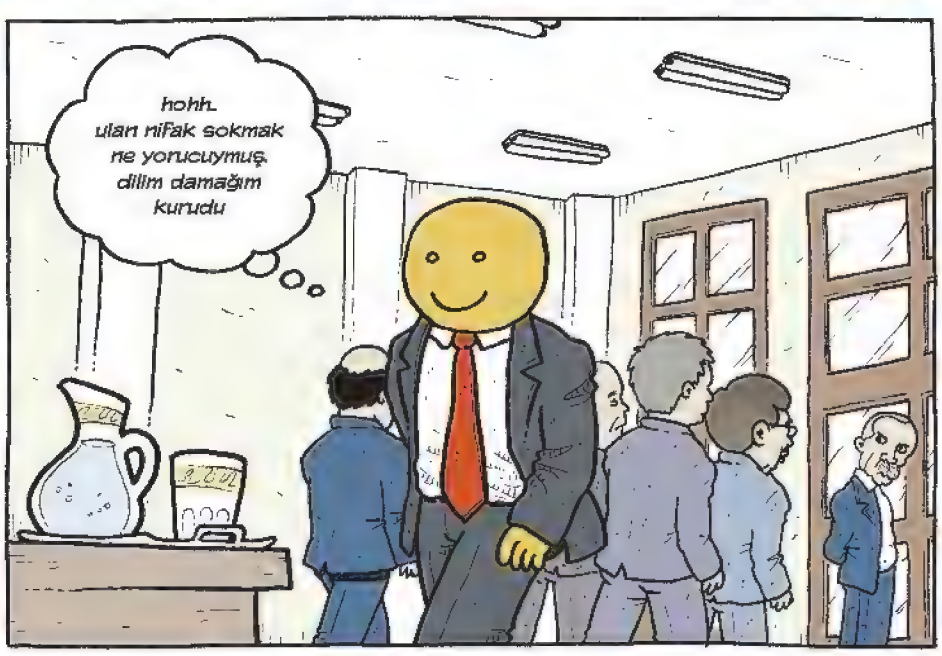

nuricetin@yahoo.com

HATIRALAR GEÇİDİ

Mem-Coş

Atilla Özel

HER TÜRK ASKER DOĞMAZ

Askerliğimi yapmak üzere İzmir Askerî Hastanesi'ne giderken kendi kendime "Çok gerekmedikçe konuşmayacağım" diye söz vermiştim.

Yok, askerliğe, orduya tepki koymak için filan değil; konuştuğum zaman mallığım ortaya çıkıyor diye susacaktım. Çünkü daha önceki okul ve işyeri tecrübelerimden anlamıştım durumumu. Bari susayım da en azından bir müddet adam sansınlar dedim. Dediğimi de yaptım. İlk bir haftayı ne denirse densin "Emredersin komutanım" diye bağırıp, sağa sola koşuşturarak geçirdim. Tabii susarak kendini saklamak da bir yere kadar. Bir haftanın sonunda bana verilen görevlerin ya hiç yapılmadığı ya da yarım yamalak yerine geldiği anlaşıldı. Yani tırışka olduğum üçüncü değil, yedinci günde ortaya çıktı. Susarak dört gün kazanmıştım. Varlığım, ki Türk varlığına armağan olsun diye oradaydım aslında, hastane içinde sorun olmaya başlamıştı. Hiçbir işe yaramamam bir tarafa ayakaltında dolaşıp düzeninde giden işleri de bozmam komutanların gözüne batıyordu. Genelkurmay kayıtlarında resmen göründüğüm için "S.ktir git, belanı başka yerde bul" deyip kovamıyorlardı da. "Çürük raporu verip yollarlar belki" diye epey bir umutlandım ama o da olmadı. Göz önünde olmayan yerlerde boş kola kutuları tekmeleyerek geçirdiğim birkaç günün sonunda komutan beni odasına çağırdı

"Ne zamandır sana nasıl bir görev verebiliriz diye düşünüyoruz" dedi. "Aslında bana

kalsa sen en çok Güneydoğu'da işe yararsın" diye de devam etti. Ne yalan söyleyeyim gururlandım. "İşte komutan feraseti bu be... Adam bendeki komando potansiyelini nasıl da gördü" diye geçirdim içimden. Komutan devam etti: "Ben olsam seni bölgeye gönderip, mayın tarlalarına kaçakçıların yaptığı gibi eşek niyetine sürerim. Sonra da patlamanı beklerim. Ama maalesef ki kayıtlarda insan ve asker olarak görünüyorsun. Elim kolum bağlı"

Biraz bozuldum tabii ama belli etmedim. Yalakalık olsun diye "Ah bu bürokrasi komutanım" filan demeye çalıştım ama adam çok pis bakınca sustum.

Komutan bana yeni verdiği görevi; "Sürekli gözümün önünde dolanıp asabımı bozmaman için seni gececi yaptım. Yani 2 günde 1 gece sabaha kadar oturacaksın. Gündüz de akşama kadar uyuyacaksın." diyerek açıkladı.

Görev kolaydı. Sabaha kadar çay-kahve içecek, belli saatlerde çıkıp nöbetçileri kontrol edecektim. Yukarıda Allah var, hakkımı yemeyeyim verilen görevin bir kısmını eksiksiz yaptım. Çay-kahve içme faslını yani. Hiç aksatmadım. Ama nöbetçileri kontrol etme noktasında sıkıntı oldu biraz. Kontrole çıkmam gereken saatlerde uyuyup kalıyordum genelde. Uyumayıp nöbetçileri dolaştığım zamanlarda da onları uyurken buluyordum zaten. Bir türlü aynı anda uyanık olmayı beceremiyorduk. Hastanenin güvenliği bana ve benim sayemde de Allah'a emanetti.

Yine nöbet tuttuğum gecelerden birinde çayımı, bol miktarda kahvemi içtim, uyku pozisyonumu aldım. Normalde görevdeyken başımı yastığa koyar koymaz uyuyabiliyordum ama o gece bir türlü uyku tutmadı. Artık kahveyi mi fazla kaçırdım ne yaptım bilmiyorum. Sağa döndüm olmadı, sola döndüm olmadı. Televizyonda da güzel bir şey bulamayınca canım sıkıldı. Ne yapsam diye düşünürken aklıma aslî görevim geldi. "Çıkıp nöbetçileri dolaşayım bari" diye kalktım ayağa. Tabii maksat nöbetlerin düzgün tutulmasını sağlamak filan değil. "Ben uyuyamadıysam o ipneler de uyumasın" derdindeyim aslında. İlk nöbet noktasına doğru yürürken aklıma çok parlak bir fikir geldi. Normal yoldan gidip nöbetçiyi öperek uyandıracağıma, arkasından dolaşıp korkutup yerinden sıçratayım dedim. "Bu mu parlak fikir!" diye şarlamayın hemen. O kadar ay boyunca orada kalınca insan vakit geçirmek için ne yapacağını şaşırıyor. Sıçratacağım nöbetçinin arkasından dolaşabilmem için hastane bahçesinden çıkıp, askerin arka taraflarından bir yerden duvardan atlayıp tekrar içeri girmem gerekiyordu. Otuz yaşında, devletin omzuna rütbe taktığı şuurlu bir insan olarak hemen parlak planımı uygulamaya koydum. Hastanenin ana kapısından, yani nizamiyesinden çıktım. "Gecenin üçünde nereye gidiyor bu salak?" der gibi bakan görevliye, "Bir işim var halledip gelicem" diye seslenerek yürümeye devam ettim. Tuhaflıklarıma alışık olduğundan bi şey demedi. Gecenin üçü de olsa askeri bölgeden çıktım ya, baharda çayıra salınmış sıpa gibi oldum birden, içimi bir enerji kapladı böyle. O enerjinin etkisiyle en uzaktaki nöbet bölgesine gitmeye karar verdim. Niye? Çünkü orası daha karanlık, böylece oradaki askeri daha çok korkutabilirim diye düşündüm de ondan. Şimdi düşünüyorum da s.ke sürülecek akıl yokmuş bende ha. Hâlâ da yok gerçi ya, orası ayrı. Hedef aldığım askerin olduğu yere yaklaşınca duvarın tepesine çıktım. Sonra gürültü yapmamaya çalışarak yaklaşık 2,5 metre aşağıdaki hastane bahçesine atladım. Nöbetçiyi korkutup uyandırıcam ya sevinçten içim içime sığmıyor. Üniversiteyi kazandığımda bu kadar sevinçli değildim diyeyim de anlayın bendeki şuur düzeyini. Tam askere doğru bir-iki adım attım ki birden "Dur! Kimsin sen" diye bir nara patladı.

Bu gece uyumayacağı tutmuş pezevengin!

Devamı; Gelecek Dergi'de

HAFİZE ANA

NURİ ÇETİN

Temmuz-Ağustos 2015

MANYAK

Aylık yerel süreli yayındır

● **İmtiyaz Sahibi:** Tuncay Akgün ● **Yayımcı:** LM Basın Yayın Ltd. Şti. ● **Mizah Yönetmeni:** Bahadır Boysal ● **Yazışleri Müdürü:** Serkan Kölük ● **Grafik & Sayfa Düzeni:** Murat Yüceşan, Cebrail Okçu ● **Renklendirme:** Fikret Özdemir ● **Kaligrafi:** Fatih Kaan ● **Müessese:** Ali Yavuz ● **Satış Müdürü:** Şener Küçükkaptan ● **Muhasebe Müdürü:** Gülsüm Ünlü ● **Tel:** (0212) 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 245 38 06 ● **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No:14 Beyoğlu/İst. ● **Baskı:** LeMan Matbaası Adres: Alüminyumcular Sanayi Sitesi C-5 Blok No: 7-8 Hadımköy/İST. ● **Tel:** 0212 858 00 93 (95-96) ● **Genel Dağıtım:** D.P.P. A.Ş

...ve "ŞAHİTLERİN HUZURUNDA SENİ REDDEDİYORUM"

dedi onurumun katline ferman çıkaran damat adayı!..

Pınar Özel

Arabadan inip, mağazaya girene kadar olan sürede kolumu, bacağımı, ensemi, yanağımı, başımı, artık neremi açıkta bulduysa oramı alev alev yalayıp, geçti temmuz sıcağı...

Utanmasam kendimi yere atıp, tepinerek ağlayabilirdim sıcaktan. Aslında ben pek utanmam ve kendimi yere atıp, tepinmeye başlamama sebebim utanmam değildi. Sadece sinir krizi geçirmek için önüme daha bir sürü sebep çıkacağını biliyordum o günlerde. Sebeplerin bir kısmı beni mağazada bekliyorlardı zaten o anda.

İçeri girdiğimde mağaza müdürü koşarak yanıma geldi ve yüzündeki kocaman sahte gülümsemeyle;

"Hayırlı olsun Pınar Hanım. Tatlı telaşlar bunlar. Anneniz, teyzeniz, yengeleriniz, kuzenleriniz aşağıda sizi bekliyorlar" dedi.

Gevşek ağızlı ailemin mağaza müdürüne bile niye orada olduğumuzu anlatmış olmalarının verdiği kusma hissi, arkamı dönmemin ve mağazadan koşarak kaçmamın gerekliliğini hatırlatsa da kadına soğuk soğuk gülümseyip, aşağıya indim.

"Heh geldi" dedi teyzem.

"Saçları düğüne kadar uzar mı ki?" diye ekledi yengem... Sonrasında kulaklarım uğuldamaya başladı. Dinlemedim ne dediklerini.

"Hadi ne yapacaksak, yapalım da bitsin bu iş" dedim.

"Biz seçtik 3- 5 tane; hadi dene" dediler birbirlerinin üstünden atlayarak.

"Şunu giymesin, kuyruğu çok uzun. Kuyruğu dengede tutmak için çok yüksek topuklu giymesi gerekir ve o zaman da damattan uzun olur" dedi annem. Aslında bilmiyorum hangisinin dediğini bunu. Biri dedi işte. Satış danışmanı kız, kabinin benim için hazır olduğunu cıvıldayınca, kabine girdim ve giyinmeye başladım. Yalan! Önce soyunmaya başladım. Sonra o kabarık kabarık şeyleri giymeyi denemeye başladım.

"Damat ne iş yapıyor?" diye soran mağaza müdürünün sesi geldi dışarıdan.

Ne anlatmışlardı ki acaba bu kadına? Ne anlatmışlarsa, anlatmışlardı ama belli ki anlatmaya doyamayan bir hal içindeydiler ve şimdi de "Damadın" ne iş yaptığını anlatmaya başlamışlardı. Çığlık çığlığa bağırmak istiyordum ve nitekim bağırdım da:

"Bu Allah'ın belası fermuarı çekemiyorum ben. Biri bana bakabilir mi?" diye.

Cıvıldak satış personeli koşarak yanıma geldi ve fermuarımı kapattı.

Çıktım kabinden.

Hep beraber beni incelediler ve üzerimdekinin çok fazla dekolte olduğuna karar verdiler. İkinciyi denedim. Beğenmediler. Üçüncüde hep beraber "Eh" dediler. Mağaza müdürü kaç çocuk yapacağımızı sordu o sırada. Gözlerimdeki tehlikeli bakışı ona çevirdim anında. Benimkiler nefeslerini tutup, patlamamı beklediler. Ama ruh hastası değilim ben. Patlamadım.

"Bize çay, kahve, soda, hatta mümkünse bir şişe viski getirtmeniz mümkün mü?" diye sordum cıvık mağaza müdürüne.

Eli telefona gitti hemen sipariş vermek için durdurdum.

"Açıkçası bizi biraz yalnız bırakmanızı istiyorum. Ailemle yalnız kalabilir miyim?" dedim. İstemeye istemeye gitti yanına cıvıldak elemanını da alıp. Tamamen gittiğinden emindim zira nasılsa benimkiler ne konuştuğumuzu da ona anlatacakları için kabarık elbiselerden birinin arkasına saklanıp, bizi dinlemeyeceğini biliyordum.

Biz bize kaldığımız anda benimkilere döndüm ve "Ne anlattınız siz bu kadına?" diye sordum.

"E işte düğünde..." diye gevelemeye başladılar bir ağızdan.

"Yahu deli misiniz siz? Kuzenimin düğününde beni biriyle tanıştırmaya karar verdiniz sadece ve ben de hayırdan anlamadığınız için kabul ettim. Neden iş olmuş bitmiş gibi bir havaya girdiniz siz?" diye tane tane sordum bu kez.

Evet, olay bundan ibaretti aslen. Bana gelinlik filan almıyorduk o anda. Kuzenimin düğününde giyeceğim elbiseyi bulmaya çalışıyorduk çünkü kuzenimin düğününde beni biriyle tanıştıracaklardı. Aslında çocukluktan tanışıyorduk zaten ama yıllardır görüşmüyorduk ve ikimizin ailesi de bizim birbirimiz için yaratıldığımıza karar vermişlerdi. Onu bilmiyorum ama ben "İyi peki aynı masada oturmamızda bir sakınca yok. Tanışalım. Olursa, olur" demek gafletinde bulunmuştum baskılara dayanamayarak. Sonrasında ise benimkilerin girdikleri hava temmuz sıcağından yakıcı bir hal almıştı. Düğünde giyeceğim kıyafeti benim tek başıma seçmemin bir fiyaskoyla sonuçlanacağına karar verdikleri için maaile bana elbise arıyorduk. Kendilerini bu birlikteliğin olduğuna ikna ettikleri için de herkese olmuş bitmiş gibi anlatıyorlardı.

"Yahu delirdiniz mi? Olmazsa ve eğer tüm bu konuştuklarınız çocuğun kulağına giderse nasıl rezil oluruz, düşünemiyor musunuz?" dedim.

"O da biliyor düğüne niye davet edildiğini ve seninle aynı masada oturtulacağını. Oraya kadar gelip, reddedemez. Mümkün değil. Oldu o iş" diye mantıklar üstü bir açıklamayla savundular kendilerini. Düşündüm. Evet, o noktadan sonra çocuğun beni reddetme şansı pek yoktu. Yani tanıştıktan hemen sonra aceleye getirip, evlenirsek de hiç kaçamazdı. He ama evlenmeden bir süre takılırsak, kaçardı arkasına bakmadan o ayrı. Zira benim gerçeğimle tanışacaktı süre uzadıkça. Benim de aklıma yattı. Ben reddetmediğim sürece sıkıntı yoktu. Ben de reddedersem, ederdim ki o durumda sıkıntı benim değil, onun olurdu.

Bir aylık hummalı hazırlık döneminden sonra düğün günü geldi. Evlenecek olan kuzenle ilgilenmedikleri kadar benimle ilgilendiler hepsi. Nasılsa o kızı tahliye etmiştik aileden ve elde kalanlardan kurtulmak daha önemliydi. Yani benden. Oturmam, kalkmam, içmem, daha doğrusu düğün boyunca asla içmemem konusunda temel eğitimlerden geçirildim bir ay boyunca. Aslında beni düğüne hazırlamak hepsi için hobi haline gelmişti.

Düğün günü geldi. Sıcaklar sıcağı, sevimsizler sevimsizi bir gündü. Saç, makyaj filan derken kendimi düğünün yapılacağı yerde buldum. "Damat" adayı da oradaydı. Yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım uzaktan ama Çağla Kubat'tan hallice bir ifadesizlikle durduğu için bir anlam çıkaramadım. Kokteyl sırasında bir ara yan yana geldik ve çocukluktan tanıştığımız için selamlaştık.

"Nasılsın Ebru?" dedi bana. Yutkundum. "Aaa bu geri zekâlı ayol! Hepi topu bir kişiyle arasını yapmaya çalışıyorlar şu anda ve bu onun adını bile öğrenememiş" dedim içimden ama "İyiyim sen nasılsın?" demeyi tercih ettim yüksek sesle. Düzeltmedim hiç "Benim adım Pınar" diye.

Nikâh kıyıldı. Masalara geçilmeye başlandı. Kuzenlerimin alkolü su gibi tükettikleri kokteylde soda içmiş olmanın verdiği gerginlikle ben de geçtim salona. Kardeşlerim, kuzenlerim filan oturduk masaya. Benim yanımdaki sandalye boştu. Adımı bir türlü öğrenememiş olan "Damat adayımız" dolduracaktı orayı. Nitekim bir, iki dakika sonra geldi masaya. Masadaki herkesin elini sıktı. Hatır sordu. Beni işaret ederek "Banu'yla dışarıda konuşmuştuk zaten" filan da dedi hatta. Benimkiler "Banu kim?" diye anlamaya çalışırlarken, isim özürlü damat adayı "İyi akşamlar" dileyip, gitti. Evet, gitti. Ben arkamı dönüp, bakmadım ama abimin söylediğine göre en arkada bir yerde duran ve yedek olarak hazırlanan masaya oturmuş tek başına yabaniler gibi. Türkçesi; MASAYA OTURMAYARAK BENİ REDDETTİ. Salonda, yani salon nüfusunun benim ailemi oluşturan kısmında, ölüm sessizliği oluştu. Sekiz masa ileride oturan kuzenlerim filan oturdukları yerden yükselerek, bizim masaya bakmaya başladılar. Bir dakika sonra ise o sessizlik yerini fısıltılara bıraktı. Orkestranın müziğini bile bastıracak kadar gürültü şekilde fısıldanıyorlardı.

"Aaaa oturmadı mı masaya?"

"Pınar'ı mı beğenmemiş?"

"E ama çok güzel Pınar bugün"

"Neyini beğenmemiş?"

"Aaa buraya kadar gelip, masaya oturmadıysa beğenmemiş demek ki" Cümleler kulağıma çarparken, benimle aynı masada oturanların acıyan bakışlarını yakaladım. O anda yanımdan geçen garsonun kolunu yakalayışım da aynı saniyeye denk geldi sanırım:

"Ablam bana bol buzlu bi JB kap, gel hadi" dedim önceki bir ay boyunca aldığım tüm KÜÇÜK HANIMEFENDİ OLMAK konulu dersleri bir kalemde silerek. İçmeye başladım.

Annem yanıma gelip, "Hani içmeyecektin bu düğünde" dediğinde üçüncü viskim bitiyordu ve "Anne çocuk kaçtı, bari içeyim de eğleneyim; elleme beni" dedim. Eğlenecektim de aslında. Yani çocuğun beni bütün ailemin önünde reddedişine fazla takılmadım açıkçası. Eğlenmeme engel olan o değildi. Tamam, hepsi beni bir ay boyunca doldurmuş olan aileme de kızgın değildim ama eğlenemedim yine de. Çünkü 3 yaşındaki yeğenim de dâhil olmak üzere tüm sülalem sırayla yanıma geldiler beni teselli etmek konusunda hırslandıkları için. Evet, bu kez bu konuda doldurmuşlardı kendilerini. Yeni ilgi alanları beni teselli etmekti bu kez. Şimdi düşünüyorum da; ilgi alanı değildi aslında onlarınki. Saplantılarla bezenmiş hastalıktı. Beni düğüne hazırlarlarken ne kadar saplantılı birer maniklerse, teselli ederlerken de aynı ölçüde ve aynı obsesyonda depresiflerdi. Teselli etmelere doyamadılar. Doysalardı eğlenirdim.

Üç yaşındaki yeğenim gelip de "Pınay Teyze sen çiykin deyilsin. Geyçekten. Üzülme. İsteysen senle bahçede gezebiliyiz." dediğinde sinirden gözlerim dolmasa eğlenirdim de... Eğlence anlayışım değişmese eğlenirdim gerçekten de... Ama o andan sonra eğlenceden anladığım şekil başkalaştı benim. Kill Bill'deki Uma Thurman tadında kafayı kırmak ve mekânı kana bulamak fikri daha eğlenceli geldi mesela. Benden nefret etsinler ama bana acımasınlar istedim. İçinde vahşet, şiddet, korku temaları barındıran çeşitli fanteziler kurdum 1- 2 saat boyunca. Çok eğlendim içten içe.

Onurumun katlini vacip gören ve bir ismi bile aklında tutmaktan aciz olan damat adayıyla ilgili çeşitli fanteziler kurdum ve inanın ki fantezilerin hiçbiri cinsellik içermiyordu.

Temmuz mu daha yakıcıydı yoksa fısıldamalar sayesinde orkestra elemanlarının bile vakıf oldukları reddediliş hikâyem mi bilmiyorum ama çok yandım ben geçen temmuzda çok!..

YABANCI DAMAT

yazan-çizen
TOLGA HIRSOVA
twitter: @hirsova